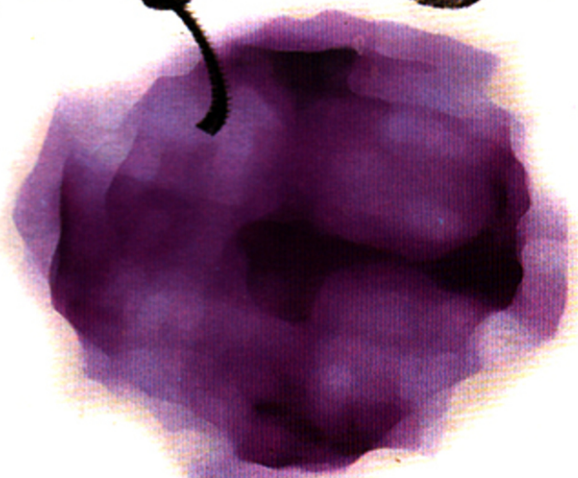

တိုက်ရိုက်စာအုပ်
သိပ္ပံလေ့လာခြင်း

စာရေးသူ၏ အမှာ စကား

"တိုက်ပွဲဝင်စာများ " ဟူသော စာအုပ် ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် စကားပြေ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ (ငယ်ငယ်တုန်းက၊ သို့မဟုတ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတုန်းက၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်တစ်လေရေးဖူးသည် ကို ထည့်မတွက်နိုင်ပါ)။ စကားပြေအနေနှင့်ကား အတော်မျိုးစုံအောင် ရေးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ဆောင်းပါး၊ မှတ်တမ်း၊ စာတမ်း၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ပြဇာတ်၊ နိုင်ငံရေးကျမ်း စသည် တို့ ဖြစ်သည်။ ။

စာရေးဆရာ အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးသမား အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိန့်ခွန်းများ နှင့် အစီရင်ခံစာများ ပေးခဲ့ရ၏။ ယင်းမိန့်ခွန်းတို့ သည် လည်း မှတ်တမ်းတင်ခံရကာ၊ စကားပြေ စာရင်း ဝင်သွားတော့သည်။ ။

ထိုသို့လျှင် စကားပြေအမျိုးမျိုး ရေးခဲ့ရာ၊ အချို့မှာ စကားတည်းက စာအုပ် အဖြစ်ဖြင့် ရေးပြီး စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။ ဥပမာ- တက်ဘုန်းကြီးဝတ္ထု၊ မော်စီတုံးသင်ကြားချက်များ ၊ အချို့မှာ စာနယ်ဇင်းများ တွင် အပတ်စဉ် ရေးခဲ့ရာမှ ၊ နောက်တွင် စုပြီး စာအုပ်ဖြစ်ဖြင့်ထွက်ခဲ့၏။ ။ ဥပမာ- အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ ဝိသေသတိုင်း သမိုင်းအစ၊ မော်စီတုံး တရုတ်နှင့် မြန်မာ့ အချုပ်အခြာအာ

ဏာ၊ သို့သော် ၎င်းတို့ မှာ အပတ်စဉ် ဆောင်းပါးများ မဟုတ်၊ စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ရေးရင်း အပတ်စဉ်ထည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ကျွန်တော်ရေးသည့် စာများ တွင် စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ရေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဆောင်းပါးတစ်ခုစီ အဖြစ်ဖြင့်သာ အခါကာလအားလျော်စွာ ကိစ္စအလိုက်ရေးခဲ့သော စာများ အတော်များ ပေသည်။ ။ စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်မလာဘဲ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မစုဆောင်းမိ၊ လွယ်ကူစွာလည်း ရှာမရသော ဆောင်းပါးများက များ လှ၏။ စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ် မြတ်သူနှင့် ယမုံနာ စာပေတို့ ၏ ကျေးဇူးဖြင့် ထိုဆောင်းပါးများ စွာကို စုဆောင်း ရရှိမိပါသည်။ ။ (သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် မိခင်သတင်းစာကြီးဟု ဆိုအပ်သော မြန်မာ့အလင်းတွင် စစ်မဖြစ်မီကလည်းကောင်း၊ စစ်ပြီးခေတ် ၁၉၅၈-ခုနှစ် ဗိုလ်တ ထောင် သတင်းစာမထုတ်ဝေမီအထိလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးများကို ယနေ့ ထိ မရှာရ မစုဆောင်းရသေးပါ။)။

စာအုပ်အဖြစ် မထုတ်ဝေရသေးသော ဆောင်းပါးများကို စုဆောင်းရ မိသမျှ၊ စာအုပ်အဖြစ် စီစဉ် ထုတ်ဝေမည်ပြုသောအခါ လွန်စွာများ ပြားနေကြောင်း၊ အကြောင်းအရာအမျိုးအစားတို့ က လည်း ထွေပြားလှကြောင်းတွေ့ရပေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းအရာအမျိုးအစားအလိုက် ရွေးချယ်၍ စာအုပ်ပြုလုပ်ရန် စဉ်းစားရလေသည်။ ။

စာပေ၊ အနုပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှုရေးရာများ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်များ ၊ အမြင်များ ၊ သဘောထားများ ၊ ရှိထားပေရာ ၎င်းတို့ အတွက် သဘောတရားရေး အယူအဆရေး၊ တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုး ဝင်ခဲ့လေသည်။ ။ ကိုယ်က သူများကို ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ရသလို၊ ကိုယ့်မှာ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ခံရသောအခါ၊ ခုခံကာကွ

ယံရေလေသည် ။ ကျွန်တော်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး တိုက်ပွဲဝင်ခြင်းမရှိ၊ သဘောတရားရေး၊ အယူအဆရေး၊ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်တိုက်ပွဲဝင်ခြင်းသာရှိသည် ဟု ကျွန်တော့် လိပ်ပြာသန့်လေသည် ။

ယင်းသို့လျှင် လိပ်ပြာသန့်သန့်ဖြင့် ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ စာပေ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ သဘောတရား အယူ အဆရေး တိုက်ပွဲဝင်ထားသော စာများကို "တိုက်ပွဲဝင်စာများ " ဟူသော အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေလိုက် လေသည် ။

ထိုအကြောင်းအရာအောက်တွင် ထိုခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာအုပ်ပြုလုပ်ပြန်သောအခါ၊ စာအုပ်အဖြစ် ဖြင့် ထုတ်ဝေဖူးခြင်း မရှိသေးသော ဆောင်းပါးများကိုချည်း ကန့်သတ်ထား၍ မဖြစ်ပြန်ချေ။ ထို့ကြောင့် အချို့စာအုပ်များ တွင် ပါဝင်ဖူးသော ဆောင်းပါးများ ၊ စာတမ်းများ ၊ မိန့်ခွန်းများကိုလည်း ထည့်လိုက်ရပေသည် ။

စာများကို အစီအစဉ်ပြုရာတွင် ရေးသောနေ့စွဲဖြင့် စီစဉ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အကြောင်း အရာ ဆက်စပ်မှုအရ စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

အ မ ၊ န ၊ မ ၊ ဂ ဆောင်းပါးတိုင်းတွင် ကပ်လျက်သားမှတ်ချက်ကလေးများ ပါသင့်သည် ။ ရေးသော သို့မဟုတ် ပြောသော အချိန်၊ နေရာ၊ အခါအခွင့် စသည် တို့ ကို စာတတ်သူတို့ သိသင့်လေသည် ။ သို့သော် အချို့ဆောင်းပါးများမှာ သာ မှတ်ချက်များ ကပ်ပါသွားလေသည် ။ ကျန်ဆောင်းပါးများ အတွက်ကား မာတိကာတွင် သီးခြား စာမျက်နှာဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည် ။

ထို့ကြောင့် စာပေ၊ အနုပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှုရေးရာတို့ နှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ကျွန်တော်၏ ဝေဖန်ရေး စာများ (ဝါ) တိုက်ပွဲဝင်စာများကို စာဖတ်ပရိသတ်သည် ကာလဒေသတို့ နှင့်ဟပ်ကာ ထပ်ဆင့် ဝေဖန်

ဆန်းစစ်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသတည်း။

သိန်းဖေမြင့်
၈၊ ၆၊ ၆၈

နိဒါန်း

ရှေးခတ် စာရေးဆရာ သူပုန်များ

မြန်မာစာပေ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကြည့်လျှင်၊ ပင်ကိုဉာဏ်ကို အသုံးချ၍ ရေးသားထားခဲ့သော စာပေအပိုင်းအစ အလွန်အလွန် ခေါင်းပါးသည် ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာပေကို ကြည့်၍ အကဲခတ်ရလျှင် မြန်မာလူမျိုးသည် ပင်ကိုဉာဏ် အနည်းဆုံး (ဝါ) ပင်ကိုဉာဏ်ကိုမသုံးဆုံးသော လူမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်ရလေတော့မည်။

အကယ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာကြီးသည် မြန်မာပြည်သို့ မနွဲ့မပြားမထွန်းကားပါလျှင် မြန်မာစာဟု မယ်မယ်ရရ ခေါ်နိုင်အောင် အခြေအနေသို့ မရောက်ဘဲသော်လည်း ရှိရမည်။ ဗေဒင်၊ လက်ဖွဲ့၊ အင်းအိုင်၊ မန္တရား၊ ယုံတမ်းစကားများ မှီပေါက်၍ နေသော စာပေလျှင်လည်း ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ် ပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် စိုက်ပျိုးအပ်သော စာပေဥယျာဉ်တစ်ခုသော်လည်း ပေါက်ပွားနေမည်။ ယခုမူ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကြီး ပျံ့နှံ့မှုကြောင့် ပင်ကိုဉာဏ် ခေါင်းပါးသော (ဝါ) ပင်ကိုဉာဏ်ကို သုံးခွင့်မရသော တစ်ဆင့်ကူး စာပေဖြစ်လျက်နေရချေသည်။ ။

ဗုဒ္ဓဘာသာကြီးကို ဗမာပြည်သို့ ဆောင်ယူလာသော မဂဓဘာသာ (ဝါ) အများ ခေါ်အားဖြင့် ပါဠိဘာသာ (ဝါ) ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေမှ လည်း ကျယ်ဝန်းပြည့်စုံလှ၍ ၊ ရှေးလူတို့ အဖို့ ဖူလုံလှသည် ဖြစ်ရ ကား မြန်မာ စာ

ရေးဆရာတို့ တွင် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ထွင်၍ ရေးနေဖို့ မလိုခဲ့ချေ။ တော
တောင် ချီးမွမ်းခန်းရေးလိုမှု ဝေဿန္တရာမှ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း၊ ကာဠု
ဒါယီကပ္ပိလဝတ်ပြည်အပြန်လမ်း ချီးမွမ်းခန်းစသည် တို့ ရှိပြီ။ ။
အပျိုလှည့်ပုံရေးချင်မှု-မဟောသေ-သူ့ကိုယ်တိုင်လှည့်ပုံရှိပြီ။ ကျေး သား
က သာလိကာမကို ပိုးပုံရှိပြီ။ ဇနကမင်းကြီးတည်တည်တံ့တံ့ ခန့်ခန့်
ညားညား ယောက်ျားပီပီ စွန့်စားသွား ပုံရှိပြီ။ ။ လမင်းကိုချီးကျူးပုံ
ရေးလိုလျှင်။ သာမညဗလသုတ်တွင် အဇာတသတ်မင်း ကြီး ဥဒါန်းကျူး
ပုံရှိပြီ။ ။ လမင်းကို ဇနီးမောင်နှံကြည့်ပြီး စကားပြောကြပုံရေးလိုလျှင်
ကောသလ သံယုတ်၌ ကောသလမင်းကြီးနှင့် မလ္လိကာဒေဝီတို့ ပြောကြ
ပုံရှိပြီ။ ။ ဝတ္ထု - ပြဇာတ်သာမက ရေးလိုလျှင် ဇာတ်တော်ကြီး ဆယ်
ဘွဲ့။ ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ် စသည် တို့ ရှိပြီ။ ပညာဉာဏ်ချွန်သဖြင့်၊ တံခွ
န်မြှောက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် အကြောင်းရေးလိုလျှင် မဟော
သေ ရှိပြီ။ ။ သတ္တိရှိ သော ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်အကြောင်း ရေး
လိုလျှင် မဟာဇနက ရှိပြီ။ ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသော မိန်းမအကြောင်း
ရေးချင်လျှင် အမယာတို့ မဒ္ဒိတို့ ရှိပြီ။ နောက်ပိုးခန်းကို ရေးလိုလျှင် ကု
သဇာတ်ရှိ ပြီ။ သို့ကလို လိုရာကို ချို့သာစွာ ဆွတ်ခူးနိုင်သော ပဒေသာပ
င်မကြီးဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ စာကြီး ပေကြီးတို့ အသီးသီးရှိနေပြီဖြစ်ရ
ကား။ မြန်မာတို့ သည် ရောင့်ရဲနေခဲ့ကြ၏။ ပင်ကိုဉာဏ်ကို သိုဝှက်
ထားကြသဖြင့် ပုပ်သိုးကုန်၏။ ပင်ကိုဉာဏ်ကိုသုံးကာ အရဲစွန့်သူ ပေါ်
ပေါက်လာပါက ကလေး ကလားဟု ပြက်ရယ်ပြုခြင်းခံရ၏။ ရှုံ့ချခြင်း ခံ
ရပေ၏။

ဟိန္ဒူအဋ္ဌေအသက်များကိုလည်း ရှေးဗမာတို့ သည် နှစ်ခြိုက်စွာ ရှူ
ရှိုက်လက်ခံကြ၏။ ဗေဒင်၊ အင်းအိုင်၊ မန္တရား၊ ရသေ့များ ၏ ယုံတမ်းစ
ကားများကို ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ နှင့် အတူ ရောပြွမ်း၍

ရေးသားကြလေ၏။ ကာမသျှတ္တရ ကျမ်းများကိုပင် ပြုခဲ့ကြ၏။ ရှေးဟိန္ဒူများ ထံမှ အမွေဆက်ခံသော သီဟိုဠ်သားတို့ ၏ 'ဆန်း'ကျမ်းများကိုပင် ဘုရားစကားကဲ့သို့ သိမ်းပိုက်ခဲ့ ကြ၏။

ရှေးအခါက စာပုံနှိပ်စက်မရှိခြင်း၊ ပေတွင် ကူးရေးရသည် မှာ မလွယ်ကူခြင်း၊ ပေရွက်နှင့် ပျဉ်ပြား၊ မီးသွေးနှင့် အမဲဆိုးထားသော သင်ပုန်းမှ တစ်ပါး ရေးစရာမရှိခြင်း။ ရွှေမြို့တော်သို့ မသွား နိုင်လျှင် ဗမာပညာရှိမှာ ငတ်သေရတော့မည့် အကြောင်းများ သာ ရှိခြင်း၊ ဘုရင်မသုံးလျှင် အညွန့်တုံး သွားရခြင်းတို့ ကြောင့် ရှေးအခါ မြန်မာပညာရှိတို့ သည် ရွှေမြို့တော် နန်းတော်ကြီးသို့သာလျှင် ရှေးရှု တိုးလျှိုးကြရလေသည် ။

ဘုရင့်စိတ်နှလုံးကို ဖရဏာဝီတိ ဝွမ်းဆီထိအောင် ဘုရင်ကချီးကျူးအောင် "ဗောင်းတော် ငြိတ်၊ စိတ်တော်သိ" ဟူသဖြင့် ဘုရင့်အကြိုက်ကိုသာ အများအားဖြင့် စာရေးဆရာတို့ သည် ရေးကြရလေတော့သည် ။ (ဘုရင်ကိုရိုသေနည်း၊ ဘုရင်စက်တော် ခေါ်နေက ကမ်းကို မြည်မြည် မနင်းရနည်း) [စိန္တကျော်သူ၏ ဩဝါဒ အထူးပျို့ကြည့်] ဘုရင့်သားတော်၊ သမီးတော်တို့ ကို မြှောက် နည်း (ရွှေနားတော်သွင်းဧချင်းများကြည့်)။ ဘုရင်လုပ်သမျှကို မတော်လှန်ဘဲ ခံရမည့်နည်း စသည် များကို အဖွဲ့အနွဲ့အမျိုးမျိုးဖြင့် ရေးကြလေသည် ။ မြန်မာရာဇဝင်ရှိ မြန်မာဘုရင် အများ လည်း သူတို့ အား အကောင်းဆုံး မြှောက်ပင့်ရေးထားသော စာရေးဆရာ၊ တိုင်းသူပြည်သား လူအများအား ကျွန်စိတ်သွင်း အပေးဆုံးသော စာရေးဆရာ (ရာဇဝင်ဆရာများ အကျုံး ဝင်သည်) သူတို့ မိန်းမ ပိုးပန်းရာ၌ ကူညီအားပေးသော စာရေးဆရာ (ဇေယျ ရန္တမိတ်၊ ရှင်သံခို၊ မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ စသည် တို့ ကိုကြည့်) အတိုချုပ်အားဖြင့် သာရာညာစား စာရေးဆရာများကိုသာ ချီးမြှောက်ခဲ့ကြသော ကြောင့် မင်းအလိုတော်ရှိ စာရေးဆရာများကိုသာ ချီးမြှောက်ခဲ့သောကြောင့် မင်းအလို

တော်ရိ စာရေးဆရာများ သာ ထွန်းကာခဲ့လေသည်။ ။ မြန်မာစာပေသည် မင်း၊ မှူးမတ်၊ သူဌေးတို့ ၏ စာပေသာဖြစ်ခဲ့၍ ဆင်းရဲသား မြန်မာအများ ၏ စာပေမဟုတ်ခဲ့ပေ။

ရေးပုံရေးနည်းများမှာ ပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့သော်လည်း (ဝါ) လင်္ကာမှ စကားပြေ၊ သီချင်းခံဘွဲ့ခံမှ ပတ်ပျိုး၊ ဘောလယ်၊ ရတုမှ ရကန်၊ ဒွေးချိုးမှ လေးချိုး၊ တေးထပ်မှ ပြဇာတ်ဝတ္ထု စသည် ဖြင့် ရေးနည်းမှာ ပြောင်းလဲ တိုးတက်ခဲ့သော်လည်း ရေးသော အကြောင်းမှာ မပြောင်းလဲခဲ့ချေ။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရက ပျို့ဖြင့်ချီးကျူးခဲ့သော မိန်းမတို့ ၏ ကောင်းခြင်းငါးဖြာကို ရှင်သံခို၊ နတ် ရှင်နောင်တို့ က ရတုဖြင့်ရေး၊ မြဝတီဝန်ကြီးက ပတ်ပျိုးဖြင့်သီ၊ ဦးပုညက တေးထပ်ဖြင့် ချီးကျူးခဲ့လေသည်။ ။ အင်းဝခေတ်က ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ ရှင်သီလဝံသတို့ က ဘုရားဟော နိပါတ်များမှ ထုတ် နုတ်၍ ပျို့ရေးကြသည်။ ။ နောက်ဆုံးပေါ်မုံရွေး၊ မာန်လည်ဆရာတော်တို့ လည်း ဘုရားဟော ဇာတ် တော်များမှ ပျို့ရေးကြသည်။ ။ ဦးတိုးက ဟိန္ဒူဘာသာမှ ရသော ရာမ ဇာတ်ကို ရကန်ရေး၍ နားခံ တော်ကြီး ဦးရွှေနီက ဇာတ်တော်များမှ ယူလျက်၊ ပဉ္စပါပီရကန် ရေးသည်။ ။ တွင်းသင်းတိုက်ဝန် မဟာ စည်သူနှင့် တောင်ဖီလာဆရာတော်တို့ က ဝေဿန္တရာ ကို ပျို့ရေး၍ အခြား ဦးကြင်ဥနှင့် ဦးပုညတို့က ပြဇာတ်ရေးသည်။ ။ ဦးဖျော်က ပုလိပ်စား ဧချင်းဖြင့် ဘုရင်ကို မြှောက်သည်။ ။ ဦးပုညက မော်ကွန်းဖြင့် ဘုရင်ကို မြှောက်သည်။ ။ ထူးခြားတိုးတက်သည် ကား မရှိလှ။

မြန်မာပြည်၌ ထိုသို့စာပေကို ပုန်ကန်ခဲ့သော စာရေးဆရာသူပုန်တို့ ရှားခဲ့လေသည်။ ။ ပုဂံပြည်၌ ဗုဒ္ဓဘာသာကြီး ထွန်းကားလာသောအခါ လောကုတ္တရာ စာပေ ပရိယတ္တိ ခေတ်ကောင်းနေခိုက်၊ လောကီရေးလည်း အရေးကြီးကြောင်းကို လူတို့ အား သိစေလိုသဖြင့်၊ ပင်းယခေတ် ပ

ညာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သော စတုရင်္ဂဗလ အမတ်ကြီးသည် လောကကြီးကောင်းဖို့ ရန် လောကနီတိနှင့် ဟိတောပဒေသ ဝတ္ထုတို့ ကို ရေးသား၍ ပုန်စား ပုန်ကန်ပြုခဲ့လေသည်။ (ပါဠိဘာသာဖြင့် ဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာစာ နယ်တွင် ထည့်နိုင်သလား မဆိုနိုင်။ သို့သော် စာရေးဆရာကား မြန်မာ ဖြစ်၏။) ပါဠိဘာသာ ကြီးပွား နေခိုက် အနန္တ သူရိယက မြန်မာစာဖြင့် လင်္ကာရေး၍ ပုန်ကန်ခဲ့သည်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ ရှင်သီလ ဝံသတို့သည် ဇာတ်တော်များကို လောကီအညွန့်များ သင်္ခန်းစာများ ထည့်၍ ပျို့များ ရေးကာ ပုန်ကန် ပြန်သည်။ (ရှင်မဟာ သီလဝံသကို ဘုန်းကြီးတို့က ရဟန်းတန်မဲ့ ကလေးကလား လင်္ကာတွေ ပျို့တွေ ရေးသည် ဟု ဆိုကာ သပိတ်မှောက်ကြသေးသည်။) ရှင်ဥတ္တမကျော်ကား ရှင်ဘုရင်ကိုပင် ဂရုမစိုက် ဘဲ၊ တောထဲမှာ နေ၍ တောအကြောင်းကို ကာဠုဒါယီချီးမွမ်းခန်းကို အမှီပြုကာ ရတုရေး၍ ထုံးစံကို ပုန်ကန်လေသည်။

အင်းဝ မင်းဆက်ပြုတ်၍ တလိုင်းလက်သို့ မြန်မာပြည်ရောက်သော အခါလည်း တော်လှန် စာရေးသော စာရေးဆရာ မပေါ်ပေါက်သည် မှာ ထူးဆန်း၏။

နောက် ယောအတွင်းဝန် ဦးလှိုင်သည် မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်မလုပ်ဘဲ သူမှန်သည် ထင်လျှင် ထင်ရာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရေးသားကာ ပုန်ကန်ပြန်သည်။ ဦးလှိုင်အား မာနကြီးသည် ဟု အများက ခေါ်ကြ၏။ ဆရာဖေလည်း သတ္တိရှိသူ ပုန်ကန်ရဲသူပင် ဖြစ်၏။

မင်းတုန်းမင်း လက်ထက်၊ သီပေါမင်း လက်ထက်များ တွင် ယပ်လှဲတရားပေါ်လာ၏။ ကျပင်းတရားစာ ဦးပုည တရားစာများကို အသံနေ အသံထားဖြင့် သီချင်းဆိုဘိသကဲ့သို့ တရားဟော ဓမ္မကထိကများ ပေါ်လာ၏။

ထို့နောက် မြန်မာပြည်မှာ ထီးကျိုး စည်းပေါက် ကမောက်ကမဖြစ်ခဲ့ရာ ရတနာပုံမည်သော မန္တလေးခေတ်ထဲတွင် ယပ်လှဲဆရာတော် စိန်ဇနိဦးသီလစာရဟူသော ခွေးချိုးတို့ က တေးဆိုသလို ဟောပြောကြ၏။ ဗမာပြည်အလုံးကိုအင်္ဂလိပ်တို့ သိမ်းယူသွားသောအခါလည်း မြန်မာပညာရှိတို့ သည် ငြိမ်သက်စွာ ငုံ့နေခဲ့ကြ၏။ အချုပ်တန်းဆရာဖေသည် တော်လှန်ပုန်ကန်သော စာများ ရေး၏။ (သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ခွေးဂဏ္ဍီတွင် ကြည့်) ဆီးဘန်နီ ဆရာတော်က ရတုများ ရေး၍ ကြေကွဲခြင်း ကို ဖော်ပြခဲ့၏။

သို့သော် ဆရာကြီး၏ စာမှာ အစဉ် မျိုးချစ်စိတ်ကို လှုံ့ဆော်သလောက် အပြီး၌ ရှေးကံကြောင့် ဒီလိုကျွန်ဖြစ်ရပြီ ဝမ်းမနည်းကြနှင့်ဟု ရေးလိုက်သဖြင့် ကြွလာသော စိတ်ကလေးမှာ ဦးခေါင်းကို တင်းပုတ်ကြီးဖြင့် စီး၍ ရိုက် လိုက်သကဲ့သို့ ဂျမ်းပြန်လျက် ကျသွားတော့၏။ မောင်းထောင် ဦးကျော် လှလည်း ငြိမ်ငြိမ်မနေ အလျှော့မပေးဘဲ ပုန်ကန်သော စာများကို သံချို့ဖြင့် စီကုံးခဲ့၏။ သို့သော် သိုက် တဘောင် ဗေဒင်စကားများ ဖြင့်သာ ပြုတ်သိပ်ဖြစ်နေ၍ ကြွလာသော မျိုးချစ်စိတ်များ သည် မောင်သန့် မင်းလောင်းဖြစ်မှု သာယာဝတီ သူပုန်မှုမျိုး၌ လွင့်ပျောက် လေကုန်တော့၏။

အင်္ဂလိပ်ခေတ် စာရေးဆရာ သူပုန်များ

မြန်မာပြည်ပျက်သည် မှ ကျောင်းသားများ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် သပိတ်မှောက်သည် အထိ အချိန် တွင် ကား ဦးကျော်လှမှ တစ်ပါး စာရေးဆရာ သူပုန်များ ပေါ်ပေါက်သည် ဟု မကြားရချေ။ ကျောင်း သားငယ်များ သိဆိုရသော "အောင်ဆုဩဘာ မင်္ဂလာဖြင့် ဆယ်ဖြာ လက်မြှောက်သော

ရတုများ " ကိုရေးသည့် ဆရာမျိုး၊ ဝေလမင်းသား ရွှေနားတော်
သွင်းခချင်းကိုရေးသည့် ဆရာမျိုး၊ မရဏာနုဿ တိ မော်ကွန်းကို ရေး
သားသော ဆရာမျိုး၊ ကြာသမား ထိပ်ခေါင် ချဉ်ပေါင်ရွက်သည် မောင်းမှ
ြင်းဟူ သော ဝတ္ထုကိုရေးသော စာရေးဆရာမျိုးများ သာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့
လေသည်။ ။

ဆရာလွန်းကား

၁၉၂၀-ခုနှစ်ကမှ တစ်ပြည်လုံး ကျော်သွားသည့် မစ္စတာ မောင်မှိုင်း
အမည်ခံ ဆရာလွန်း ကား၊ အကြီးဆုံးသော သူပုန်စာရေးဆရာ ဖြစ်လေ
သည်။ ။ သူရေးနည်းမှာ ဗမာစာပေတွင် လည်း မပေါ်ဘူးသေး။ အင်္ဂလိပ်
စာပေ စသော အခြားစာပေများ တွင် လည်း မပေါ်ဘူးသေး၊ ဆရာလွန်း
၏ ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ဖြင့် ထွင်ထုတ်လိုက်သော ရေးနည်း ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်
သူ ယောဂီဆရာကြီးအသွင် ဆောင်လိုက်၏။ တပည့်မ အများ တရား
ဟော၏။ သူရေးနည်းမှာ လင်္ကာစကားပြေနှစ်ထွေ ရောရာ ဖြစ်၏။ စ
ကားပြေအဖြစ်ဖြင့် ရေးထားသော်လည်း တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ကာရန်မိ
သည် ချည်း ဖြစ်၏။ မြန်မာစာပေ၌ ပေါ်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ၊ ခေတ်မစား
သေးသော လေးချိုးကြီးများကို ရေးသားလေ သည်။ ။ လေးချိုးကို အထူး
လေ့လာရေးသားသဖြင့်၊ မြန်မာစာပေ၌ ဆရာလွန်းရေးသော လေးချိုး
လောက်ကောင်းသော လေးချိုးများ မပေါ်ဘူးချေ။ သို့လိုရေးနည်းဖြင့် စ
တင်ပုန်ကန်လိုက်သော ကြောင့် 'စာရေးဆရာ သူပုန်ကြီးဟု 'ခေါ်ရပေ
သည်။ ။

ရေးသော အကြောင်းအရာများ လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ တို့ ကိုသား
ရေးတော့သည် မဟုတ်ဘဲ သူပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် ဝတ္ထုများ ရေးတော့၏။

ရာဇဝင်ပတ္တမြား ရေးသား၏။ ကြိုးကြားကြိုးကြား ညှပ်၍ တိုင်းပြည် ကျွန်ဖြစ်ရပုံ နှစ်နာကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးရအောင်ကြိုးစားရမည့် အကြောင်း၊ ခေါင်းဆောင်များ လိမ်ပုံ၊ တိုင်းရေး၊ ပြည်ရေး၊ ပညာရေး၊ တောရွာရေး၊ တောင်သူတောင်သားများ အခြေအနေ စသည် များကို ရေးသားလေသည် ။ သို့ကြောင့် ဆရာလွန်းကား၊ မင်းအလိုတော်ရှိ စာရေး ဆရာမဟုတ်ဘဲ။ တောသူတောင်သားဆင်းရဲသားတို့ ၏ စာရေးဆရာ၊ ကုန်သည် ၊ လက်မှုပညာသည် ကျောင်းသားများ ၏ စာရေးဆရာ အမျိုးသားစာရေးဆရာကြီး အစစ်ဖြစ်ပေသည် ။ ဤကားနှစ်ပေါင်း ကိုးရာကျော်မျှ တည်ထွန်းနေခဲ့သော မြန်မာစာရေးဆရာ အများ တို့ ၏ ထုံးစံကို တော်လှန် ပုန်ကန် ခြင်းဖြစ်လေသည် ။ ထို့ကြောင့် ဆရာလွန်းမှာ သတ္တိအရှိဆုံးသော "စာရေးဆရာ သူပုန်ကြီးဟု " ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်ကြသည် ။

ရေးသမျှလုပ်

"စာရေးဆရာ သူပုန်ကြီး"ဖြစ်ကြောင်းကိုကား ဆရာလွန်းစာများကို ဖတ်သူတိုင်း သိနိုင်ကြ ပြီ။ ဆရာလွန်း၏ စာကို ဖတ်ဖူးသူများ လှသဖြင့် ၊ သိသူလည်း များ ပေမည်။ ဆရာလွန်း၏ အတွင်း ရေးဖြစ်သော စိတ်နေသဘော အကျင့်စာရိတ္တ ပြောပုံဆိုပုံတို့ ကိုကား သိကြသူနည်းပါးလှလေသည် ။

ဆရာလွန်းသည် သူ့စိတ်သဘောထား မူမှန်ကို ရေးသည် ။ သူတကယ် လုပ်ရဲကိုင်ရဲသည် ကို ရေးသည် ။ သူတစ်ပါး၏ ပယောဂကြောင့် သူများ အကြိုက်ကို မရေး။ အချို့စာရေးဆရာများမှာ ငွေ ပေးရာဘက်သို့ လိုက်၍ ရေးကြ၏။ လာဘ်သပ်ပကာ ဂုဏ်ပကာသနကိုသာ ကြည့်၍

ရေးကြ၏။ ဆရာလွန်းကား ၎င်းတို့ နှင့် လုံးဝမတူချေ။

အချို့ဆရာတို့ သည် ‘ငါလုပ်သလို မလုပ်နှင့် ငါပြောသလိုလုပ်’ဟူသော ဝါဒဖြင့် အရေးကား တခြား။ အလုပ်ကားတခြား ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းဖို့ အကြောင်းများကို ရေးကြ၏။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကား ကိုယ်ကျင့်တရားမရှိ။ ကဝိကယောင်ဟိတ်ထုတ်သည့် လူယုတ်မာ တွေ ဖြစ်ကြ၏။ ဆရာလွန်းကား သူတို့ နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင်၊ ပုလိပ်သားနှင့် သခင်ခေါင်းဆောင် ကွာ သကဲ့သို့ ကွာခြား၏။ ကျွန်ုပ်သဘောအရမူ၊ ဆရာလွန်းဟူသော လူတစ်ယောက်သည် မစ္စတာ မောင်မှိုင်းဟူသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ထက် မြင့်မြတ်သည် ဟု ယူဆသည် ။ (ဝါ) ဆရာလွန်း ကို အကဲဖြတ်ရန် မှတ်ကျောက်နှစ်ခုရှိမည်ဟူအံ့။ ကိုယ်ကျင့်တရားတည်းဟူသော မှတ်ကျောက် တစ်ခု။ စာရေးပညာရှိတည်းဟူသော မှတ်ကျောက်တစ်ခုဖြစ်ရာ ပထမ မှတ်ကျောက်တွင် သွေး၍ အစမ်းခံလိုက်သော ဆရာလွန်းသည် ပိုမိုမြင့်မြတ်သည် ကို တွေ့ရလေမည်။

ကိုယ်ကျင့်တရားသည် စာရေးဆရာ၏ စာများကို အသက်သွင်းပေး၏။ သူ့စာများကို ပိုမို၍ အရသာရှိစေ၏။ လိုသော အကျိုး ပိုမိုပြီးစေ၏။ လေးနက်စေ၏။ ကိုယ်ကျင့်တရားမရှိသူ၏ စာ များမှာ တစ်နေ့တွင် တိုင်းပြည်၏ မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် တိုင်းပြည်၏ ရန်သူ ဖြစ်သည် သာများ သည် ။ ဆရာလွန်း၏ စာများကား အခါခပ်သိမ်း တိုင်းပြည်၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့၏။

သတင်းစာရေး၊ ဝတ္ထုရေး၊ ကဗျာရေး စသော စာရေးဆရာများ သည် ပါတီစွဲမရှိရ။ အစည်း အရုံး တစ်ခုခုတွင် မဝင်ရ။ သတင်းစာ၊ ဝတ္ထုတို့ သည် ပါတီစွဲမရှိရ။ အစည်းအရုံးတစ်ခုခု၏ အာဏာစက်တွင် မမိရ

ဟု ဆိုကြသည် ။ ဒီဝါဒကိုကား ကျွန်ုပ် မကြိုက် အမြဲကန့်ကွက်မည် ဖြစ်လေသည် ။

သတင်းစာ ဝတ္ထုရေး စသည် တို့ သည် ပါတီစွဲ မရှိမှ ပါတီအသင်းအဖွဲ့တို့ ကို အပြစ်ရှိက အပြစ် ပြော၍ အားပေးစရာရှိက လွတ်လွတ်လပ်လပ် အားပေးနိုင်မည်ဟု ဆင်ခြေပေးကြသည် ။ တိုင်းပြည် က မှားလျှင် တိုင်းပြည်ကို ဆော်၍ အစိုးရကမှန်လျှင် အစိုးရကိုထောက်ခံမည်ဟု သူတို့ အကြံပေးကြ သည် ။ သူတို့ အလိုအားဖြင့် ဝတ္ထုရေး၊ သတင်းစာရေး၊ ကဗျာရေး စသော သူများ သည် တောင်ထိပ် သို့တက်၍ မြေပြင်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော လူအပေါင်းကို ပြီးပြီးကလေးကြည့်ကာ ဘယ်သူ အသွားမှာ သည် ၊ ဘယ်သူအအိပ်ကြီးသည် စသည် ဖြင့် ဝေဖန်ရန်သာ ဖြစ်၏။ စာရေးဆရာတို့ သည် လူလောကအထက်တွင် နေ၍ လူနှင့် နတ် ပေါင်းစပ်၌ ဖြစ်သော လူ့ကပြားများ အသွင်နေစေချင်လေ သည် ။

သို့ကလို စာရေးဆရာများ သည် လူကပြားကလေးများ အသွင်ဖြင့် ဘယ်ဘက်ကိုမျှ မပါဝင် ဘဲနေချေက မြန်မာပြည်သည် မည်သည့်အခါမှ လွတ်လပ်မည်မဟုတ်၊ တောသူတောင်သား ဆင်းရဲ သားများ သည် မည်သည့်အခါမျှ ထမင်းဝမည်မဟုတ်၊ အကြောင်းမူကား၊ ဘယ်ဘက်မျှ မပါဝင်သူ သည် ဘယ်ဘက်ကိုမျှ အားကြိုးမာန်တက် ထောက်ခံအားပေးမည့်မ ဟု တော် ။ ကျွန်ုပ် ဗမာတွေက သခင်စိတ်ပေါက်၍ လွတ်လပ်ရေးတောင်းသောအခါလည်းကောင်း၊ တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသား များက ဟန်ကျပန်ကျနေရလေအောင် ဆူပူသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ဘယ်ဘက်မျှ မပါသူသည် ကျွန်ုပ်ဗမာတွေ တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသားတွေကို အားကြိုးမာန်တက် ကူညီမည်မဟုတ်ပေ။

မည်သည့်ဘက်ကိုမျှ မဝင်သော စာရေးဆရာသည် အဖွဲ့တစ်ခု ပါ

တီတစ်ခု၏ အတွင်းလူ မဟုတ်သဖြင့် ထိုပါတီက တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်လျှင် မလုပ်မီကြံစည် စိုင်းပြင်းကြစဉ်က ဘာမျှမသိရဘဲ၊ စီမံပြီးလုပ်ကိုင်ပြီးမှ သိရလေသောကြောင့်၊ အပြစ်ကို မြင်သော်လည်းကောင်း၊ အမှားကို တွေ့သော် လည်းကောင်း၊ မှားပြီးမှ အမှားလုပ်နေကာမှ (ဝါ) လက်လွန်ခါမှ ၊ ပြန်ရန် ဖျက်ရန် ပြောဆို ကဲ့ရဲ့ လေတော့သည် ။ ထို့ကြောင့် သူ့အမြင်သူ့အတွေ့မှာ အလဟဿ ဖြစ်ရတော့၏။

များ သောအားဖြင့် မည်သည့်ဘက်မှ မပါသူသည် သာပေါင်း ညာစားအဖြစ်သို့ ရွေ့လျော သွားသည် ကိုသာ တွေ့ရသည် ။ မီးစင်ကြည့်က သွားသည် သာများ သည် ။ အလွန်သမာဓိခိုင်သူဖြစ် ပါမှ ၊ အလွန်လောကအကျိုးလိုလားသူဖြစ်ပါမှ ၊ အမှန်ဘက်သို့ လိုက်သည် ကို တွေ့ရ၏။ များ သော အားဖြင့် အမှားဘက်သို့ သိလျက်နှင့် ကိုယ်ကျိုးမျှော်ကာ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည် ။

တစ်ဖက်ဖက်သို့မဝင်သူ၊ အဖွဲ့ပါတီ မရှိသူ။ တစ်ကိုယ်တည်း ထင်သလို စိုင်းချင်သူသည် အများ အကျိုးကို သေချာစွာ မြင်နိုင်၊ စိစစ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည် ။ တစ်ကိုယ်တည်း ထင်သလို စိုင်းချင်သူသည် စည်းကမ်းမရှိ ထင်မိထင်ရာပြုတတ်သည် မှာ လည်း ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပေသည် ။

ထို့ပြင် ယခုအခါ မြန်မာပြည်ကြီးသည် ဂျမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေပြီ။ မြန်မာပြည်တွင် မြန်မာ လူမျိုးသာအစိုးရပြီး မြန်မာတွေသာ ကြီးပွားနေထိုင်ပါလျက် မြန်မာပြည်တွင် အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတို့ အစိုးရပြီး အင်္ဂလိပ်၊ ကုလား၊ တရုတ်၊ ဂျပန်တို့ သာ ကြီးပွားလျက်ရှိချေပြီ။ တို့ မြန်မာ ဆင်းရဲသား တောင်သူ အလုပ်သမားများမှာ ထင်းကုလားတုံးကဲ့သို့ အညွန့်တုံးအောင် မွဲလျက်ရှိလေပြီ။ အမျိုး၏ အညွန့်အဖူးဟု ဆိုအပ်သော လူငယ်များမှာ လည်း အလုပ်လက်မဲ့ တေလေကြမ်းပိုးများ ဖြစ်လျက်

လူကြောက်၊ လူအ၊ လူကျွန်ကလေးများ ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။
မြန်မာလူမျိုး အောက်တန်းကျမှ မြန်မာ တောင်သူ အလုပ်သမား ဆင်းရဲ
သားများ ဆင်းရဲနေမှ ၊ မြန်မာလူငယ်များ နံ့ချာနေမှ ၊ ကြီးပွားနိုင် သော
လူများ သည် လည်း ဂွမ်းထိုးနေသော မြန်မာပြည်ပြန်လည် မတ်တတ်
မရပ်နိုင်လေအောင် ကျွန်စိတ် သွင်းသော ပညာရေးကိုသာ
အားပေးနေကြလေပြီ။ မြန်မာပညာရှိ အချို့ကို လက်နက်ပြု၍ နေချေပြီ
။ မဟုတ်မဟတ် တိုင်းပြည် မလွတ်လပ်နိုင်သော စာပေများကိုသာ အား
ပေးနေချေပြီ။ သူဌေးဖြစ်ပြီးသော မြန်မာအချို့နှင့် သူဌေးလောင်း ဓနရှင်
လောင်း မြန်မာတို့ သည် မြန်မာစာရေး ဆရာ အချို့၏ အကူအညီဖြင့်
ဆင်းရဲသားများ ၏ အညွန့်ကို ခူးနေကြပြီ။ အဆမတန်ကြီးသောဈေး ဖြင့်
တိုင်းပြည်ကိုရောင်းကာ စီးပွားရှာရန် မြန်မာစာရေးဆရာ အချို့ကို
အညာစာ၊ အဖြန်းစာများ ရေးစေပြီး မြန်မာစာရေးဆရာအချို့ကို ကျွန်
လုပ်ထားကာ၊ သူတို့ အလိုကျ စာများကို ရေးစေလေပြီ။ နိုင်ငံရေးတွင်
စီးပွားရှာစားကြကုန်သော သူတို့ ကလည်း မြန်မာစာရေးဆရာအချို့ကို
ငွေဖြင့်ဝယ်၍ တိုင်းပြည်ကိုလိမ်စာ၊ ညာစာများကို ရေးခိုင်းနေလေပြီ။
အတိုချုံးလိုက်လျှင် စာရေးဆရာများကို လူအမျိုးမျိုးက သဘောအမျိုး
မျိုး စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားနေချေပြီ။ ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ် ပါသ
ကဲ့သို့ နစ်နာလှလေပြီ။ သို့ စော်ကားနေခိုက် အဘယ်စာရေးဆရာသည်
တောင်ထိပ်မှ နေ၍ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေချင်သေးသနည်း။ အဘယ်စာ
ရေးဆရာသည် မြန်မာပြည်ဇောက်ထိုး မှောက်ခုံ နံနံချာချာဖြစ်နေသည်
ကို လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေချင်သေးသနည်း။ အဘယ် စာရေးဆရာသည်
မိမိတို့ အားစော်ကားနေသည် ကို ဘယ်ဘက်မျှမပါဝင်ဘဲ
ပွဲကြည့်သလိုကြည့်နေချင်သေးသနည်း။

ဆရာလွန်းကား ထိုသို့ကြည်နေနိုင်ဟန်မတူ

ထို့ကြောင့် ဆရာလွန်းသည် တို့ ဗမာ အစည်းအရုံးသို့ ဝင်လိုက်၏။ တို့ ဗမာအစည်းအရုံးကို ဝင်ရသည် မှာ ဘေးအမျိုးမျိုးရှိ၏။ ထောင်ကျမည့်ဘေး၊ အစိုးရတို့ နှိမ်မည့်ဘေးတို့ ထက် တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင်ဆိုသူများ နှင့် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရသော ဘေးသည် အလွန်ကြီးမား၏။ တို့ ဗမာအစည်း အရုံးကို လူကြီးလူကောင်း ဆိုသူတွေက မနှစ်မြို့ကြသေး၊ အားအင်လည်း မရှိသေး၊ ဂုဏ်လည်း မဲ့ တုန်း။ သို့သော် တို့ ဗမာအစည်းအရုံးသည် တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲသားများ အကျိုးအတွက် ပေါ်ပေါက်လာသော အစည်းအရုံး အစစ်ဖြစ်သည် ကို ဆရာလွန်းသိ၏။ သို့ကြောင့် "တုံးတိုက်တိုက် ... ကမ်းတိုက်တိုက် ... ဆန္ဒကောင်းရှိတဲ့ သခင်ကောင်းကလေးတွေ" ဟု ဆိုပြီး တို့ ဗမာအသင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဆရာလွန်း၏ ရေးသော စာများ သာလျှင် တိုင်းပြည်၏ စာမဟုတ်ဘဲ ဆရာလွန်းကိုယ်တိုင် လည်း တိုင်းပြည်၏ လူ ဖြစ် လာလေသတည်း။

ယခု ခေတ်စားဆဲစာပေ

စာပေများ သည် တိုင်းပြည် လွတ်လပ်စေသလော၊ တောင်သူအလုပ်သမား ဆင်းရဲသား များ အကျိုးပြီးစေသလော ဟူသော မေးခွန်းများကို ရေရွတ်လျက် စစ်ကြောခြင်းသည် အသင့် လျော်ဆုံးနည်းဖြစ်သည်။

။

ဤနည်းဖြင့် ယခုခေတ်စားလျက်ရှိသော မြန်မာစာပေကို ဆန်းစစ်လိုက်မူ ဗမာစာပေသည် အတော် ချို့ယွင်းချက်များ နေသည် ကို တွေ့ရပေမည်။

ယခု စာပေ၌ ရှေးစာပေနှင့် ခြားနားချက်များ တွေ့လာရသည် ။ စာရေးဆရာများ သည် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို အတော်သုံးလာကြပြီ။ ပါဠိဘာသာ၏ အာဏာစက်မှ လွတ်နေသော စာများ လည်း ပေါ်လာသည် ။ အယူလွဲ အဆလွဲများကို ပစ်ပယ်သော စာများကိုလည်း ရေးလာကြပြီ။ လောကီ ကြီးပွားရေးကို အားပေးသော စာများ လည်း ထွက် လာပြီ။

သို့သော် ဝတ္ထု၊ ပြဇာတ်၊ ကဗျာ စသော ပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် ပေါ်လာသော စာများ သည် အားလုံး လိုလိုပင် ဆီဆုံကို နွားလှည့်သကဲ့သို့။ မိန်းမနှင့် ယောက်ျား ချစ်ခြင်းစသော ရာဂချစ်ကိုသာ ပတ်ပတ် လှည့်၍ ရေးနေကြလေသည် ။ ရာဂ အချစ်နယ်တွင် လည်း "အချစ်သည် မျက်လုံးမရှိ"၊ "ချစ်ရင်ပြီး တာပဲ"ဟူသော ဝါဒမျိုးကိုသာ ရေးကြသည် ။ "ချစ်ရဲ့လား"၊ "ချစ်တယ်" "ချစ်ရင်လား စိန်စား သေကြစို့" ဟူသည် တို့ က များစွာသော စာတို့ ၏ အဓိပတိ ရည်ရွယ်ချက်များ ဖြစ်နေလေသည် ။ (ခေတ်စမ်း ကဗျာဆရာ တစ်ဦးအား ကျွန်ုပ်က "ခင်ဗျားမလဲ ဒီအချစ် အကြောင်းကြီးပဲ ရေးနေတာ ပဲ" ဟု အပြစ်ဆိုလိုက်ရာ ... "မွန်းသိန်းဖေရေ အချစ်နယ်ဟာ သမုဒ္ဒရာအားလုံးထက် ကျယ်တယ်။ ဘယ်တော့မှ ရေးလို့ မကုန်ဘူး" ဟု ဖြေလေသည် ။) လူစိတ်၏ သဘာဝအမျိုးမျိုး (ဝါ) အဖြစ် အမျိုးမျိုးတွင် ချစ်စိတ်တစ်ခုသာ ရှိလေဟန်ဖြင့် ရေးနေကြသည် ။

ထို့ပြင် လူတွေ အပျော်ဖတ်ရအောင် ဟူ၍ သာ ရေးနေကြသည် ။ ဖတ်သူ ပျော်မည့်အပြင်၊ တိုင်းပြည်ကြီးပွားအောင် ဆင်းရဲသားများ ချမ်းသာအောင် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်မျိုးဖြင့် ရေးကြလှမည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့ ရေးကြသော အကြောင်းများကိုလည်း သူဌေး၊ မင်းစိုးရာဇာ၊ ဝန်ထောက်၊ စစ်ကဲ၊ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသား စသော အထက်တန်းစား၊ အလယ်တန်းစားများ ၏ အဖြစ်အပျက် များကိုသာ ရေးနေကြ၍ တောင်

သူ အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများကိုကား ဖုတ်လေတဲ့ ငါးပိ ရှိမှ ရှိပါလေရဲ့ လားဟု ချန်ထားခဲ့ကြသည်။ ။

ဆင်းရဲသား တောသားများ အကြောင်း တောရွာများ အကြောင်းကို ရေးသူများ ပေါ်လာပါ ၏။ သို့သော် အချို့စာများ တွင် ဆင်းရဲသားများမှာ လွန်စွာပျော်ပါးနေကြကြောင်း ရောင့်ရဲကာ သန္တ ဦစမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်နေကြကြောင်း၊ တောရွာများမှာ အလွန်သာယာလာကြောင်း၊ ချစ်စရာကောင်း ကြောင်း စသည် ဖြင့် သာရေး၍ တောသားများမှာ မည်မျှဆင်းရဲနေကြောင်း၊ မည်မျှ စာမတတ်၍ အနကြောင်း၊ အယူမှား အယုံမှားများ အတွက် ဆင်းရဲသားတွေ မည်မျှ ဆုံးရှုံးကြောင်းများကို ဖတ်သူတို့ သနားလာအောင် သူတို့ အခြေကို ပြုပြင်နိုင်အောင်ကား မရေးကြပေ။ တောရွာများမှာ ရွံ့တွေပေ၍ နွားချေးတွေ၊ လူမစင်တွေ ပွနေပုံ၊ ရောဂါဘယတွေ ထူနေပုံ၊ အသီးအနှံများ ပျက်စီးနေပုံ။ အခွန်တော်မပေးနိုင်ပုံ၊ မြေပိုင်ရှင်များက သီးစားများအား အနိုင်အထက် ပြုကျင့်နေပုံ စသည် တို့ ကို ကား လုံးဝ ချန်လှပ်ပေးထားကြလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် တောရွာအကြောင်းရေးကြသူများမှာ ဆင်းရဲ သားကိုအားပေးသော စာမဟုတ်ဘဲ ဆင်းရဲသားကို ပိုမိုဆင်းရဲရအောင် လုပ်နေသူများကိုသာ အားပေးနေတော့သည်။ ။

ယခု ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ကြီးနိုင် ငယ်ညှဉ်းဆဲ ဆိုသလို ထိုထိုသို့သော တောရောမြို့ပါ လက္ခဏာအင်အား နည်းပါးသူ၊ ဆင်းရဲသားဟူသမျှကို ခနရှင် လူဂုဏ်တန် သူဌေးဆိုသူတို့ က ပြုမူ နှိပ်စက်သည့်အတွက် ဆင်းရဲတွင်းနက်ပုံကို အလုံ၊ ဓုံရွာမှ ၊ ငွေရှာကြေးရှာ ထွက်ခွာခဲ့ရာ၊ အောက်ပြည် အောက်ရွာ ဟံသာဝတီ၊ ရန်ကုန်၊ သထုံ၊ မုတ္တမသို့ ရောက်ရာတွင် ယခင်က ကြွေးဟောင်းမြီဟောင်း ကို တောင်းကြရကား မယား အိမ်နေသူမလေးက လူကြုံတွင် စာပေးလိုက်သည် တွင် သခင်ကိုယ်

တော်မှိုင်းတည်းဟူသော ... အကြင်ဆရာက မင်္ဂလာဆောင်ဦးတွင် ချီးကျူးလက်ဖွဲ့၍ ရရှိခဲ့သော လယ်ယာမိုးမြေများ နှင့် ကျွဲနွားမကျန်၊ အိတ်သွန်ဖာမှောက်၊ ရသလောက်နှင့်ရောင်းချပြီး ကျောင်း အမ ကျောင်းဒကာတို့ ကြွေးကို ပေးဆပ်လိုက်ပါတော့ စသည် ဖြင့် ဤဆိုခဲ့သော လူကြုံတွင် တစ်ဖန် အပြန်ပေးလိုက်သော လေးချိုးကဗျာကို အောက်မှ ကြည့်ရှုပါကုန်။

ဓနရှင်ဝါဒကြောင့် ပြာကျအောင်မွဲသော

ဆင်းရဲသား ဘွဲ့လေးချို့ကြီး

ကျုပ်တို့ အညာမှာ မင်္ဂလာတစ်မျိုးသာပ။ အဟုတ်ဗျို့ ဓမ္မတာ အစဉ်အလာမညှိုးခဲ့ ပေဘု။ အရိုးသမကျ ရှေးလိုပ။ အဖွားကလည်း ကျီတစ်ဆောင်။ (ကိုမင်းရာရယ်) အမျိုးကလည်း မသေး ပေဘု။ အဘိုးအဖနှင့် တကွ မေးကြပါတော့၊ တစ်မျိုးငါ့မြေးဖို့ ရယ်လို့ ၊ (အိုကွယ်) အဘိုးက ပေးလိုက် ပါတဲ့ နွားညီနောင် (ဪ) အမိအဖ တို့ ကလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ တွေမို့၊ ရှိသမျှ ကုန်ချင်ကုန်ရော့လို့ မယုံရင် ကြုံလျှင် မေးပါတော့ အလုံတစ်ခွင်မှာ ဂုဏ်အင်ကလည်း မသေးပါဘူး၊ မုံရွေး၊ ကြေးမုံ ချောင်းဦး နယ်တလွှားဆီက၊ အလုံကျေးအကုန်မှာ ပြောင်းဖူးသည် တွေကလည်း များ လိုက်ပါဘိသ နှင့်၊ ဆွေသားရင်းချာ ဉာတကာမိတ်တို့ ကိုလည်း အဖေ သွားရင် သားလာစရာဖိတ်ခဲ့တာနှင့်၊ ညအိပ်ညနေ စုံအလာကြတော့ ၊ ခြုံစရာ အကွက် ဖျင်စောင် နှစ်ခုရဲ့ ပြင်၊ ဂုံပဝါပါတဘက်နဲ့ ၊ ခြင် ထောင်ကလည်း တစ်ခုစီပေါ့၊ လုပ်မှုကိုင်ဖွယ် တောလယ်ယာတစ်ခင်းငဲ့ပြင်၊ ပြောင်းခင်းတစ်လယ် ဝင်နှင့် လယ်တစ်ရှင် စပါးနှစ်ဆွယ် ထွက်ကိုလ (ကိုမင်းရာရယ်) ရှေးအဆက်ဆက် အကြွေးတက် တက်ပြီး အဝေးမထွ

က် ရအောင်တဲ့ ကွယ် ပေးလက်ဖွဲ့နှောင်။ ။ လမ်းချိုးအရှေ့က၊ စမ်းရိုး
အကွေ့ ခယောင်းယာမှာ (ဟောသည် က) အထုပ်တွေ ဖြေဖြေပြီး၊ အကု
န်သာ ကြဲလေရော့ဟဲ့လို့ ၊ ခရမ်းမျိုး စေ့ကောင်းစွာငရုတ်၊ ဂျုံ၊ ကုလားပဲ
သာပ၊ နှစ်မျိုးသွေ့သွေ့ပြောင်း၊ ဝါ ငရုတ်ဖရုံပါဖရဲငဲ့ပြင်၊ ထမ်းပိုး ရှိ
ရောင်းစရာအထုပ် မုံလာ ခဝဲတွေနှင့်၊ အလုပ်စုံစရာ၊ ကဘဲရယ်လို့ များ
လက်ဆောင် (အို ... ကိုမင်းရာရဲ့) သားအတွက် ဆိုတော့ တအားတက်
အောင်ရယ်လို့ (ကျုပ်တို့) အမေအိုကလည်း ဓား မရှည်၊ ဓားမတိုတွေန
င့် အခြေကိုနှင့်၊ (ကိုမင်းရာရယ်) မယားဘက်ကမောင်တွေကလည်း ပ
လွေတို နှစ်စင်း။ ။ မျိုးဆက်ခါခြုံ၊ အိုးခွက် ပန်းကန်အစုံနှင့်၊ ပြည်တစ်
ခွင် သထုံရောက်ရာကလည်း လွမ်းမိပါရဲ့ ၊ မြေအင်တုံ သောက်စရာ
ဇွန်းငဲ့ပြင်၊ ကွမ်းအစ်ပါ လွယ်အိတ်တစ်လုံးငယ်နှင့်၊ ပဲခူး ဘူတာမှာ လေ၊
ငနဲသူခိုး လူညာတွေ မှုန်းလိုက်ပါတဲ့ ၊ ပျောက်သဟာ ထန်းခေါက်ဖာက
လည်း တစ်လုံး ပါပဲ၊ စုရုံးလိုက်လျှင် တစ်အိမ်ထောင်သာပ၊ လူထုံးစရိုက်
တွင် တစ်သိမ်ပြောင်လောက်ကဲ့ မင်္ဂလာ ဆောင်မှာ ခန်းဝင်ကလည်း မ
နည်းပါဘူး။ မွဲဖို့ ရာ ကံကြမ္မာနှင့် ဖန်လာပုံ ကုသိုလ်ကလည်း မကောင်း
ချင်တော့။ အထက်ဟိုအညာမှာ လေ၊ ကြက်ဆိုတာမှ လည်း မလောင်းခဲ့
ပါဘူး၊ အညာမြေဌာနေ ဟောင်း ဆီက အကြွေး (တစ်ရာ) ကို ဒွေးခါက
လည်း တောင်းပြန်ပေါ့တဲ့ ။ (အမယ်မင်း) မောင်းစရာ ရယ်လို့ များ တ
က်လိုက်မှ ဖြင့်၊ ခေါင်းတခါခါနှင့် ဆပ်လှစွာသော လှလှစွေ့စွေ့ရယ်နှင့်။
ဝဝပြည့်ပြည့် နွားပြာတစ်ရှဉ်းကိုလ ကျောင်းဒကာကိုသာ အပ်လိုက်ပေ
ရော့၊ ရသရွေ့ ဘာဘာညာညာရယ်လို့ မငြင်းလေနှင့်၊ (မလေးရယ်) ရော
င်းကာသာ ဆပ်လက်ပေရော့၊ ရွာရှေ့ (ယာ) တစ်ခင်း။

(ဤကား သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ အသက် (၃၈) နှစ် သက္ကရာဇ် ၁၂
၇၅ ခုနှစ်တွင် စီရင် ရေးသားသည့် ဗိုလ်ဋီကာဆောင်းပါးစာအုပ်မှ ထုတ်

နုတ် ဖော်ပြချက်ပေတည်း။)

အချို့စာမှာ လည်း စာဖတ်သူ မြို့သား၊ လူဂုဏ်တန်သား အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသားများအား ပျော်တော်ဆက်ရန် တောသားများ အကြောင်းကို ရေးကြလေသည် ။ ကိုယ်တို့ ကိုယ်ကို သူတို့ စာရွှင် ရေးဆရာများ (ဝါ) ဟယူးမားရစ် (HUMOURIST) ဟု ခေါ်ကြသည် ။ တောသားများ အကြောင်း ကို ရေးကြသောအခါ အရူးများ အကြောင်းလို့ ရေးတော့သည် ။ သို့မှ ဖတ်သူများ ရယ်နိုင်မည်။ တော သားများ ပါးစပ်တွင်းသို့ ယုတ္တိမရှိသော ပြက်လုံးများ ထည့်ကာ၊ တောသားများကို လူရူးလို ပြုစေကြသည် ။

တို့တာဝန်

ထို့ကြောင့် ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် အားရဖွယ် မရှိသေး။ မြန်မာပြည်ကြီး လွတ်လပ် အောင် ဆင်းရဲသားများ ကြီးပွားချမ်းသာ အောင် ရေးကြမည့် စာရေးဆရာတို့ သည် မြန်မာပြည်၏ လိုလားချက်များကို ကောင်းစွာ သိကြရမည်။ ရှေ့ခေတ် မြန်မာပြည်၏ လိုလားချက်နှင့် ယခုခေတ် လိုလားချက်များ မတူသည် ကို သိကြရမည် ။ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ၊ ဟိန္ဒူစာပေ၊ သီဟိုဠ်စာပေတို့ ဖြင့်သာ ရောင့်ရဲနေလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ရည်ရွယ်ချက် အထမမြောက်မည်ကို သိကြဖို့ လိုသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ လိုလား ချက်အတွက် ထိုစာပေများ မဖူလုံတော့ပြီကို သိကြရမည်။ သို့သိကြပြီးလျှင်ပင် ကိုယ့်ဉာဏ်ဖြင့် ထွင်၍ လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာရှိ ကြီးပွားနေသော အခြားနိုင်ငံများမှ စာပေများကို ဘာသာပြန်၍ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကဗျာ ပြဇာတ် စသော စာပေများ နှင့် အခြားပညာရပ်များကို ရေးကြရပေမည်။ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ပြဇာတ်များကိုပင် ကိုယ့်ဉာဏ်ဖြင့် ထွင်၍ လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာရှိ ကြီးပွားနေသော အခြားနိုင်ငံများမှ စာပေများကို ဘာသာပြန်၍ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကဗျာ ပြဇာတ် စသော စာပေများ နှင့် အခြားပညာရပ်များကို ရေးကြရပေမည်။ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ပြဇာတ်များကိုပင် ကိုယ့်ဉာဏ်ဖြင့် ထွင်၍ လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာရှိ ကြီးပွားနေသော အခြားနိုင်ငံများမှ စာပေများကို ဘာသာပြန်၍ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကဗျာ ပြဇာတ် စသော စာပေများ နှင့် အခြားပညာရပ်များကို ရေးကြရပေမည်။

ဏ်ဖြင့် ရေးသောအခါ ရှေးဆန်သူများက ကလေးကလား စာရေးဆရာ
တွေဟု ပုတ်ခတ်ကြလိမ့်မည်။ ပုတ်ခတ်ကြပါစေ၊ ခြေလှမ်းမတုံ့ကြလင့်။
ရှေ့သို့သာ တိုး တက်ကြအံ့။ "တိုးတက်စာရေးဆရာ" ဟု အမည် ယူ၍
တို့ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး၊ ဆင်းရဲသား ချမ်းသာရေးကိုသာ
လုပ်ကြအံ့။ ကဲ့ရဲ့ ပုတ်ခတ်သူတို့ မှာ "ကလေးကလား" ဟု ပြောကြရင်း
ပင် သီချင်းမြေပုံတွင်းသို့ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

"တိုးတက်စာ" များကို ရေးသောအခါ မြန်မာလူထုကြီးကို ညှဉ်းပန်း
သူများကို နှိမ်နင်းရန်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ နာမည်ကို အလွဲသုံးစားပြုကာ လိမ်
လည်စားသောက်နေသူများကို အရှက်ခွဲရန်၊ အဆင် ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့
သော ချစ်မှုကြိုက်မှုများ၊ ရာဂါမှုများ၊ လောကနှင့် တလန့်တကျင်၊ ဆန့်
ကျင်သော အဖြစ်အပျက်များ ၊ ဖတ်လျှင်မရနိုင်သော၊
မဖြစ်သောကိစ္စများကို တောင့်တလျက် ကျန်ရစ်စေမည့် စာများ၊ ကျွန်စိ
တ်ပေါက်စေမည့် စာများကို ရှောင်ရန်၊ လူထုကြီးဖြစ်သော တောင်သူအ
လုပ်သမား ဆင်းရဲသားများ အကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ဖော်ပြရန်၊ သူ
တို့ ကို အလင်းဉာဏ်ပေါက်အောင် သွန်သင်ရန် "တိုးတက်စာရေးဆရာ
များ " သည် မမေ့ကြဖို့ ဖြစ်သည်။ "တိုးတက်စာရေးဆရာများ " သည်
ကိုယ်ကျင့်တရားကို ကောင်းစွာစောင့်ထိန်းလျက်၊ ဘယ်ဘက်မှ မပါဘဲ
ငါ့မြင်းငါစိုင်း၊ ညောင် ကိုင်းရောက်ရောက်ဆိုသလို တစ်ကိုယ်တည်း ထ
င်ရာ စိုင်းနေကြခြင်းကား မကောင်းသည် ၏ အဖြစ် ကို သိလျက်
တိုင်းပြည်၏ လူထုကြီး ဆင်းရဲသားများ ၏ အဖွဲ့အစည်း အရုံးများ
ရှိပြီးဖြစ်လျှင် ရှိပြီး ထဲသို့ ဝင်၍ မရှိသေးလျှင် ထိုအဖွဲ့များကို တည်ထောင်
နေသူများအား အားပေးကူညီကြဖို့ ပင် ဖြစ်သည်။

သို့အားဖြင့် "တိုးတက်စာရေးဆရာများ " သည် များ စွာသော ဝတ္တ
ရားများကို ဆောင်ရွက်ရာ ၌ အားကျစရာ၊ နမူနာရစရာ ရှိလေအောင်၊

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း အမည်ခံ ဆရာလွန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကို ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

သိန်းဖေ ၁၂၉၉-ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့။

(လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်က သိန်းဖေမြင့်၏ စာပေဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည် ။ ၁၂၉၉ ခုနှစ်က ဦးသိန်းဖေမြင့်ရေးသားသော ဆရာလွန်း၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိမှ နိဒါန်း ဖြစ်သည် ။ ၁၉၆၄ ခုနှစ် တတိယအကြိမ်ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်သော ၎င်းစာအုပ်မှ ကူးယူဖော်ပြသည် ။)

စာပေဟောပြောချက်များ

(၁)

လေးစားချစ်ခင်အပ်သော

ဆရာကြီးများ နှင့် မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာများ ခင်ဗျား။

ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံသို့ တက်ရောက်ကြတဲ့ အတွက် အလုပ်အမှု ဆောင်အဖွဲ့ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုလိုပါတယ်။ အားတက်ရွှင်လန်းစွာဖြင့်လည်း ကြိုဆိုလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အမှုဆောင်အဖွဲ့ တက်ခဲ့တာ တစ်နှစ် ရှိပါပြီ။ ဒီတစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ စာပေလောကမှာ သော်လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာတွေရဲ့ ဘဝမှာ သော်လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာ အသင်းကြီးရဲ့ အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ သော်လည်းကောင်း ဘာတွေတိုးတက်ခဲ့တယ်။ ထူးခြားပြောင်းလဲ ခဲ့တယ်။ ဘာတွေချို့ယွင်းခဲ့တယ်၊ လစ်ဟင်းမှားယွင်းခဲ့တယ် ဆိုတာတွေကို ဆင်ခြင် သုံးသပ် အပ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အမှန်အားဖြင့် နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံတို့ ရဲ့ တာဝန်များ ထဲမှာ ဒါဟာ အရေးအကြီးဆုံးသော လုပ်ငန်းဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ယူသင့်ကြပါတယ်။

ဒီလို ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှ လည်း ရှေ့နှစ်အဖို့ အရာမှာ ဘာတွေကို ပြုပြင်ပြီး ဘာတွေကို ဆက် လက် ဆောင်ရွက်သွားမယ်၊ ဘယ်အစဉ်အ

လာကို လျှော့ပြီး ဘယ်အစဉ်အလာကို ထွန်းကားတိုး တက် စေမယ်ဆိုတာ ပိုင်းခြားနိုင်ကြလိမ့်မယ်။ စာပေလောကနှင့် စာရေးဆရာ ဘဝတိုးတက်ရေး အတွက် ကုန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှင့် လာမည့်နှစ် တစ်ဆက်တည်း အကျုံးဝင်သော လမ်းစဉ်ကို ချမှတ်နိုင်လိမ့် မယ်။

ကုန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က စာရေးဆရာအသင်ကြီးရဲ့ အခန်းကဏ္ဍများ နှင့် ပတ်သက်ပြီး အသေးစိတ် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ထားပုံကိုတော့ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး တင်သွင်းမည့် အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့ရဲ့ အစီရင်ခံစာမှာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က ယေဘုယျသဘောဖြင့်သာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး အစီရင်ခံလိုက်ပါတယ်။

ယခု မြန်မာ့ မျက်မှောက်ခေတ် တစ်ခေတ်လုံး အနက်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး တစ် နှစ်အဖို့ အခြေအနေကို အစီရင်ခံရမယ်ဆိုရင် ယနေ့ မြန်မာစာပေလောကမှာ ထူးခြားတဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ ပြောင်းလဲမှုနှင့် ကြီးမားသော ဖြစ်ရပ်များ ရှိတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ မျက်မှောက်ခေတ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်တွေ၊ ပေါ်တဲ့ အယူအဆ တွေဟာ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ပိုမိုပြတ်သားစွာ ဖြစ်ကြတာ ပေါ်ကြတာပဲ ရှိပါတယ်။ စာပေဟာ လူတွေကို နှစ်သိမ့်စေရုံသာ ဖျော်ဖြေစေရုံသာ တာဝန်ရှိတယ် ။ အနုပညာ သက် သက် ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် စာပေဟာလည်း ဖြေဖျော်ရေးစာပေ သက်သက်သာဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆများ ဟာ တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းကုန်ပါပြီ။ အဲဒီသဘောနှင့် ရေးကြတဲ့ စာပေ တွေလည်း ကျဆင်းနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ စာပေဟာ လူ့ဘဝကို ကောင်းစွာ ထင်ဟပ်ရမယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆ၊ သရုပ်မှန်စာပေ အယူအဆဟာ အင်မတန်အားကောင်းလာပါတယ်။ ဖျော်ဖြေရေးသက်သက် ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ ရေးလေ့ရှိတဲ့ သူတွေထဲမှာ တောင် ဒီအယူအဆဟာ ဩဇာပြန့်လာပြီး ဖျော်ဖြေရေး သက်သက် မဟုတ်ဘဲ၊ ဘဝသရုပ်ကို ဖော်နိုင်အောင်

င်၊ ကောင်းစွာထင်ဟပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားလာ ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါဟာ အင်မတန်ကောင်းမြတ်တဲ့ နိမိတ် ဖြစ်ပါတယ်။

သရုပ်မှန် စာပေမှာ တစ်ဆင့်ပိုမြင့်မားတဲ့ သရုပ်မှန်စာပေ သဘော အယူအဆလည်း ရှိပါသေး တယ်။ စာပေဟာ ဘဝကို ဘဝအတိုင်း ကောင်းစွာထင်ဟပ်စေရုံသာမက ဤဘဝ၊ ဤလူ့လောက၊ ဤလူမှုဆက်ဆံရေး စနစ်ဟောင်းတို့ ကို ပြောင်းလဲပြီး စနစ်အသစ်အဖြစ်သို့ အရောက်တိုးတက် အောင် ပြုပြင်လုပ်ဆောင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ခေါင်းဆောင်မှုလည်း ပါရမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီအယူအဆအတိုင်း ရေးသားတဲ့ စာပေတွေလည်း ပေါ်သလောက်ပေါ်နေပါတယ် ။ သို့ပေမဲ့ ဒီလိုစာပေမျိုးဟာ အနုပညာအရာမှာ ကျွမ်းကျင်မှု၊ ရင့်ကျက်မှု နည်းသေးတဲ့ အချက်၊ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ဝါဒဖြန့်တဲ့ စာပေမျိုးတွေ ဖြစ်နေသေးတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆမိပါတယ်။

စာရေးဆရာတွေရဲ့ ဘဝမှာ တိုးတက်ရေးကို ရှေးရှုတဲ့ လှုပ်ရှားမှုများ ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးမားမား မတွေ့ရသေးပါဘူး။ သို့သော် အစုလိုက် အစုလိုက် လှုပ်ရှားနေတာ မသိမသာ လှုပ်ရှားနေတာ တွေကိုတော့ တွေ့ရပါတယ်။ အကောင်အထည်နှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းက ကျင်းပရန် ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ စာပေဗဟု သုတ ဖလှယ်ရေးညီလာခံတစ်ရပ် မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဖြစ်ဖို့ ရန်လည်း မလွယ်သေးပါဘူး။ သို့သော် စာပေပြဿနာများ နှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့ စာရေးဆရာတွေဟာ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ မနေတော့ဘဲ စိတ်ဝင်စား လာတယ်၊ လေ့လာတယ်၊ ဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ စာပေပြဿနာ ဆွေးနွေးတဲ့ အစု ကလေးတွေ၊ အပေါင်းအသင်းကလေးတွေ၊ စားပွဲသောက်ပွဲတွေ ပေါ်နေပါတယ် ။ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာတွေဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အသင်းက အား

ပေးရပါမယ်။ အမှန်က ဒါမျိုးတွေ များများ ဖြစ် မြောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအသင်းက ရှေ့ဆက်ဆောင်ရွက်ဖို့ ၊ လှုံ့ဆော်ဖို့ ၊ စည်းရုံးဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီလိုအားထုတ်မှုတွေရဲ့ ရလဒ်ကို ကျယ်ပြန့်တဲ့ စာပေ ညီလာခံခေါ်ဆိုရေး ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာရေးဆရာများ အတွက် စာပေညီလာခံတစ်ရပ် မဖြစ်ခဲ့သေးပေမယ့် အာရှစာရေးဆရာများ အတွက်တော့ စာပေညီလာခံတစ်ရပ် ဖြစ်မြောက်ခဲ့တာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်မှာ ထူးခြားချက် တစ်ရပ်ပါပဲ။ အာရှစာရေးဆရာရဲ့ ညီလာခံဟာ နိုးကြားတက်ကြွနေတဲ့ အာရှတိုက် ပြည်သူလူထုရဲ့ လှုပ်ရှားမှု၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်ပါတယ်။ စာပေနှင့်ယဉ်ကျေးမှု နယ်နိမိတ်ထဲမှာ ကန့် သတ်ထားပြီးတော့ (ဆိုလိုတာက နိုင်ငံရေးစတဲ့ နယ်တွေကိုရောက်မသွားစေဘဲနှင့်) အလွန်အဖိုး တန်တဲ့ လုပ်ငန်းများ လုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ စာပေသဘော အယူအဆနှင့် စာပေလုပ်ငန်း အတွေ့ အကြုံများကို ပွင့်လင်းရင်းနှီးစွာနှင့် လဲလှယ်နိုင်တယ်၊ ဆွေးနွေးနိုင်ခဲ့တယ်။ အာရှ စာရေးဆရာများ ညီလာခံမှာ မြန်မာပြည်က ရှေ့တန်းမှ နေပြီး ပါဝင်နိုင်ခဲ့တာဟာဖြင့် ဝမ်းသာစရာပါပဲ။

သို့သော် အာရှ စာရေးဆရာများ ညီလာခံရဲ့ အဓိပ္ပာယ်နှင့် ရည်ညွှန်းချက်များ ၊ သဘောသွား နှင့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို မြန်မာစာပေလောကနှင့် စာရေးဆရာတွေကြားမှာ ကျယ်ပြန့်စွာ ရောက် အောင် မထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သေးပါဘူး။ ရှေ့နှစ်အဖို့ မှာ ဒီဟာကို ဆက်လုပ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အထူးသဖြင့်လည်း ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် ပါဝင်နေသော ဥဇဘက်ကစ္စတန်မှာ ဒုတိယအကြိမ်အာရှ စာရေးဆရာများ ညီလာခံကျင်းပဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေပါတယ်။ လာမည့်နှစ်မှာ အဲဒီ ညီလာခံအတွက် ဆောင်ရွက်စရာတွေ ပေါ်ပေါက်စရာရှိပါတယ်။ ဒါတွေက ယနေ့ စာပေလောကနှင့် စာရေးဆရာတွေ အားလုံးနှင့် ဆိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေ

ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအသင်းနှင့် အမှုဆောင် အဖွဲ့အကြောင်းကို စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်း စဉ်ဘက်မှ သုံးသပ်ဝေဖန်ကြည့်မယ်ဆိုရင် လုပ်စရာတွေ များ သလောက် မလုပ်နိုင်တာတွေ များ တာ ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ လုပ်နိုင်တာက နည်းနေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ လုပ်နိုင်တာ နည်းတဲ့ အထဲမှာ ချို့ယွင်းချက်များ ၊ အမှားများ လည်း တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ် ။ အသေးစိတ်အားဖြင့် အထွေထွေအတွင်း ရေးမှူးက အစီရင်ခံပါလိမ့်မယ်။ တစ်ဖက်မှာ ဆန္ဒရှိတိုင်းလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ တွေ့တိုင်းမြင်တိုင်းလည်း မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဝန်ခံရမယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ကို သေသေချာချာ ဆန်းစစ် ကြည့်ကြရင် ဆန္ဒရှိတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ မလုပ်နိုင်ဘူးထားဦးတော့ ခုလုပ်ကြတာ ထက်တော့ ပိုလုပ်နိုင်သေးတယ်ဆိုတာ တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။ ရှေ့နှစ်အဖို့ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ မှာ ချို့ယွင်းချက်တွေပြင်ဖို့ နှင့် ပိုအလုပ်လုပ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။

မနှစ်က ကျွန်တော့်ကို ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်ဖြင့် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပြီး အမှုဆောင်အဖွဲ့လည်း ရွေးကောက် တင်မြှောက်အပြီးမှာ ကျွန်တော် မိန့်ခွန်းတစ်ရပ် ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဒီထဲမှာ ကျွန်တော် အထူးဖော်ပြတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အမှုဆောင်အဖွဲ့မှာ သဘောတရားအစွဲ အမျိုးမျိုး၊ အဖွဲ့အစည်းအစု အစွဲ အမျိုးမျိုး ရှိသော စာရေးဆရာများ ရော၊ ဘာအစွဲမှ မရှိတဲ့ စာရေး ဆရာများ ရော ပါဝင်နေတဲ့ အကြောင်း အသင်းကိစ္စများ ထိုအဖွဲ့အမျိုးမျိုး ဘေးဖယ်ထားပြီး ညီညီ ညွတ်ညွတ် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြရန် အသင်းသားစုက ဆန္ဒပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုဆန္ဒကို ရှိသေကာ ကျွန်တော်ကို ကော်မတီက ညီညီညွတ်ညွတ် ဆောင်ရွက်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ပါတယ်။

ယ်။ ဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ အတော်အတန် အောင်မြင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာ ပါပဲ။ သို့သော် အသင်းသားထုရဲ့ ဒီဆန္ဒနှင့် မနှစ်က အမှုဆောင်ရဲ့ အစဉ် အလာကို လေးစားပြီး ဆက်လက် ဆောင် ရွက်ကြဖို့ ဟာလည်း ရှေ့နှစ် မှာ အကြီးဆုံးသော စည်းရုံးရေး သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်တယ် လို့ ယူမှတ်စေချင်ပါတယ်။

ဆရာကြီးများ မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား ...။ ယနေ့နှစ်ပတ်လည် ညီလာ ခံရဲ့ အစက တာဝန်ဟာ ဖြင့် အထက်မှာ ကျွန်တော် အစီရင်ခံခဲ့တဲ့ အတို င်း ယခင်နှစ်က အစဉ်အလာနှင့်လည်း ညီပြီး လက်ရှိ အခြေအနေနှင့် ချိ န်ထိုးကြည့်တော့ မှန်လည်း မှန်တဲ့ ဆက်လုပ်စရာလုပ်ငန်းတွေကို ရှေ့နှစ်မှာ ဆက်လုပ်ကြရအောင်၊ ဆွေးနွေးကြဖို့ ၊ ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ကြဖို့ ၊ ပြီး တော့ ဆုံးဖြတ်ကြဖို့ ဖြစ်ကြောင်း လေးစားစွာ အစီရင်ခံအပ်ပါတယ်။

(၁၉၅၇-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပသော မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာများ အသင်း နှစ်ပတ်လည်ညီလာခံ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းဖေမြင့် ၏ မိန့်ခွန်း။)

(၂)

မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာများ အသင်း

နာယကကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှ ဝိုင်း၊ နာယကကြီး ဦးနု၊

အသင်းသူ - အသင်းသားများ နှင့် မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား ...

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာများ အသင်းကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့တာဟာ အနှစ် (၂၀) နီးပါးကြာခဲ့ပါပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာများ အသင်းမှ ကမကထပြုပြီး "စာဆိုတော်နေ့" ကျင်းပခဲ့တာဟာ ယခုအကြိမ်မှာ (၁၅) ကြိမ်မြောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုအခါ နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် စာဆို တော်နေ့ ကျင်းပခြင်းဟာ မြန်မာ့ အစဉ်အလာ တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ ။ ဒီကောင်းသော အစဉ်အလာကို ယခုလို မပျက်မကွက် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်မိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာများ အသင်းဟာ စာဆိုတော်နေ့ ကျင်းပရေးကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ အသင်းရဲ့ သက်သက်လို့ သာ သဘောမထားဘဲ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးနှင့်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စ အဖြစ်ဖြင့် သဘောထားခဲ့ပါတယ်။ တစ်မျိုးသားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော ကျင်းပနည်းမျိုးဖြစ်အောင် လည်း ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူ့ဘောင်မှာ နိုင်ငံရေးလောက စီးပွားရေးလောက ယဉ်ကျေးမှုလောက စသည် ဖြင့်ရှိရာ ယဉ်ကျေးမှုလောကဆိုတာမှာ အသိဉာဏ်ပညာတိုးတက်မှု၊ အတတ်ပညာထွန်းကား မှု စိတ်နှလုံးကြည်လင်ဖွံ့ဖြိုးမှုစတဲ့ ကိစ္စတွေ အကျုံးဝင်နေပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေအတွက် စာပေဟာ အရေးအကြီးဆုံးသောတာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ရပါတယ်။ တကယ်တော့ စာပေဟာ ယဉ်ကျေးမှု လောကရဲ့ ပင်မရေစီးပါပဲ။ တနည်းပြောရရင် မြန်မာစာပေဟာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုလောကရဲ့ ကျောရိုးမဏ္ဍိုင်ပါပဲ။ စာပေတည်းဟူသော ပင်မရေစီးအတိုင်း ယဉ်ကျေး

မူလောကရဲ့ အခြားသော အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ ရွှေလျားစီးဆင်းရပါတယ်။ စာပေတည်းဟူသော မဏ္ဍိုင်ခိုင်မြဲမှ သန်စွမ်းမှ ယဉ်ကျေးမှု လောကရဲ့ အခြားသော အစိတ်အပိုင်းတွေ ခိုင်မြဲသန်စွမ်းနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့သမိုင်းကို ပြန်လှန်လို့ ပဲကြည့်ကြည့်၊ အခြားနိုင်ငံတွေရဲ့ သမိုင်းကိုပဲ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်ကြည့်၊ စာပေတိုးတက်ချိန်မှာ အခြားအနုပညာတွေက လိုက်တိုးတက်ပြီး၊ စာပေကျဆင်းချိန်မှာ အခြား အနုပညာတွေက လိုက်ပြီးကျတာတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့က စာရေးဆရာ ဖြစ်နေလို့ စာပေယဉ် ကျေးမှုလောကရဲ့ မဏ္ဍိုင်လို့ ဖော်ပြလိုက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သမိုင်းဖြစ်စဉ်အရ မဏ္ဍိုင်ဖြစ်နေလို့ ခုလိုဖော်ပြပြောဆို လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ဆင့် နိုင်ငံရေးလောကနှင့် စီးပွားရေးလောက တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးနှင့် မြန်မာ အမျိုးသားတွေ သာယာဝပြောနိုင်ပါ့မလား၊ ရှေ့တန်းတက်နိုင်ပါ့မလား၊ သူတို့ ချည်းပဲဆိုရင် မသာယာနိုင်ပါဘူး။ ရှေ့တန်းမတက်နိုင်ပါဘူး။ ပန်းပွင့်တဲ့ သစ်ပင်ဟာ မပြည့်စုံသလို ယဉ်ကျေးမှု လောက မဖူးပွင့်တဲ့ လူမျိုးဟာ ပြည့်စုံမှုလုံခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ပန်းပွင့်မှ ပန်းဝတ်မှု၊ ဝတ်ရည်ရှိမှ မျိုးစေ့ ဖြစ်မြောက်ပြီး သစ်ပင်ဟာ မျိုးဆက်တည်ရပါတယ်။ ဒီတော့ ပန်းဟာသစ်ပင်ရဲ့ အလှကိုသာ ဆောင်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျိုးဆက် သို့မဟုတ် ဘဝကိုလည်း ဆက်ပေးနေတာဖြစ် ပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ ယဉ်ကျေးမှုလောကဟာ လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ အလှအပတန်ဆာ အလင်္ကာ သဘောမျှ သာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ မျိုးဆက်မှု တစ်နည်းဆိုရရင် အမျိုးတည်နေမှု အတွက်လည်း မရှိမဖြစ်တဲ့ အရာဖြစ်ပါတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုလောက တိုးတက်မှုကြောင့် အသိပညာ တိုးတက်ရတယ်၊ အတတ်ပညာ ထွန်းကားရတယ်၊ စိတ်နှလုံး ကြည်လင်ဖွံ့ဖြိုးရတယ်။ ယဉ်ကျေးမှု မတိုးတ

ကံခြင်း ကြောင့် အသိပညာ မတိုးတက်ဘူးဆိုရင်၊ အတတ်ပညာ မထွန်းကားဘူးဆိုရင် စိတ်နှလုံးရွှင်ပျ ဖွံ့ဖြိုးခြင်း မရှိဘူးဆိုရင် နိုင်ငံရေးလောက၊ စီးပွားရေးလောက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုးတက်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုလောက တိုးတက်ဖို့ ရာ ကိစ္စတာဝန်တွေဟာ တစ်မျိုး သားလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတာဝန်တွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ယဉ်ကျေးမှုလောကရဲ့ မဏ္ဍိုင်ဖြစ်တဲ့ စာပေ ကိစ္စဖြစ်တဲ့ စာဆိုတော်နေ့ ကျင်းပခြင်းဟာ မြန်မာအမျိုးသားအားလုံးနှင့် ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်။

ယခုအခါမှာ မြန်မာ့အတွေးအခေါ်ထဲမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ပျောက်ကွယ်နေတတ်တဲ့ လင်းအရုဏ် ကြယ်နီတစ်လုံး ပြန်လည်တောက်ထွန်းလို့ လာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဘာလဲဆိုရင် တစ်မျိုးသား လုံးနှင့် ဆိုင်သော ကိစ္စတွေမှာ တစ်မျိုးသားလုံး ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအတွေးအခေါ်ကို ရုပ်လုံးဖော်တဲ့ အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း ကြီးက ယခုနှစ် စာဆိုတော်နေ့ကို တစ်မျိုးသားလုံးနှင့်ဆိုင်သော ကိစ္စတစ်ရပ်အနေနှင့် ကျင်းပနိုင်အောင် အစီအစဉ်တွေ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အကြီးဆုံးအောင်မြင်ချက်ပါ ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဂုဏ်ယူထိုက်ပါတယ်။ ဒီနှစ်စာဆိုတော်နေ့ကျင်းပရာမှာ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေး ဆရာများ အသင်းကြီးဟာ စာပေရေးရာအသင်းများ ဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန် စာပေအသင်း၊ ယုဝတီကလောင်ရှင်များ အသင်း၊ ကဗျာဆရာများ အသင်း၊ စာကြည့်တိုက်များ အသင်းနှင့်

တက္ကသိုလ်မြန်မာအနုပညာရှင်များ အသင်း စသည် တို့ နှင့်လည်းကောင်း၊ ကလောင်ကိုင်သူအချင်း ချင်းဖြစ်တဲ့ သတင်းထောက်များ အသင်း စသည် တို့ နှင့်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတော် အစိုးရယဉ်ကျေးမှု ဌာန၊

ပြန်ကြားရေးဌာနနှင့် လူထုပညာရေးဌာနတို့ နှင့်လည်းကောင်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြပါ တယ်။

နာယကကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ နာယကကြီး ဦးနု၊

အသင်းသူ၊ အသင်းသားများ နှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား

ဒီလိုအမျိုးသားလုံးကိစ္စဖြစ်တဲ့ စာဆိုတော်နေ့ကျင်းပရာမှာ ဒီလိုကျယ်ပြန့်စွာ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းအတွက် အထူးပဲ ဝမ်းမြောက်သင့်ပါတယ်။ ရှေ့လည်း ဒီကဲ့သို့သော ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုမျိုးဟာ ဒီထက်ဒီတိုးတက် အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်ကြဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသင့်ပါတယ်။

ရှေးမြန်မာဘုရင်များ

လက်ထက်က

နတ်တော်လဆန်း(၁)ရက်နေ့မှာ မြန်မာစာပေပြုစုသူ စာဆိုတော်များကို ဘုရင်မင်းများက ပူဇော်ကန်တော့ကြပါတယ်။ ဉာဏ်ပူဇော်တဲ့ အနေနှင့် ဆုတော် လာဘ်တော်များ ချီးမြှင့်ကြပါတယ်။ အဲဒီ အစဉ်အလာအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ယခု ကျင်းပနေတဲ့ စာဆို တော်နေ့မှာ ပြည်သူလူထုနှင့် နိုင်ငံတော် အစိုးရတို့ က ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာများအား ယဉ်ကျေး မှု လောကကို ထိန်းသိမ်းပြုစုနေကြသူများ အဖြစ်ဖြင့် ဆုလာဘ်များ ချီးမြှင့်ရန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆုလာဘ် များ မချီးမြှင့်နိုင်သေးသည့်တိုင်အောင် ယဉ်ကျေးမှုလောကရဲ့ မဏ္ဍိုင်တည်းဟူသော စာပေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေကြသူ စာရေးဆရာများ ၏ ဘဝအခြေအနေကို လေ့လာသင့်ပါတယ် ။ စာရေးဆရာ များ ရဲ့ စား-နေ-ဝတ်အရေးကိစ္စများကို တစေ့တစောင်း ချောင်းမြောင်းကြည့်သင့်ပါတယ်။ စာရေး ဆရာများ ရဲ့ ဘဝအခြေအနေတိုးတက်အောင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဆောင်ရွက်ပေးကြမည်ဆိုတာ စဉ်းစားကြံဆထိုက်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ စာရေးဆရာ အများ စုရဲ့ အခြေ

အနေကို သိသာရန် အစီရင်ခံရမည်ဆိုလျှင် စာပေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု လုပ်ငန်းလုပ်နေကြတဲ့ သူများ အနက် စာပေကို ဖန်တီးသူ စာရေးဆရာဟာ အနိမ့်ကျဆုံး အခြေအနေမှာ ရှိနေပါတယ်။ စာပုံနှိပ်သူ၊ ထုတ်ဝေသူ၊ ဖြန့်ချိသူ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ဘလောက်ဆရာ စသည်တို့ ဟာ သူတို့ အလုပ်နှင့်သူတို့ အသက်မွေးနိုင်ပါတယ်။ များသောအားဖြင့် စာရေးဆရာဟာ စာရေးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုထဲနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု မပြုလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဘေးပေါက် အလုပ်တစ်ခုခု အပိုလုပ်ကြရတာများ ပါတယ်။ ဒီအချက် တစ်ချက်ကို ကြည့်လျှင်ပဲ ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေ မလှသေးကြောင်း သိသာထင်ရှားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဟာ စာရေးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုထဲနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်မှု စာပေဟာ ဒီထက်တိုးတက်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါတယ်။ ပြည်သူလူထုနှင့် နိုင်ငံတော် အစိုးရတို့ ဟာ ခုလောလောဆယ်အားဖြင့် စာရေးဆရာတွေကို အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံး နှင့်နေရသော ပညာရှင်တွေဖြစ်အောင် မချီးမြှင့်မမြှောက်စားနိုင်သေးသည့်တိုင်အောင် စာပေရေး သားရုံနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုပြုနိုင်လောက်အောင်တော့ ကူညီစောင့်မသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မြှောက်စားသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် ဒီမျှသာ ပြောလိုပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဟာ အခွင့်အရေးသမားသက်သက်တွေမဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုလိုတာက စာရေးနိုင်ဖို့ ရန်အတွက် အသက်ရှင်နေနိုင်ရန် အခကြေးငွေနှင့် အခွင့်အရေးကို လိုချင်တာ မှန်ပေမယ့် အခကြေးငွေအတွက် သို့မဟုတ် အခွင့်အရေးအတွက်သက်သက် စာရေးနေကြခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဟာ လူလောကမှာ မရှိမဖြစ်လို့ ပေါ်ပေါက်နေရတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအလုပ်သမားတွေပါ။

တပေါင်းလနှင့် ဥဩဌာန်လိုပါပဲ။ တပေါင်းလရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် စေ့ဆော်မှုကြောင့် ဥဩတွန်တယ်။ ဥဩတွန်သံသာလို့ တပေါင်းလသာယာတယ် ။ ဒီလိုပဲ လူ့လောက လူ့ဘဝနှင့် ဘဝရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေကို ထပ်ဟပ်ဖော်ပြဖို့ စာရေးဆရာတွေ ပေါ်လာရတာပါ။ အကြောင်းမဲ့ အရူးထလို့ စာရေးဆရာတွေ ပေါ်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ စာရေးတဲ့ အလုပ်ဟာ ထမင်းစားလောက်သည် ဖြစ်စေ၊ မလောက်သည် ဖြစ်စေ၊ အခွင့်အရေးသာသည် ဖြစ်စေ၊ မသာသည် ဖြစ်စေ စာရေးဆရာကတော့ ရှိနေမှာ ပဲ။ ရေးနေကြမှာ ပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အငတ်ခံပြီး စာရေးဆရာ လုပ်တယ်ဆိုတာ ရှိနေတာပါပဲ။ စာရေးဆရာလုပ်နေလို့ တိုက်နှင့်မနေနိုင်၊ ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကား မစီးနိုင်၊ ဇိမ်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာသိလျက်နှင့် စာရေးဆရာလုပ်နေကြတဲ့ လူတွေ ရှိနေတာပါပဲ။ ကိုယ့် စာကလေးတစ်ပုဒ် ပြည်သူ့လိုအင်ဆန္ဒနှင့် ကိုက်ညီသွားတယ်၊ အောင်မြင်သွားတယ်ဆိုရင် ငတ်တာ တွေ ဇိမ်မခံနိုင်တာတွေကို မေ့နေတတ်တဲ့ လူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဥဩဌာန် မတွန်ဘဲ မနေနိုင်သလို စာမရေးဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ စာရေးဆရာကောင်းတို့ သည် သပိတ်မှောက်ခြင်းမရှိပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဟာ မရေးမှာ မပူရပါဘူး။ သူမရေးကိုယ်ရေးမှာ ပဲ။ လူကြီး စာရေးဆရာတွေ မရေးရင် လူငယ်စာရေးဆရာတွေရေးမှာ ပဲ။ ပူစရာက စာရေးဆရာ အရည်အချင်း ပြည့်ဝအောင် ကြိုးစား မကြိုးစားဆိုတဲ့ ပြဿနာပါပဲ။ ဒီပြဿနာဟာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းကြီးရဲ့ အဓိကပြဿနာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရေးသားတဲ့ စာပေဟာ ကျွန်တော် တို့ မြန်မာ့ဘဝနဲ့ နိုင်ငံရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေကို ထပ်ဟပ်ဖော်ပြတဲ့ စာပေဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အရေးအသားတွေ၊ ရေးသားပုံတွေ မြန်မာပြည်သူတို့ ရဲ့ စိတ်နှလုံးကိုကြည်

လင်ရွှင်ပြီးပြီး မွန်မြတ် လာအောင် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ မြန်မာပြည်သူ့ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံ တော်နှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာနှင့်ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ အကြားအမြင် အသိကြွယ် ဝလာအောင် ရေးဟန် သားဟန် စာပေပုံသဏ္ဌာန်ဆိုင်ရာ စာပေရေးသားခြင်း အတတ်ပညာမှာ အနု ပညာလက်ရာမှာ တိုးတက်ကြရအောင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းကြီးက ကြိုးစားဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ပါတယ်။

နာယကကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ နာယကကြီး ဦးနု၊

အသင်းသူအသင်းသားများ နှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား

အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာများ အသင်းက စာရေးဆရာအရည် အချင်း ပြည့်ဝတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ ဆင်စွယ် နန်းတော် ထဲမှာ သီးခြားနေပြီး ဆောင်ရွက်လို့ မအောင်ဘူးဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ ပြည်သူလူထုနဲ့ ဘဝတူ ကံတူအကျိုးပေးတူထားပြီး ဆက်စပ်ဆောင်ရွက်ကြမှ အောင်မြင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာလုပ်ငန်းမှာ ပြည်သူတို့ အကျိုးမှ တပါး အခြားရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ပြည်သူလူထုက နားလည်ပြီး နှစ်သက်နိုင်တဲ့ အနုပညာလက်ရာမျိုးမှ တစ်ပါး အခြားလက်ရာမျိုး မရှိ ထိုက်ပါဘူး။ ဒီအသိ၊ ဒီအမြင်များ ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာများ ၊ တကယ်တမ်း ကလောင်ကို မောင်းနှင့်သွားကြမယ်ဆိုရင် ပြည်သူလူထုက ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေကို ကိုယ့်ရင်သွေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်သလို ကျွန်တော်တို့ စာ

ရေးဆရာတွေ မငတ်ရအောင် စား-နေ-ဝတ် ကိစ္စတွေ မကြပ် တည်းရအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ ယုံကြည်ပါတယ်။ ပြည်သူ့ဆန္ဒကိုလိုက်နာ တဲ့ သို့မဟုတ် လိုက်နာရမဲ့ အစိုးရများကလည်း ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာများအား ချီးမြှင့်စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ ယုံကြည်ကြောင်း နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ဖော်ပြလိုပါတယ်။

စာပေယဉ်ကျေးမှုတိုးတက်ပါစေ။

(၁၃၁၉ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁ ရက်၊ ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ တော်ခန်းမကြီး၌ ကျင်းပသော ၁၅ ကြိမ်မြောက်စာဆိုတော်နေ့ ပွဲသဘင်အခမ်းအနားတွင် မြန်မာ နိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းဖေမြင့်၏ မိန့်ခွန်း။)

(၃)

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား

လွတ်လပ်သော အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံရယ်လို့ တည် ထောင်ခဲ့ကြခြင်းရဲ့ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ မူလတန်း၊ အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်း ကျောင်းများမှာ ကျောင်းသားဦးရေ သုံးဆ တိုးလာကာ၊ တက္ကသိုလ် ကောလိပ်များမှာ ကျောင်းသားဦးရေ ခြောက်ဆ တိုးလာတာ သတင်းစာတွေ အမျိုးအမည်နှင့် စောင်ရေ အဆပေါင်းများစွာတိုးလာတာ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ အမျိုးအမည်နှင့် စောင်ရေ အဆပေါင်းများစွာ တိုးလာတာတွေဟာ ကောင်းသော လက္ခဏာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ အမြတ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူလူထုဟာ ပညာအရာ၊ ယဉ်ကျေးမှုအရာ၊ စာပေ အနုပညာအရာတို့ မှာ နိုးကြားလာတဲ့ သဘောဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူလူထုဟာ လွတ်လပ်ရေးဆို သော အင်္ဂါရပ်နှင့်အညီ နိုင်ငံတကာနှင့်တန်းတူတိုးတက်ကြီးပွားနိုင်အောင် အားထုတ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ ပညာ ဉာဏ်အုံကြွမှု ကြီး ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ဤပညာဉာဏ် အုံကြွမှုကြီးဟာ စီးပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေးတိုးတက်မှုတို့ ရဲ့ မောင်းနှင်ရေးအင်အားသဖွယ် ဖြစ်ရမည်မှာ မုချဖြစ်ပါတယ်။

။

စာရေးဆရာအသင်းအနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ ဖော်ပြခဲ့

တဲ့ ပညာဉာဏ်အုံကြွမှုကြီး ကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြရပါလိမ့်မယ်။ ပြည်သူတို့ ရဲ့ တိုးတက်မှုကို ယုံကြည်စွာနှင့် ကျွန်တော်တို့ တတွေဟာ အဲဒီအုံကြွမှုမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြရပါလိမ့်မယ်။ မှန်ကန်တဲ့ ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး တိုးတက်သွားအောင် စာရေးဆရာအသင်းက ခေါင်းဆောင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မျက်မှောက် မြန်မာစာပေ လောကမှာ မှားတာတွေကို ဖယ်ရှားပြီး မှန်တာတွေကို တည်မြဲ စေရပါလိမ့်မယ်။ အနုလက္ခဏာတွေ ပယ်ဖျက်ပြီး အပေါင်းလက္ခဏာတွေ ပွားများ စေရပါလိမ့်မယ်။ ညံ့ဖျင်းတာတွေ မှေးမှိန်စေပြီး ကောင်းမွန်တာတွေ တောက်ပြောင်စေရပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုလုပ်ခြင်းကို စာပေလှုပ်ရှားမှုလို့ ခေါ်လိုက် ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအသင်းရဲ့ တာဝန်ဟာ စာပေလှုပ်ရှားမှုကို ဖော်ပေးခြင်း၊ စည်းရုံးခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရပါလိမ့်မယ်။

ပွင့်လင်းစွာဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအသင်းဟာ စာပေလှုပ်ရှားမှုကို ဖော်ပေးတာ၊ စည်းရုံးပေးတာ၊ ခေါင်းဆောင်ပေးတာ နည်းလှပါသေးတယ်။ တစ်နှစ် တစ်ခါ စာဆို တော်နေ့မှာ စာပေဟောပြောပွဲ၊ စာပေရေးရာ သဘင်ပွဲ စသည် ဖြင့် စာပေလှုပ်ရှားမှု လုပ်ရုံလောက် ဟာ မလုံလောက်ပါဘူး။ ရံဖန်ရံခါ အလုပ်အမှုဆောင်အစည်းအဝေးမှာ စာပေပြဿနာ ဆွေးနွေးမှု လုပ်ရုံဖြင့် မလုံလောက်ပါဘူး။ နှစ်ပတ်လည်စည်းဝေးပွဲမှာ စာပေးရေးရာ စကားပြောကြားရုံနှင့် မလုံလောက်ပါဘူး။

ယနေ့ စာဖတ်ပရိသတ်ဟာ ဟိုယခင် ဗြိတိသျှ လက်အောက်ခံဘဝ တုန်းကထက် ငါးဆမက များ လာတယ်လို့ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်။ တိုးတက်များ ပြားလာသော စာနယ်ဇင်းစောင်ရေ၊ စာအုပ် စောင်ရေနှင့် စာဖ

တိပရိသတ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအသင်းကို ပိုအလုပ် လုပ်ဖို့ တောင်းဆို နေပါတယ်။ စာပေလှုပ်ရှားမှုကို ဒီထက်သည် အဆများ စွာ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ဖို့ တောင်းဆိုနေပါတယ်။ စာအုပ်စောင်ရေ၊ စာနယ်ဇင်း စောင်ရေ တိုးတက်များ ပြားလာရုံနဲ့ လည်း မပြီးသေးပါဘူး။ အရည် အချင်းတိုးတက်မှုကလည်း များ စွာ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ မျက်မှောက် မြန်မာစာပေ အဆင့် အတန်းများ စွာ မြင့်မားလာအောင် ကြိုးစားကြဖို့ လိုပါတယ်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ တွေဟာ ပြည်သူ့စာပေ၊ စာပေသစ် စသော သဘောတရားများကို သမားဂုဏ်ပြ ရွတ်ကြ ဖတ်ကြ ရေးကြတာများ ပြီး ပြည်သူ့ စာပေ၊ စာပေ သစ် စသည် များကို ဖန်တီးခြင်းပြုတာက နည်းခဲ့ပါတယ်။

ပြည်သူ့စာပေ၏ ဖခင်ကြီးဟူသော နာမည်၊ စာပေသစ် စတင်ဖန်တီး သူ ဟူသော နာမည် သူရထိုက်၊ ငါရထိုက် ငြင်းခုံကြတာများ ပြီး ပြည်သူ့ စာပေ၊ စာပေသစ်တို့ ကို ပြုစုရာမှာ တော့ လက်နှေး ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ လို စာပေ သဘောတရားတွေရွတ်ကြ၊ ဖတ်ကြ၊ ရေးကြ၊ ငြင်းကြခြင်း ဟာ အကျိုးမဲ့တယ်လို့ တော့ ကျွန်တော်မပြောလိုပါဘူး။ အကျိုးရှိတန် သလောက်ရှိပါတယ်။ သို့သော် သဘောတရားသာရှိပြီး လက်တွေ့အားဖြင့် ပြည်သူ့စာပေ၊ စာပေသစ်တွေ မပြုစုဘဲနေရင် မမှန် ဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်းသာ ဖော်ပြလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ယနေ့တော့ ဒီအခြေအနေဟာ အကောင်းဘက်ပြောင်းလာတာ ဝမ်း သာစရာ တွေ့ရတယ်။ သဘောတရား ဂုဏ်ပြမှုတွေနည်းသွားပြီး ပြည် သူ့စာပေ ပြုစုသူတွေ၊ စာပေသစ် ပြုစုသူတွေ များ ပြား လာတယ်။

စာပေသစ်ဆိုရာမှာ လည်း ယခင် နှစ်အနည်းငယ်တုန်းက အကြော

င်းအရာ သစ်ဆန်းမှု (ဝါ) အတွင်းသား သစ်ဆန်းမှုကို ဂရုစိုက် အလေးပေးခြင်း နည်းပါးပြီး၊ ရေးဟန်ရေးသား ပုံသဏ္ဌာန် သစ် ဆန်းမှု၊ ကွန့်မှု၊ ညွန့်မှုကိုသာ အဓိကထားကြတာ တွေ့ခဲ့ကြရတယ်။ အပြင်ပန်းမှာ အပေါ်ယံမှာ သစ် ဆန်းမှုကိုသာ အလေးပေးခဲ့ကြတယ်။ အသစ်ထွင်ရင်းနှံ ငွ် အမျိုးသား အမွေအနှစ်၊ အမျိုးသားပုံ သဏ္ဌာန်များကို ပစ်ပယ်လာကြတဲ့ အထိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ယနေ့တော့ ဒီကိစ္စမှာ လည်း အကောင်းဘက်ကို ပြောင်းလာတာ ဝမ်းသာစွာ တွေ့ကြရတယ်။ ရေးရမည့် အကြောင်းအရာ၊ ရုပ်လုံး ဖော်ရမည့် စိတ်ကူးဉာဏ် အတွင်းသားသည် သာ အဓိကဖြစ် လာပြီး ရေးဟန်သားဟန်၊ ရေးနည်း သားနည်း၊ စာပေ ပုံသဏ္ဌာန်ဟာ သမူဟကိစ္စ၊ အစွယ်အပွား ကိစ္စသာ ဖြစ်လာတယ်။ စကား အသုံးအနှုန်းရေးဟန် သားဟန်မှာ ကွန့်တာ ဆန်းတာကို အဓိက မထားကြတော့ဘူး။ ပဟေဠိရေးဟန်၊ သိုက်စာရေးဟန်တွေနည်းကုန်တယ်။ အမျိုးသား အမွေအနှစ် များကို လည်း လေးစားလာတာ တွေ့ရတယ်။

ရေးရန် အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး စာရေးဆရာအများအပြားဟာ ဦးတည်ချက်မှန် လာတယ်။ မျက်မှောက်ခေတ်ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်တဲ့ မျက်မှောက်လူ့သမိုင်းရဲ့ မောင်းနှင်ရေး အင်အား ဖြစ်တဲ့ ပြည်သူလူထုကို စာရေးဆရာ အများ အပြားဟာ ဦးစားပေးပြီး ရေးလာကြတယ်။

စာရေးဆရာ အများ အပြားဟာ ပြည်သူလူထုဘဝကို ပြည်သူလူထုဘက်က နေကြည့်ကြ တယ်။ ရန်သူဘက်ကနေမကြည့်ဘူး။ တောင်သူလယ်သမား အလုပ်သမားနှင့် မြို့နေဆင်းရဲသား များ ရဲ့ ဘဝကို အမှန်အတိုင်း ထင်ဟပ်ဖို့ ကြိုးစားလာကြတယ်။ မြန်မာ့လူ့ဘောင်ရဲ့ အထက်

လွှာကို ကြည့်တဲ့ အခါမှာ လည်း အောက်လွှာလူထုကြီးရဲ့ နေရာကနေပြီး ဝေဖန်တဲ့ အကြည့်နှင့် ကြည့်ကြ တယ်။

ထူးခြားတာကတော့ စာရေးခြင်းအတတ်မှာ ကျွမ်းကျင်ပြီး၊ မြန်မာ စာပေမှာ ထင်ရှားပြီး ဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာကြီး အချို့ဟာ ပြည်သူလူထု ရှုထောင့်ကနေပြီး ပြည်သူလူထုဘဝကို ထင်ဟပ် ရေးသားခြင်းနှင့် အထက်လွှာများကို ကြည့်မြင်ပြီး ဝေဖန်ရေးသားခြင်းများကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်တယ်။ စာရေးဆရာကြီး ဦးဉာဏဟာ ပြည်သူ့ဘဝထဲ တိုးကြည့်တယ်။ ခယ်မဖြစ်သူ မအေးဆိုသူရဲ့ ဆင်းရဲ ကျပ်တည်းသောဘဝကို ရေးရင်း မြို့နေဆင်းရဲသားကို သရုပ်ဖော်တယ်။ သူ့ခြံထဲမှာ ခြံရှင်း မြက် ခုတ်လုပ်သူ၊ သူ့အိမ် လာပြီး အဝတ်လျှော်သူ စသော သူလက်လှမ်း အမီဆုံးသော အလုပ်သမားများ ဘဝကို လေ့ လာပြီး ရေးသားရင်းက အလုပ်သမားများ ဘဝကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြသွားတယ်။

စာရေးဆရာကြီး တင့်တယ်ဟာ ကတုံးမ၏ အစီရင်ခံစာ ဆိုပြီး မြန်မာ့လူ့ဘောင်အထက် တန်းလွှာရဲ့ အိမ်အစေခံမကလေးရဲ့ ဘဝကို အစေခံမလေးဘက်မှ နေ ကြည့်ပြီး တင်ပြတယ်။ သခင် မကြီး သခင်မလေးတို့ ရဲ့ ပျက်စီးနေပုံကို အစေခံမကလေး ရှုထောင့်ကနေပြီး ဝေဖန်တင်ပြသွား တယ်။ အထက်တန်းလွှာက မိန်းကလေးအချို့ဟာ ငွေကြေးအခွင့်အရေးသာလေတော့ စည်းစိမ် ခံစားမှု လွန်ကျွံပြီး ပျက်စီးသွားတာကို သရုပ်ဖော်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ပြဇာတ် များများ ဖတ်ချိန်မရပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် မဖတ် ရဘဲ လွတ်ထွက်သွားမယ့် စာကောင်းတွေ အများကြီးရှိပါလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီလွတ်ထွက်သွားလို့ ယခု ပြောရာမှာ မပါခဲ့ရင် သည်းခံစေလိုပါတယ်။

ဗန်းမော်တင်အောင်ဟာ ယခင်အခါများ တုန်းက လမ်းပေါ် လျှောက် နေသော ပါမောက္ခတွေ၊ ထမင်းငတ်နေသော ပညာရှင်ကြီးတွေ၊ တော် လှန်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေသော အယ်ဒီတာ ကြီးတွေ အကြောင်းမှာ သာ ဉာဏ်ကွန့်မြူးလေ့ ရှိတယ်။ ခုတော့ များစွာ ပြောင်းလဲလာ တာ တွေ့ရ တယ်။ မကြာခင်က စက်တိုင် တက်သွားရတဲ့ ပျူစောထီးဗို လ်ကို ဇာတ်လိုက်နေရာမှာ ထားပြီး ထောင် သားတွေရဲ့ ဘဝ၊ ပြည်သူ တွေရဲ့ ဘဝတွေကို သရုပ်ဖော်သွားတယ်။ ရေးရာမှာ လည်း ရိုးသား လွယ်ကူတဲ့ အပြင် အနုပညာအရာမှာ လည်း အောင်မြင်ပေတယ်။

ကုန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတွင်း ဘဝ သရုပ်မှန် စာပေ ဖန်တီးရာမှာ အထူးချွန် ဆုံး ဖြစ်လာသူကတော့ လူထုဦးလှ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ဆိုချင်တယ်။ ထောင်ထဲမှာ လူအမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ပြီး လေ့လာခွင့် ရတယ်။ စေ့စေ့စပ်စပ် လည်း လေ့လာတယ်။ အဖိနှိပ်ခံ လူတန်းစားများ ရဲ့ ရှုထောင့်ကနေပြီး ဘဝကို ကြည့်မြင်နိုင်လာတယ်။ ရေးပုံကလည်း အရိုးသား အရှင်းလင်း ဆုံးဖြစ်တယ်။ လူထုဦးလှရဲ့ လေနဲ့ အတူ၊ ထောင်နှင့်လူသား စတဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ ပြည်သူ့အဖြစ်မှန်တွေကို ပြည်သူ့အမြင်ဖြင့် ရေးသား ထားခြင်းဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ ယနေ့မျက်မှောက် စာပေအတွက် ကြွယ်ဝတိုးပွားမှု ဖြစ်လာ တယ်။ ရောက်လေရာအရပ်မှာ တောရွာ ရောက်ရောက်၊ ထောင်ထဲရောက်ရောက်၊ ရွှေမြို့တော်ကြီး၏ လမ်းကြို၊ လမ်းကြားထဲ ရောက်ရောက် ပြည်သူ့ဘဝထဲကို တိုးပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင် စာရေးဆရာတွေ မှာ ရေးစရာ အကြောင်းအရာ မည်မျှ များ သည် ကို လူထုဦးလှ သက်သေထူလိုက်သလို ရှိနေပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ပြောချင်တယ် ... ကျွန်တော်တို့ စာ ရေးဆရာ အများ အပြားဟာ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားအကြောင်း တော့ ရေးကြပါပြီ၊ ရေးကြပုံကတော့ အလုပ်သမား၊ သို့မဟုတ် လယ်သ

မားဟာ ဆင်းရဲတယ်၊ အဖိနှိပ်ခံရတယ်။ စားစရာမရှိ၊ ထို့ကြောင့် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တယ် ဟူသော ဇာတ်သွားမျိုးချည်း ထပ်ခါတလဲလဲ ဖြစ်နေတယ်။ မမှန်ဘူးလားဆိုတော့ မှန်ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ပြည်သူလူထုများ ရာစုဟာ ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွန်ကြပါဘူး၊ ဆင်းရဲခြင်းကို အခြားနည်းများဖြင့် ခုခံကြတယ်။ ဆင်းရဲတိုင်း မခိုးပါဘူး၊ မတိုက်ပါဘူး၊ မသတ်ဖြတ်ဘူး၊ ရိုးသားသော အလုပ်ကို ပေးလုပ်နေတယ်။ လုံခြုံမှုမရှိတဲ့ ကြားထဲက အသက်စွန့်ပြီး လယ်ထွန်မြဲထွန်နေတယ်။ အနှိပ်စက်ခံရသည့်ကြားထဲက အလုပ်ကို လုပ်နေရတယ်။ ဒါကအများစုဖြစ်တယ်။ ဒါကို ပေါ်အောင် ထင်ဟပ်ဖို့ လိုတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ပြည်သူလူထုဟာ အလုပ်ကို ချစ်မြတ်နိုးတယ်၊ အလုပ် မှာ ဂုဏ်ယူတယ်၊ အလုပ်အတွက် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လက်ရှိ လူမှုရေးစနစ်နှင့် လုပ်သားထုကြီးဟာ အလုပ်လုပ်ရင်း ပဋိပက္ခဖြစ်လာရတယ်၊ လက်ရှိ လူမှုရေး စနစ်က အလုပ်ကို နှောင်ကြိုးတုပ်သလို တုပ်ထားတာ အထင်အရှားတွေ့ကြရတယ်၊ ဒီအဖြစ်သနစ် ကို ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ စာပေမှာ ထင်ဟပ်ကြဖို့ များစွာလိုနေသေးတယ်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဖွဲ့ရာမှာ လည်း ယခင်ကနှင့်မတူဘဲ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဟာ နယ် ကျယ်လာတယ်လို့ ဆိုချင်တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) မနှစ်ယောက်၊ ကျားတစ်ယောက် အချစ်ဇာတ်လမ်းမျိုးမှာ ဆီဆုံလည် နေတာတွေ မကုန်သေးပေမယ့် နည်းသွားပြီ။ ဝတ္ထုဆိုတာ ဒီပြင်လည်း ရေးစရာတော့ အများကြီးရှိကြောင်း ပြနေကြပြီ။ (ဥပမာ) အောင်လင်းက မမှားသော နိုင်ငံရေး၊ မသေသော ဆေးဆရာ ... တွင် သခင်သာဠီနှင့် ဒေါက်တာ သုခတို့ ၏ အကြောင်းကို သရုပ်ဖော်သွားရင်း (ကြောက်တတ်ဝန်ကင်း) ဆို

သောစကားအတိုင်း ကျင့်သုံးနေသည့်လူတစ်ယောက်ရဲ့ စရိုက်သဘာဝကို ဖော်ပြသွားတယ်။ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးပါမှ ဝတ္ထု ပီသသည် ဟူသော အထင်အမြင်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းပါပဲ။

ကျော်အောင်က (ဘုရားပေးသောသား) ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးမှာ အရွယ်နှောင်းမှ မိန်းမ ငယ်ငယ်ယူထားသော ရုံးဝန်ထောက်တစ်ဦး ဂွစာကျပုံကို စရိုက်သဘာဝပေါ်အောင် ဖော်ပြရင်း ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းကို အဆင်သွေးလှအောင် ရက်ကန်းရက်သွားတယ်။ အောင်မြင်က (ရတနာဂီရိပြန်) ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးတစ်ခုမှာ သီပေါမင်းနှင့်အတူပါသွားတဲ့ အကြီးတော်တစ်ဦး မြန်မာပြည်ပြန်ရောက် လာပုံ၊ သူနှင့် သူ့သမီးမှာ ပဒေသရာဇ် ထုံးစံလေ့တွေကို မဖျောက်ဖျက်နိုင်လို့ ၊ ခေတ်နှင့် ဝင်မကျဖြစ် နေပုံ၊ မဟာဆန်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အခက်အခဲများ တွေ့နေပုံတွေကို သဘာဝကျကျ ဖော်ပြထား တယ်။ သားအဖ၏ စရိုက်သဘာဝနှင့် အထည်ကြီးပျက် လူတန်းစားရဲ့ ဘဝကို မှန်မှန်ဖော်ရုံနှင့် ဝတ္ထု ကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားတာဟာ အတုယူလောက်ပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်အတွင်းမှာ မြန်မာ့လူ့ဘောင်ရဲ့ ရပ်ကွက်အမျိုးမျိုးက စာပေပေါ်ထွက်လာတာဟာ လည်း ဝမ်းသာစရာပဲ။ သိပ္ပံမောင်ဝဟာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်အဖြစ်နဲ့ နယ်ဆင်းရင်း လူတွေနှင့် တွေ့ ရတယ်။ လူတွေအကြောင်းရေးတယ်။ သူ့နောက်တော့ မန်းတင်လည်း ပဲ မြို့ပိုင်နယ်ပိုင်အဖြစ်နဲ့ နယ် ဆင်းတယ်။ လူတွေနှင့် တွေ့ဆုံရတယ်။ တွေ့ဆုံရတဲ့ အတိုင်း ရေးခဲ့တယ်။ ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ဦးက လည်း ပဲ ဒီလိုပဲရေးခဲ့တယ်။ ခုနှစ်အတွင်းမှာ မောင်ရွှေကြည်ဟာ သူသစ်တောအရာရှိကလေး တစ်ဦး အနေနှင့် တောထဲ တောင်ထဲမှာ တွေ့ကြုံတဲ့ ရှုခင်းမြင်ကွင်း၊ တောင်ပေါ်သားများ ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေ ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး (ကျားဆိုသောကျား) ဝတ္ထုကိုရေးခဲ့တယ်။ ဒေါက်တာထွန်းရွှေက ဆရာဝန် အလုပ်လုပ်ရင်း

ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံတွေမှီပြီး (နှောင်းချစ်ဝေလယ်) ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကိုရေး လိုက်တယ်။ ဒါတွေဟာကောင်းတဲ့ အလားအလာတွေပဲ။ နောင်တစ်နေ့မှာ သာမန် အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကလည်း သူ့စက်ရုံတွင်း အလုပ်အတွေ့အကြုံမှီပြီး ပြည်သူ့စာပေကို ဖန်တီးရလိမ့် မယ်။ တောင်သူလယ်သမားကလည်း လယ်ယာချောင်း မြောင်းထဲကနေပြီး ပြည်သူ့စာပေကို ဖန်တီး ရလိမ့်မယ်။ စာရေးဆရာအသင်းဟာ အဲဒီအခြေအနေမျိုးထိ ဦးတည်ပြီး စာပေလှုပ်ရှားမှုကို စည်းရုံး သွားရလိမ့်မယ်။

သရုပ်ဖော်စာပေ ရေးသားပြုစုရာမှာ များစွာ ပါရမီရင့်သန်ပုံပြုကြတဲ့ စာရေးဆရာကြယ်နီနှင့် စာရေးဆရာ အောင်စိုးတို့ ဟာ ယခုတစ်နှစ်နှစ်နှစ်အတွင်း မယ်မယ်ရရ စာမရေးကြဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ စာပေအတွက် ဆုံးရှုံးမှုလို့ ထည့်တွက်ရမယ်။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရေးခဲ့တဲ့ မောင်မှိုင်း၏ မှာ ပုံတော်ဝတ္ထု၊ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာဦးမောင်ကြီးရဲ့ တပင်ရွှေထီးဝတ္ထုနှင့် ဒဂုန်ခင်ခင်လေးရဲ့ စာဆိုတော်ဝတ္ထုတွေကို ပြန်လည် ရိုက်နှိပ်ကြတာဟာလည်း များစွာ အားပေးချီးမြှင့်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်။ မောင်မှိုင်းမှာ ပုံတော် ကတော့ မင်းတုန်းဘုရင်နှင့် သီပေါဘုရင်များ လက်ထက်မှာ ပဒေသရာဇ်ခေတ်ပျက်ကြီးရဲ့သဘော ကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြနေတယ်။ တပင်ရွှေထီးဝတ္ထုကတော့ အမျိုးသားဇာတိမာန်ကို လှုံ့ဆော်တဲ့ ရာဇဝင် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်တယ်။ ပဒေသရာဇ်ခေတ်ရဲ့ တိုးတက်တဲ့ အပိုင်းကို အမွှမ်းတင်ပြီး အမျိုးသားလွတ်လပ် ရေးကို အားပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒဂုံခင်ခင်လေးရဲ့ စာဆိုတော်ကတော့ မင်းတုန်း၊ သီပေါ ပဒေ သရာဇ်စနစ်ရဲ့ ညစ်ညမ်းပုံတွေ၊ ရက်စက်ပုံတွေ၊ ညံ့ဖျင်းပုံတွေကို အကွင်းသား အကွက်သား ပေါ်စေ တယ်။ ဒဂုံခင်ခင်လေးဟာ ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ထောက်ခံလိုသော ရည်ရွယ်ချက်၊ သို့မဟုတ် ရှုံ့ချလို သောရည်ရွယ်ချက်နှင့်

ရေးခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အနေနှင့် အဖြစ်သ
နစ် အမှန်ကို လေ့လာတယ်။ လေ့ လာပြီး လေ့လာလို့ ရသလို မထိန်မဝ
က် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ် တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုကောင်းများ
လည်း အများ အပြား ပေါ် ထွက်လာတယ်။ ယခုအခါမှာ အင်္ဂလိပ်စာပေ
မှ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းမဟုတ်တော့ဘဲ ဘာသာပြန်နယ် ကျယ်လာတာကို
တွေ့ရတယ်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံက ဝတ္ထုများ ဘာသာပြန်ရာမှာ ကျွန်
တော်အကြိုက် ဆုံးကတော့ မာကာရင်ကိုရဲ့ (လူလိုနေရေး) ဖြစ်တယ်။
လေလွင့်နေတဲ့ လူပျိုပေါက်၊ အပျိုပေါက် ကလေးများကို ဆိုရှယ်လစ် ထူ
ထောင်ရေး လုပ်ငန်းထဲမှာ သိမ်းသွင်းယူလိုက်တဲ့ အခါ အလုပ်က လူ
တွေရဲ့ စရိုက်သဘာဝကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးလိုက်ပုံ၊ လူဟာ လူဘုံလူမှု
ရေးစနစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရင်း မိမိကိုယ်ကိုပါ
ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုက်ပုံတွေကို ဝတ္ထုအဖြစ်နှင့် ကွင်း ကွင်းကွက်ကွက်
တွေ့မြင်ရတယ်။ ဘာသာပြန်နယ်ဟာ အိန္ဒိယစာပေအထိ ကျယ်ပြန့်လာ
တယ်။ ရှေး ကတော့ မြန်မာစာပေမှာ အိန္ဒိယ စာကြီး ပေကြီးတွေမှ ဘာ
သာပြန်ခြင်း များ ခဲ့ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှာ အိန္ဒိယစာပေမှ
ဘာသာပြန်နည်းသွားပါတယ်။ ယခုလို အိန္ဒိယစာပေမှ ဘာသာပြန်
ခြင်း တိုးတက်လာခြင်းဟာ အာရှ အာဖရိက နီးကြားခြင်း၊ သွေးစည်းခြ
င်းရဲ့ နိမိတ်လက္ခဏာဖြစ် တယ်။ အထူးချွန်ဆုံးကတော့ ရာဟု လာ
သင်္ကစည်းရေးပြီး ပါရဂူ ဘာသာပြန်တဲ့ သီဟသေနာပတိ ဝတ္ထု ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က အိန္ဒိယခေတ်ကို နောက်
ခံထားပြီး ဇာတ် လမ်းဖော်ထားခြင်းဖြစ်တယ်။ ထိုခေတ်က တိုးတက်တဲ့
လူနေမှုစနစ်၊ တိုးတက်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှု၊ တိုး တက်တဲ့ အဘိဓမ္မာများကို
ဖောက်ပြန်တဲ့ အရာများ နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ထင်ရှားစွာဖော်ပြတဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်

တယ်။ ဒီဘာသာပြန်များ ဟာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာပေကို တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဩဇာဓာတ် မုချပေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား ... ကျွန်တော်တို့ စာပေဟာ တိုးတက်သလောက် တိုးတက်လာပါပြီ။ သို့ပေမဲ့ ယနေ့ ကမ္ဘာတိုးတက်မှုဟာ ဂြိုဟ်တုရဲ့ မြန်ရှိန်၊ တစ်နာရီမိုင် (၁၈၀၀၀) နှုန်းနှင့် တိုးတက်ရန် တာစူနေပါတယ် ။ ဒီတော့ ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ စာပေတင့်တယ်ပြီး၊ ကမ္ဘာ့စာပေ၊ ကမ္ဘာ့ ယဉ်ကျေးမှု ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး တိုးချဲ့ရာမှာ ထိုက်တန်တဲ့ မြန်မာ့စွမ်းဆောင်မှု ပါဝင်ချင်ကြ လျှင် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ အသင်းဟာ ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးဆောင်ရွက်ကြရပါလိမ့်မယ်။ ယခင်က ဆောင်ရွက်ကြ ကြိုးပမ်းကြသလောက်နှင့်ဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖူလုံဘူး။ မကျေနပ် ထိုက်ဘူးဆိုတာ သတိပေးလိုက်ပါရစေ။

စာရေးဆရာများ ပြည်သူ့အကျိုး ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေ။

မြန်မာ့စာပေများ ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ တင့်တယ်ပါစေ။

(၁၉၅၈ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပသော ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်းနှစ်ပတ်လည်ညီလာခံ၌ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းဖေမြင့်ပေးသောမိန့်ခွန်း။)

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား ...

ခုလိုဆုရလို့ ဝမ်းသာကြောင်း အထူးပြောဖို့ လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့ "အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ" ဝတ္ထုရေးသားပြီးစီးသွားကတည်းက ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မှတ်မှတ်ရရ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်မှုတစ်ခု ရရှိသွားပြီ ဆိုပြီး အထူးတလည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

"အရှေ့ကနေဝန်းထွက်သည့်ပမာ" ကို ဘာကြောင့်ရေးသလဲ။ ၁၉၃၆-ခုနှစ်မှ ၁၉၄၂-ခုထိ၊ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲသမိုင်းနှင့် ထိုသမိုင်း ထွန်းပြောင်ခြင်းရဲ့ သော့ချက်ဖြစ်တဲ့ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အမျိုးသား ညီညွတ်ရေးကို ပြည်သူလူထုအကျယ်ပြန့်ဆုံး လက်လှမ်းမီသော နည်းဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ချင်လို့ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲရဲ့ အဝန်းအဝိုင်းအတွင်းမှာ လူတန်းစား အသီးသီးပါဝင်ကြတယ်။ ဇာတ်ကောင်များ ရွေးတဲ့ အခါမှာ လူတန်းစား အသီးသီး ထောင့်ကွက်အသီးသီးမှ ပါဝင်အောင် ရွေးရ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကမာရွတ်က ဘူးသီးကြော်သည် မကြီးအကြောင်း၊ မဂိုလမ်းက ကုန်သည် ကြီး ဒေါ်မြမှီအကြောင်း၊ မီးရထားအလုပ်သမားနှင့် တောင်သူလယ်သမားများ အကြောင်း၊ သခင်နှင့် ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များ အကြောင်း စုံနေအောင် ထည့်ရပါတယ်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကို ဇာတ်လိုက်လုပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ စာရေးဆရာအပိုင်ဆုံး ဘဝ ဖြစ်လို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကို ဇာတ်လိုက်လုပ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဘဝလမ်းခရီးမှာ တွေဝေယိမ်း ယိုင်တတ်ပြီး စမ်းတဝါးဝါးနှင့်လျှောက်သွားရာက ခိုင်မာတည်ငြိမ်တဲ့ လုလင်ပျိုဖြစ်သည်

အထိ ဖော်ပြရပါတယ်။ နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေးဘဝမှာ မတည်ငြိမ် မခိုင်မာမီ လူတစ်ယောက် အနေနှင့် မိန်းမ အမျိုးမျိုး တွေ့ရမှာ ဟာ ထုံးစံပဲ။ ဒါကြောင့် အမျိုးသမီး ဇာတ်လိုက်များ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ချဉ်ပေါင် ရွက်သည် မောင်မှိုင်း အားကျလို့ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ့် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲသမိုင်း ရေးတယ်ဆိုကတည်းက တိုက်ပွဲမှာ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေ မထည့်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာထဲမှာ ကိုကြီးနုဟာ ဇာတ်လိုက် တစ်ယောက် ဖြစ်သလို သခင်စိုးလည်း ဇာတ်လိုက် အဖြစ်နဲ့ ပါဝင်နေတယ်။ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင် သန်းထွန်း၊ ကိုလှရွှေ၊ ကိုလှဖေ စသည် တို့ လည်း ဇာတ်လိုက်တွေပဲ။ ဒီအထဲမှာ တက်ဘုန်းကြီး သိန်း ဖေကလည်း ကားကားယားယား ပါနေလေတော့ သိန်းဖေကို သိန်းဖေမြင့်က ချန်ထားခဲ့လို့ မရဘူး။ ဝတ္ထုတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် မောင်တင်ထွန်းသည် ဟူသော ကိုယ်တွေ့ပြောပြနည်းဖြင့် ရေးထား တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် မောင်တင်ထွန်းရယ်၊ တက်ဘုန်းကြီး သိန်းဖေရယ်၊ စာရေးဆရာ သိန်းဖေ မြင့်ရယ် အားလုံးရောထွေးကုန်ပြီး၊ တချို့က အရှေ့ကနေဝန်းထွက်သည့်ပမာဟာ ဝတ္ထု ဖြစ်တယ်လို့ မထင်၊ ဆောင်းပါးရှည်ကြီးလို့ ထင်သူကထင်၊ ကိုယ်တွေ့ရာဇဝင်လို့ ထင်လို့ ထင် ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။

တကယ်တော့ အစအဆုံးထပ်ဖတ်ကြည့်ကြပါဦး၊ ဝတ္ထုအစစ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရပါလိမ့် မယ်။ စာရေးဆရာဆိုတာ ကလဖန်ထိုးသူပဲ၊ သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း သူ့စိတ်ကူး၊ ကိုယ့်စိတ်ကူး၊ ဟိုအဖြစ်အပျက်၊ ဒီအဖြစ်အပျက် တည်းဟူသော ဖဲချပ်များကို ရောစုကလဖန်ထိုးလိုက်ကြ တာဟာ ဝတ္ထုရေးဆရာရဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ ကလဖန်အထိုးကောင်းလေ ဝတ္ထုကောင်းလေပဲ။

ဇာတ်လိုက် မောင်တင်ထွန်းကတော့ အဲဒီခေတ်တုန်းက ကိုကြီးနု နောက်မှာ ရဲဘော် ရဲဘက် တွေအဖြစ် လိုက်ခဲ့ကြတဲ့ အလယ်အလတ်တန်းစား ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်ကလေးတွေရဲ့ ကိုယ် စားလှယ် အဖြစ်ဖြင့် အရှေ့ကနေဝန်းထဲမှာ လိုက်ပါလာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော် မောင် တင်ထွန်း၊ သိန်းဖေနှင့် သိန်းဖေမြင့်တို့ ကို ရောထွေးထားသူတို့ ကတော့ ကျွန်တော်ကို မေးတတ်ကြ တယ် "ဗျို့ ဆရာကြီး ခင်ဗျား မမြမှီကြီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲတဲ့ " တကယ်တော့ အရှေ့ကနေဝန်း ထဲက မိန်းမဇာတ်လိုက်တွေ ရှိသမျှထဲမှာ မမြမှီဟာ စာရေးဆရာစိတ်ကူးဉာဏ်ရဲ့ သမီးကြီးအစစ်ပါ ပဲ။ သူများ မယုံတာ အရေးမကြီးပါဘူးလေ ကျွန်တော့် မိန်းမကတော့ ယုံပါတယ်။

ဝတ္ထုနာမည် ရှာရတာ သုံးလေးရက် ကြာပါတယ်။ တွေ့တော့လည်း "တို့ ဗမာသီချင်း" ထဲက အကောင်းဆုံးနာမည် သွားတွေ့တာပဲ။ မြဝတီမှာ ၄ နှစ် ကျော်ကျော် ဇိမ်ဆွဲရေးတယ်။ လေးနှစ်ကျော် ကျော် ရေးတယ်ဆိုပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ဝတ္ထု ဇာတ်အိမ်ဒီဇိုင်းအပြီးဆွဲပြီးသား ဖြစ်တယ်။ နိဂုံးတောင် စိတ်ကူးပြီးသား ဖြစ်တယ်။ ခု ရတဲ့ ဆုငွေကတော့ ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီးကို အပ်ရမှာ ပဲ၊ အရှေ့ တောင် အာရှကျွန်းဆွယ် အားကစားပြိုင်ပွဲအတွက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးပြီး ငွေတစ်ထောင် ထည့်မယ် လို့ ကတိပေးထားခဲ့တယ်။ ခုတော့ အသစ်ရေးဖို့ မလိုတော့ဘူး။ စာရေးဆရာဆိုတာ စာမရေးဘဲ ခိုနေလို့ ရနေချင်တဲ့ ဉာဉ်ဆိုးရှိတယ်။ စာရေးဆရာလောကမှာ လည်း အဲဒီဉာဉ်ဆိုးကလေး ပျောက် ကွယ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

(အထက်ပါ ဆောင်းပါးသည် "၁၉၆၁ ခုနှစ်ဆန်းက၊ စာပေဗိမာန်

ဆုပေးပွဲ"တွင် "အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ" ဝတ္ထုဖြင့် ဆုရရှိသူ
ဦးသိန်းဖေမြင့်က တုံ့ပြန်ပြောခဲ့သော မိန့်ခွန်းဖြစ် သည် ။)

(၅)

အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးနှင့် ပြည်ထောင်စုစာပေ

ဟောပြောဖို့ အစီအစဉ်ကို မနေ့က ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဘာပြုလို့လည်း ဆိုတော့ ဒီ အကြောင်းအရာကို သက်သေထူဖို့ ယုတ္တိ၊ ယုတ္တာထုတ်ဖို့ စာအုပ်တွေ တော်တော်ဖတ်ဖို့ လိုနေတယ်။

ပြောမယ်ဆိုတဲ့ နေ့ကစပြီး ဖတ်ကိုမဖတ်ဖြစ်ဘူး။ မအားဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီချို့ယွင်းချက်တွေ သိလို့ မနေ့က ပိတ်လိုက်စမ်းပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ တောင်းပန်လို့ မရဘူး။ အတင်း ဇွတ်ပြော ခိုင်းတော့ အတင်းညှစ်ပြီး ပြောရတော့တာပဲ။

ဒီလိုပြောတဲ့ အခါမှာ အကယ်၍ ကိုယ်တိုင်ကလည်း နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်နေပြန်တော့ နိုင်ငံ ရေးဘက် ပိုများ နေလို့ ရှိရင် ကျောင်းသားများက ခွင့်လွှတ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့လေ။

ဒီပြဿနာမှာ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးဆိုတဲ့ အပိုင်းတစ်ပိုင်း ရှိတယ်။ ပြည်ထောင်စု စာပေ ဆိုတာက တစ်ပိုင်းရှိတယ်။

အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးဆိုတာကတော့ လူတိုင်းသိနေတဲ့ ကိစ္စပဲ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံး နိုင်ငံခြားသား နယ်ချဲ့သမားတွေရဲ့ ကျေးကျွန်အဖြစ်နဲ့ နေခဲ့ရတော့ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစား တာ၊ နောင်လည်း ဒီလိုမဖြစ်အောင် ကြိုးစားတာ၊ ဒါ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေး လိုချင်လို့ ပဲ

ကြိုးစား တာ ဖြစ်တယ်။ ဒီကိစ္စကတော့ အထူးတလည် သိပ်ရှင်းဖို့ မလိုပါဘူး။ ပြည်ထောင်စုစာပေဆိုတာ ဒါ တမင်သုံးထားခြင်း ဖြစ်တယ်။ မြန်မာစာပေဆိုပြီး မသုံးထိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ပြီးတော့ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံလို့ တည်ထောင်လိုက်ကတည်းက ဒီမြန်မာနိုင်ငံ ဆိုတဲ့ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ နိုင်ငံမှာ ဖြင့် လူအမျိုးမျိုးရှိတယ်။ မြန်မာရှိတယ်၊ ရှမ်းရှိတယ်၊ ကရင် ရှိတယ်၊ ရခိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလူမျိုးတွေလည်း ပဲ စာပေအသီးသီးပြုစုကြပြီးတော့ ကော မြန်မာ စာပေတစ်ခုတည်းနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ရခိုင်ကလည်း ရခိုင်စာပေ၊ ရှမ်းကလည်း ရှမ်းစာပေ၊ ကချင်ကလည်း ကချင်စာပေ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ပေါ်လာဖို့ လိုတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ထင်ရှားစေချင်လို့ ဒီနာမည်ကို သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

တချို့က စာပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာပေဆိုတာ အနုပညာ သက်သက်ပဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဦးတည်ချက်တွေမလိုဘူး၊ ဒီလိုပြောသူလည်း ပြောကြတယ်။ အနုပညာဆိုတာ အနုပညာသက်သက် အတွက်သာ ဖြစ်ရမယ်။ နိုင်ငံရေးအဓိပ္ပာယ်တွေ ဘာတွေပါဖို့ မလိုဘူး။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံး ကျွန် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်။ သို့သော် စာပေဟာစာပေပဲ။ ကျွန်ဖြစ်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အဲဒီလို အယူအဆတွေ က တစ်ခါတုန်းကတော့ အတော်လွှမ်းမိုးခဲ့တယ်။ သို့သော်လည်း အခုတော့ ဒီအယူအဆဟာ နည်းသလောက်တော့ နည်း လာပြီ၊ သို့ပေမဲ့ ကျန်နေတုန်းဖြစ်တယ်။ ကျန်နေတာကလည်း ဘယ်လို ကျန် နည်း ကားလည်း ဆိုတော့ စာပေဟာ နိုင်ငံမှာ လိုအပ်တဲ့ တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ၊ တစ်မျိုးသားလုံး ဦးတည်ချက်၊ ပြည်ထောင်စုတစ်ခုလုံး ဦးတည်ချက်၊ အဲဒါတွေကို စာပေမှ ထင်ဟပ်ဖော်ပြအပ်တယ်။ Direction လုပ်အပ်တယ်၊ စာပေကို အဲဒီဦးတည်ချက်အပေါ်မှာ မှီပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ရမယ်၊ ဒီလိုပြောလို့ ရှိရင် ဟု

တ်တယ် ဆရာလို့ ၊ ဟုတ်တယ်ခင်ဗျားလို့ ပြောမယ့် လူကများ တယ် သို့
သော်လည်း ပဲ ဒီသဘောတရားကို လက်တွေ့လုပ်ကြသလားဆိုတော့
လက်တွေ့ လုပ်တဲ့ သူ ရှားလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ တကယ်
စာပေပြုစုကြပြီး ရေးသားကြပြီဆိုရင် ဒီဦးတည်ချက် ဟာ စိတ်ထဲမှာ
ပျောက်ပျောက်နေကြတယ်။ အဲဒီတော့က စာပေမှာ ဦးတည်ချက်တစ်
ခုခုတော့ ရှိဖို့ လိုအပ်တယ်။ အမှန်ကတော့ မရှိဘဲလည်း မနေပါဘူး။ တ
ချို့ကတော့ ထင်တယ်ပေါ့လေ။ စာပေဆို တာ ဦးတည်ချက်ရှိဖို့ မလိုဘူး
။ စာပေဆိုတာ အလှသက်သက်ပဲ၊ အနုပညာဆိုတာ အလှသက်သက်ပဲ၊
အဲဒီလို အယူအဆရှိသော သူပင်လျှင် အဲဒီလို ပြောနေရင်း တန်းလန်းက
ပဲ မလိုလားအပ်တဲ့ ရည်ရွယ် ချက်တွေ သူ့မှာ ထင်ဟပ်ဖော်ပြနေတာပဲ။
သူ့မှာ ဝင်နေတာပဲ၊ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ သိကြတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ စာရေးဆ
ရာရဲ့ ဦးနှောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ စာရေးဆရာရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းချီဆရာ
ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဉာဏ်ဖြစ်ဖြစ် ထီးထီးကြီးနေတာမဟုတ်ဘဲ သူ့ချ
ည့်ပဲ ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲထား ပြီးတော့ ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာနဲ့
အလားသဏ္ဌာန် တူသလဲဆိုရင် မှန်လိုပဲ၊ သူက ပတ်ဝန်းကျင်
လောကကြီးကို အရိပ်ထင်တယ်။ ဒီလို အရိပ် ထင်နေတာက သဘာဝအ
ခြေခံပဲ၊ အဲဒီလို အရိပ် မထင်ပါနဲ့ လို့ ပိတ်ပင်လို့ မရဘဲ၊ တကယ်တော့ ပ
တ်ဝန်းကျင်လောကဆိုတာလည်း ပဲ ဖရိုဖရဲ ပရမ်း ပတာ မဟုတ်ဘဲ အဓိ
ကအားဖြင့် သူ့ဦးတည်ချက်နှင့် သူ ရှိတယ်။ သူ Direction ရှိလည်း ရှိအ
ပ်ပါ တယ်။ အဲဒီလိုရှိနေတာ ရှိအပ်တာကို လူတွေက စနစ်တကျအားထု
တ်ပြီးတော့ ဒီ Direction အတိုင်း ချီတက်ခြင်းဟာသာ သဘာဝမှန်ကန်
တဲ့ လုပ်ငန်းပဲ။

အနုပညာကျတော့မှ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဂယက်ရိုက်မှုကို တိုင်းပြည်
တစ်ပြည်လုံးမှာ ရှိအပ်တဲ့ ဦးတည်ချက်ကို တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံး သွား

ရမယ့်လမ်းကြောင်းကို စာပေကျတော့မှ အနုပညာ ထင်ဟပ်မဖော်ပြရဘူးလို့ ဆိုရင် ဒါဟာ နည်းလမ်းမကျဘူး၊ သဘာဝမကျဘူး။

ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့်ရင်နှစ်ပိုင်းခွဲပြီး ကြည့်ရမယ်။ လွတ်လပ်ရေးမရခင်အချိန်နဲ့ ရပြီးမှ အချိန်နဲ့ လွတ်လပ်ရေး မရခင်တုန်းက ဆိုရင်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်း တမင် သိသိ သာသာကြီးဖြစ်စေ၊ မသိလိုက်မသိဖာသာဖြစ်စေ သူတို့ ထဲမှာ ဦးတည်ချက်ဟာ ရှိတာပဲ။ Direction တစ်ခုဟာ ရှိတာပဲ။ ဒါကတော့ ဘာလဲဆိုရင် တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ထားတဲ့ နိုင်ငံခြား နယ်ချဲ့သမား၊ အဲ ... နယ်ချဲ့သမားရဲ့ လက်အောက်က လွတ်လပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဦးတည်ချက်ပဲ။ အဲဒီတော့ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးကို ဦးတည်ပြီးတော့ လူတိုင်းလုပ်ကြရတယ်။ စာရေးဆရာ လောကမှာ ကြည့်ကြမယ် ဆိုရင်လည်း အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးကို ရအောင် အားထုတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ စာရေးဆရာတိုင်းမှာ တစ်သဘောထဲရှိကြတယ်။ ဒါကို ဖော်ပြတဲ့ အခါမှာ သာပုံသဏ္ဌာန်ကွဲချင်ကွဲပြားမယ်။ သို့ပေမဲ့ ဒီအချက်ကလေးကတော့ ရှိနေတာပဲ။ လူမျိုးခြားလက်အောက်က လွတ်လပ်ချင်တာ၊ လူမျိုး ခြား ဖိနှိပ်နေတာ၊ အုပ်စိုးနေတာ မခံချင်ဘူး၊ အဲဒါတွေက ပါစမြဲဖြစ်တယ်။ အဲဒါနှစ်မျိုးရှိတယ်။ တချို့ စာရေးဆရာတွေမှာ တော့ မသိလိုက် မသိဖာသာပဲ။ တမင်အားထုတ်ပြီးတော့ ဖော်တာမဟုတ် ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဂယက်ရိုက်သလိုပဲ။ သူက သူ့စာပေထဲမှာ ဖော်ပြသွားတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဂယက်ရိုက်သမျှကလေးကို ဖော်ပြသွားရုံနဲ့ ပင်လျှင် သူ့စာပေထဲမှာ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးကို ဦးတည်နေတယ်၊ ရည်မှန်းနေတယ်ဆိုတာက ပါလာတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ထင်ရှားတဲ့ စာရေး ဆရာကြီးနှစ်ဦးကို ဖော်ပြလိုတယ်။ ပထမကတော့ ရွှေပြည်စိုးနှင့် စံပယ်ပင် တို့ ရေးတဲ့ ဦးလတ်၊ ဦးလတ်ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် နယ်မှာ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ပုလိပ်အရာရှိ တ

စံဦးပဲ။ သို့သော် သူက ရာဇဝတ် ဝန်ထောက်လုပ်ပေမယ့် သူရေးတဲ့ စာပေမှာ တော့ ဘာတွေတွေ့ရမလဲဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် ဥပမာ ... ရွှေပြည်စိုး၊ သူ့စာထဲမှာ ဆိုရင်ဖြင့် နိုင်ငံခြားသားတွေရဲ့ လက်အောက်မှာ အောက်မြန်မာပြည်က ရှိတယ်။ အထက်မြန်မာပြည်က မြန်မာရှင်ဘုရင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ရွှေပြည်စိုးက အဲဒီ ခေတ်နှစ် ခေတ်ကို ယှဉ်ပြတဲ့ အခါမှ အထက်နိုင်ငံမှ လူတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ပြတယ်။ သူတို့ အယူအဆတွေ၊ သူတို့ ရဲ့ တွေးပုံတွေ၊ ခေါ်ပုံတွေ၊ မြန်မာစစ်စစ် တွေးကြတောကြတယ်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံနှင့် နေထိုင်ကြတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် သက်ကြီးရွယ်ကြီး ဆိုရင် ရိုသေတယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးတွေကလည်း ငယ်ရွယ်သူတွေအပေါ် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ ဆိုတဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ထားပြီးတော့ စောင့်ရှောက်တယ်။ သွန်သင်ပဲ့ပြင်တယ်၊ ဆုံးမတယ်၊ ဒီသဘောတွေကို သူကဖော် တယ်။

အောက်မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေတဲ့ လူတန်းစားတွေကို ဖော်ပြတဲ့ အခါကျတော့ကာ ဥပမာအား ဖြင့် ဘိလပ်ပြန် ဝတ်လုံတော်ရတစ်ဦးရဲ့ သရုပ်ကို ဖော်တယ်။ အဲဒီ ဘိလပ်ပြန်ဝတ်လုံတော်ရဆိုရင် ဖြင့် စိတ်ကြီးတွေဝင်ပြီးတော့ အဖေ အမေကိုတောင် အဖေ အမေလို မဆက်ဆံ၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ဘိလပ်ပြန်တယ်ဆိုတာ တခမ်းတနား နေတတ်ထိုင်တတ်တယ်။ အိမ်ထဲ လူဝင်တယ်ဆိုရင်လည်း အခန်းတံခါးခေါက်ရတယ်။ တံခါးမခေါက်ရင်လည်း စာရွက်သွင်းရတယ်။ အဲဒီ ထုံးစံတွေ လျှောက်လုပ်ရပြီး အဖေတစ်ယောက်လုံး အိမ်ပေါ်တက်လာ တောင်မှ အဲဒီလို စာမပေးမိလို့ ပေါ့လေ။ ဝင်ပါရ စေလို့ ခွင့်မတောင်းမိလို့ ငြိုငြင်တယ်။ သဘောမကျဘူး၊ အဲဒီလိုပြောင်းလဲသွားတဲ့ အရာတွေကို သူက တော်တော်လေး ဖော်ပြတယ်။ နိုင်ငံခြားက အယူအဆတွေ၊ နိုင်ငံခြားက ယဉ်ကျေးမှုတွေ လွှမ်းမိုး လာပုံ ဝတ္ထုထဲမှာ အထင်အရှား တွေ့ရတယ်။ အထင်အ

ရှားဖော်ပြထားတယ်။ ဒါကဆိုလို့ ရှိရင် နိုင်ငံ ခြားသားရဲ့ ဝင်ရောက်မှုကို ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်မှာ ကျူးကျော်မှု သူမခံချင်ဘူးဆိုတာ ဒီဝတ္ထုနဲ့ ပြ ထားတာ တွေ့ရတယ်။ သူက တမင်အားထုတ်ပြီးတော့ ဖော်ပြထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ ပီပီ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို မြင်တယ် ။ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်တယ်။ လူတွေကို ကြည့်တယ်။ အဲဒီလို ကြည့်မြင်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ မြင်တဲ့ အတိုင်း သူဆင်ခြင်မိတဲ့ အတိုင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်လာတဲ့ အတိုင်းရေးတာပဲ။ တမင်အားထုတ်ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားသား ယဉ်ကျေးမှုတွေကို ခုခံကြလော့၊ နိုင်ငံခြားသား အုပ်စိုးမှုကို တော်လှန်ကြလော့ဆိုတဲ့ တမင်အားထုတ်မှုနဲ့ တော့ မဟုတ်ဘူး ။

နောက်တစ်ဦးက ဝတ္ထုရေးဆရာ ပီမိုးနင်း၊ သူက ဦးလတ်တို့ ပြီးနောက်မှ ပေါ်တဲ့ စာရေး ဆရာကြီးပေါ့လေ။ ဆရာကြီးပီမိုးနင်း ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် ဝတ္ထုပေါင်းများစွာရေးခဲ့တယ်။ အတိုရော အရှည်ရော၊ အဲဒီအထဲမှာ တော်တော်ထင်ရှားတဲ့ ဝတ္ထုဆိုရင်ဖြင့် "ပွဲစားကြီး သားအဖနဲ့ မြမြ" ဝတ္ထု။ နောက်ပြီးတော့ "သဲမြညှာ" တို့ "နေရီရီ"တို့ ၊ အဲဒီဟာလည်း ပဲ ခုနက ဦးလတ်တို့ ဝတ္ထုမျိုးပဲ၊ တမင် အားထုတ်မှုမပါဘဲနဲ့ မသိမသာ ပတ်ဝန်းကျင်လောကရဲ့ ဂယက်ရိုက်မှုကို ရိုးရိုးလေး ဖော်ပြခြင်း အားဖြင့် နိုင်ငံခြားသား နယ်ချဲ့သမား၊ နိုင်ငံခြားသားအရင်းရှင်ဟာ မြန်မာဘောင်ထဲမှာ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်လာတဲ့ အခါကျတော့ မည်ကဲ့သို့သော လူ့လောက အပြောင်းအလဲတွေ၊ လူမှုဆက်ဆံရေး အပြောင်းအလဲတွေ ဘယ်ကဲ့သို့သော မလိုလားအပ်တဲ့ လူစားမျိုးတွေ ပေါ်လာတယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြ သလိုဖြစ်တယ်။

ဥပမာ ဆိုပါတော့ "ပွဲစားကြီးသားအဖနဲ့ မြမြ"ဝတ္ထု။ အဲဒီဝတ္ထုထဲမှာ ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် အဲဒီ ခေတ်တုန်းက သိကြတဲ့ အတိုင်းပဲ မြန်မာပြည်ဟာ

ဆန်စပါး နိုင်ငံခြားပို့ပြီးတော့ ရောင်းတဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်ခါစပဲ။ စူးအက်
တူးမြောင်း တူးဖောက်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ဥရောပအနောက်နိုင်ငံတို့ မှ
အလွယ်တကူ မြန်မာဆန်စပါးကို လာဝယ်ကြတဲ့ အခါကျတော့
ဆန်စပါး အကြီးအကျယ် လုပ်ပြီး တော့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား စား
သောက်ကြတယ်။ ဆန်စပါး လုပ်ငန်းတိုးတက်လာသည် နှင့်အမျှ ဒီဆန်
စပါးကို မြန်မာတောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ လက်ထဲက ဝယ်ပြီးတော့
ကာ ပွဲစားလုပ်ပြီးတော့ စတီးတို့ ဘလုပ်ဘရားသားတို့ ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်
ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ လက်ထဲကို တစ်ဆင့်သွင်းတယ်။ ဒါကို ခေတ်နိုင်ငံရေးစ
ကားနဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေနဲ့ ပြောရင် (ကွန်ပရာဒို) တွေပေါ့။ ကွန်ပရာဒို
ဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြားသားရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေပေါ့လေ။

နိုင်ငံခြားသားရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အနေနဲ့ သူကဘာလုပ်သလဲ၊ တော
သူတောင်သား လယ်သမားတွေဆီက ဆန်စပါးဝယ်တယ်၊ လက်ဝါးကြီး
အုပ်ဝယ်ပြီး သကာလ နိုင်ငံခြားသားတွေဆီ တစ်ဆင့်သွင်းတယ်။ ထိုန
ည်းလည်းကောင်းပဲ တချို့ လူတန်းစားကတော့ နိုင်ငံခြားသား
ကုမ္ပဏီကြီး များ ရဲ့ ပွဲစားအဖြစ်နဲ့ စတီးတို့ ဘာတို့ က သွင်းလာတဲ့ စက်
မှု၊ ကုန်ချောပစ္စည်းတွေကို မြန်မာပြည်ထဲ သွင်းတယ်၊ မြန်မာပြည်ထဲမှ
ဖြန့်ဝေတယ်။ ပီမိုးနင်းက ပွဲစားကြီးသားအဖနဲ့ မြမြ ဝတ္ထုထဲမှာ အဲဒီ လူ
တန်းစားကို သရော်ထားတယ်။ ဒီပွဲစားကြီးကို ရုပ်လုံးဖော်ပုံကိုက မလို
လားတဲ့ ရုပ်လုံးဖော်ပုံမျိုး၊ အရွယ်ကလည်း ကြီးပြီး ဆံပင်လေးကလည်း
ဖြူပြီး အင်မတန်ကို စည်းစိမ်ချမ်းသာရှိနေတဲ့ အခါ ကျတော့ မယားငယ်
ယူတာ၊ မယားတစ်ယောက်နဲ့ မကျေနပ်တော့ဘူးပေါ့လေ။ မယားငယ်
ယူတဲ့ အခါကျတော့ သူ့သားကလည်း လူပျိုဆိုတော့ လိုက်ပြီးတော့ မိန်း
မပိုးတယ်။ အဲဒီလို မိန်းမပိုးတဲ့ အခါကျတော့ မြမြဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတ
စ်ယောက်ထဲကို သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ပိုးမိရက်သား ဖြစ်နေတယ်။

ဒီဇာတ်ထုတ်ပေါ့လေ။ ဒါကို အတော် အကျယ်ချဲ့ရေးထားတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီသဘော က ဘာလဲဆိုလို့ ရှိရင် ဒီလူတန်းစားဟာဖြင့်ရင် မြန်မာ့လူ့ဘောင်မှာ တော်တော် ဖောက်ပြန်ပျက်စီး တဲ့ လူတန်းစားပဲ။ နိုင်ငံခြားသား အရင်းရှင်တွေကို ကျောထောက်နောက်ခံလုပ်နေတဲ့ လူတန်းစား မျိုးဆိုတာ ပေါ်နေတယ်။ သဘောတရား ဝါဒရေးဖြင့်တော့ ထုတ်ဖော်ရေးသား မပြလိုက်ဘူးပေါ့လေ။ သို့ပေမဲ့ ဆရာဇော်ဂျီတို့ ရေးနည်းမျိုးနဲ့ ပြောရရင် အဲဒီလို သဘောတရားရေးအရ ယူလိုက ယူနိုင် သည် ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား၊ ဒါဒီလိုပဲ ကောက်ရမှာ ပဲ မဟုတ်လား။

ဒါက သူတို့ က Unconsiously နိုင်ငံခြားသား နယ်ချဲ့သမားတွေက မြန်မာပြည်ကိုဝင် ရောက်တဲ့ အခါမယ် ဘယ်လိုအဖြစ်တွေဖြစ်လာတယ် ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့လောကကို ဖော်ပြခြင်း အားဖြင့် ဒီသဘောကို သရုပ်ဆောင်ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး သူရေးတဲ့ "သဲမြညှာ" နဲ့ "နေရီရီ" ဝတ္ထုတွေက ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် ဘယ်လိုရှိတယ်၊ ဘာရယ် မသိတော့ဘူး။ သိပ်မမှတ်မိတော့ ဘူး။ သို့ပေမဲ့ နှစ်ခုစလုံးမှာ ဘာသိရမလဲလို့ ဆိုရင်ဖြင့် အဲဒီမှာ ဘီအေအောင်တဲ့ ပညာတတ်ပေါ့လေ။ အဲဒီတုန်းက ဆိုရင် ပွဲစားကြီးပြီးလို့ ရှိရင်ဖြင့် သူအထက်တန်းစား ဗိုလ်ကျတဲ့ လူပေါ့။ ရှေးခေတ်က ဘီအေဆိုတာဟာ တော်တော်ကိုဗိုလ်ကျခဲ့တယ်။ အခုခေတ်တော့ ဘီအေတွေ ဗိုလ်မကျနိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီခေတ်က ကျောင်းမှ ထွက်တယ်ဆိုရင် မြို့အုပ်တန်းဖြစ်တာပဲ။ ဘာမှ စာမေးပွဲတွေ ဘာတွေ ဝင်နေရတယ် မဟုတ်ဘူး ။ နောက် မကြာခင်မှာ ပဲ စစ်ကဲတို့ အရေးပိုင်တို့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဘီအေဆိုတဲ့ ပညာတတ်လူတန်းစားဟာ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားထဲမှာ အသုံးဝင်တဲ့ နေရာမှာ ဝင်ငွေ ကောင်းကောင်း နဲ့ အလုပ်ရတယ်။ သူ့အလုပ်က အဲဒါပဲ။ ဒီတော့ တစ်နည်းပြောရမယ်ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် ခုနက ယူလိုကယူနိုင် သည် ဆိုတဲ့

အပိုင်းပေါ့လေ။ အဲဒီလို နယ်ချဲ့သမားအတွက် အသုံးဝင်တဲ့ ပညာတတ်
လူတန်းစားက တစ်ဖက် နောက်တစ်ဖက်က ဘာပြထားသလဲ ဆိုရင်ဖြ
င့် Artisan class တဲ့ ၊ စက်မှုလက်မှုပညာရှင်၊ ပညာရှင်ပေမယ့် အောက်
အလွှာက ဥပမာ-ဒီလူတန်းစားထဲ ထည့်ပြမယ် ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် စက်ပြင်
တဲ့ လူတို့လို၊ သို့မဟုတ် ပန်းပဲဆရာ တို့လို ဆံပင် ညှပ်သမား ထိအောင်
Artisan ထဲ ထည့်နိုင်တယ်။ အဲဒီလို လူတန်းစားက တစ်ဖက်၊ အဲဒီလူတ
န်းစားက အများ စု ဖြစ်နေ တယ်။ အများ စု ဖြစ်ပြီးတော့ နီးကြားတယ်။
ငါတို့ ဟာ အင်မတန် အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်နေ တယ်။ ငါတို့ မြန်
မာတွေဟာ နံ့ချာတယ်။ စီးပွားရေးမှာ မတိုးတက်ဘူး။ အုပ်ချုပ်ရေးမှာ
လည်း အောက်ဆုံးကနေနေရတယ်။ အဲဒီတော့ တို့ လူတန်းစား ကြီးပွား
အောင်၊ တိုးတက်အောင်လုပ်ရမယ် ဆိုပြီးတော့ နီးကြားလာတဲ့ အချိန်ဖြ
စ်တယ်။ ပီမိုးနင်းတို့ စာရေးစာအုပ်ချိန်က ဒီလူတန်းစားဟာ ခေတ်
ရှေ့ပြေးနေတယ်။ တော်လှန်ရေးရဲ့ သဘောနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် တော်လှ
န်ရေးမှာ အတိုးတက်ဆုံး လူတန်းစား၊ ဒီလူတန်းစားနှင့် ခုနပြောတဲ့ မြို့
အုပ်ဆိုတဲ့ အစိုးရ အုပ်ချုပ်ရေး၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အုပ် ချုပ်ရေး ပတ်ဝန်း
ကျင် အတွင်းမှာ ကြီးပွားနေတဲ့ ပညာရှင် လူတန်းစားနဲ့ ပဋိပက္ခ ရှိတယ်
။ အဲဒီ Artisan ဆိုတဲ့ လူတန်းစားကတော့ အမှန်က တစ်နေ့တစ်ခြား န
ယ်ချဲ့သမားရဲ့ စီးပွားရေး အုပ်စိုးမှု ကြောင့် ပျက်ပြားတဲ့ လူတန်းစားပဲ၊
ဥပမာ ဆိုတော့ စက်မှု ကုန်ပစ္စည်းတွေ နိုင်ငံခြားက သွင်းလာ တယ်။ သွ
င်းလာတယ်ဆိုလို့ ရှိရင် ရက်ကန်းရက်တဲ့ လူဟာ ရက်ကန်းအတတ်ပ
ညာ ပျောက်တာပဲ၊ အထည်အလိပ်တွေသွင်းလာရင် အထည်အလိပ်လုပ်
တဲ့ မြန်မာတွေရဲ့ ရိုးရာရက်ကန်းပညာဟာ ပျောက်တာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီ
လူတန်းစားက တကယ်ပြောမယ်ဆိုရင် နယ်ချဲ့သမားရဲ့ စီးပွားရေးဖိနှိပ်
မှု ကို တိုက်ရိုက်ခံစားရတဲ့ လူတန်းစားပဲ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီတော့ ဒီလူတန်းစားနဲ့ ဒီလူတန်းစားဘဝကို ဖော်ပြတဲ့ အခါကျ တော့ ဒီလူတန်းစားက သူ့ရဲ့ ဘဝမှာ ရပ်တည်နိုင်အောင် အားထုတ် ကြိုးစားလာတယ်။ တိုးတက်မှုရအောင် လောလောဆယ် ဖြစ်နေတဲ့ လွှမ်းမိုးနေတဲ့ လူနေမှုစနစ်ကြီးကို တိုက်ဖျက်နိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်။

ပီမိုးနင်း စာပေက အဲဒီဟာတွေကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဖော်ပြတယ်။ ဒီမှာ ပဲ ဇာတ် ကွက်ဆင်လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုဆင်လိုက်သလဲဆိုရင် "သဲမြညှာ" လား "နေရီရီ" လား မမှတ်မိ တော့ဘူး။ ကလေး သူငယ် ဘဝထဲက ဖော်ပြတယ်။ ကစားဖော် ကစားဖက် သုံးယောက်ရှိ တယ်။ တစ်ယောက်သောသူက မောင်ဘ၊ တစ်ယောက်သောသူက မောင်ခ၊ တစ်ယောက်သော ကလေး မလေးက မမြဆိုပါတော့။ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ အဲဒီ ယောက်ျားကလေး နှစ်ယောက် တစ်ယောက် ကတော့ ပိုက်ဆံရှိ ပွဲစားကြီးသားဆိုတော့ အခွင့်အရေးပိုရတယ်။ အဲဒီတော့ ကောင်မလေးက ဆင်းရဲ တဲ့ ကောင်လေးကို သနားတယ်။ သို့သော် အဲဒါကနေပြီး ကြီးလာတဲ့ အခါကိုပြတယ်။ ကြီးတဲ့ အခါကျ တော့ တစ်ယောက်က မြို့အုပ်ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ခုနကပြောတဲ့ ခေါ်ကြပါစို့၊ အရင်းရှင်ပေါက်စ ပတ်တီးဘူဇာ လူတန်းစား အောက်အလွှာက လူတန်းစားပဲ။ အဲဒီ လူကတော့ ဟို ကောင်မလေးကို ချစ်တယ်။ သို့ပေမဲ့ တကယ်ပိုင်တဲ့ အခါကျ မြို့အုပ်ကပိုင်တယ်။ နောက်မြို့အုပ်နဲ့ မသင့်မမြတ်လို့ ကွဲကြပြကြတာ ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေ ဝတ္ထုဆင်သွားတာပဲ။

သို့သော်လည်း ပဲ ဒီဝတ္ထုဆင်ပုံက ခုနကပြောတဲ့ လူတန်းစားတွေရဲ့ အရင်းရှင်နယ်ချဲ့စနစ် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဒီလူတန်းစား အသီးသီးအပေါ်မှာ ဩဇာရိုက်ခတ်မှု၊ အဲဒီဩဇာ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ပဋိပက္ခဖြစ်မှု၊ အဲဒီ ပဋိပက္ခဖြစ်မှုတွေအပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး

ချစ် ခန်းကြိုက်ခန်း၊ သမီးရည်းစားခန်း၊ မင်္ဂလာဆောင်ခန်းဆိုတာ ဒီအပေါ်မှာ မှီပြီးတော့ ဖြစ်ကြတာ။ ဝတ္ထုဆင်တယ်ဆိုတာလည်း ဒီအပေါ်မှ ဆင်သွားတာပဲ။ ဒီတော့ ဒါကလည်း ပဲ ပီမိုးနင်းက ဟာ ... ဒီလူတန်းစားအကြောင်းကိုတော့ဖြင့် ငါတမင်၊ တကယ်ကော်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ဘူး။ နယ်ချဲ့သမားကို တစ်ခါတည်း ထပြီးတော့ တော်လှန်ကြတော့ အစရှိသဖြင့် ဟောပြောတဲ့ ဟောပြောချက်မျိုးကို တမင်ထည့်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ သို့သော်လည်း ပဲ အဲဒီ သူတို့ ရဲ့ ဝတ္ထုမှ သူတို့ ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို ရိုးရိုးသားသား ထင်ဟပ်ဖော်ပြတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဒီဦးတည်ချက် က တစ်ပါထဲပါနေတယ်။ ဒီဦးတည်ချက်က ဘာလဲဆိုလို့ ရှိရင် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဦးတည်ချက်ဖြစ်တယ်။ ဒါကမသိမသာ Unconsciously ထင်ဟပ်ဖော်ပြတဲ့ စာပေမျိုး။

နောက်ထပ်ပြီး အမျိုးသားရေးဝါဒကို လှုံ့ဆော်ပြီးတော့ အမျိုးသားရေးဝါဒကို တို့ အားပေး ရမယ်။ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးကို လွတ်လပ်ရေးကို တမင်ဦးတည်ပြီးတော့ ဖော်ပြရမယ်။ ရေး သားရမယ်။ စာပေပြုစုရမယ်ဆိုပြီးတော့ ရေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ လည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေထဲမှာ အထင်ရှားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ၂ ဦးကတော့ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီးနဲ့ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း တို့ ဖြစ်တယ်။ ဒီပြင်လည်း ရှိလိမ့်မယ်ပေါ့လေ။ သို့သော်လည်း အထင်ရှားဆုံး မြန်မာစာပေရဲ့ မှတ်တမ်းကြီးသဖွယ်တည်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကိုသာ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကျ တော့ ဥပမာ လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး၊ သူရေးတဲ့ စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ရှိပါတယ်။ ခင်မြင့်ကြီးတို့ တင်တင်မြတို့ ဒါတွေကျတော့ သူအပျော်ရေးတာပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက အပျော်ရေးတာပဲ။ တေးထပ် တွေ တော်တော်များများ ပါတယ်။ သမီးရည်းစား စ

ကားပြောတတ်ချင်ရင် တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူ့စာအုပ်တွေဖတ်ရတယ်။ စာပေးချင်ရင် လူကြီးတွေကို အဲဒီလိုပဲ ညွှန်ကြတော့ အဲဒီစာတွေ ဖတ်ကြ ရတယ်။ အဲဒီတော့ ဟိုတုန်းက ဇာတ်လိုက်ဆိုတာက ရည်းစားများ တဲ့ လူကို ဇာတ်လိုက်ခေါ်သလိုပဲ။ သို့ပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီးတို့ လူထွက်တဲ့ အချိန်မှာ ပဲ ဖြစ်မယ်ပေါ့လေ ... အဲဒီအချိန်လောက်မှာ ဗမာပြည်မှာ ဂျီ၊ စီ၊ ဘီ၊ အေ ဆိုတဲ့ General Council of Burmese Association ပေါ်လာတယ် ...။ ပထမကမ္ဘာစစ် ၁၉၁၄-၁၈ ခုနှစ်အတွင်း။ အဲဒီ စစ်အတွင်းနဲ့ စစ်ပြီး ကာလမှာ ပေးလာတဲ့ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှားမှုပဲ။ အဲဒီတုန်းက အသင်းအသင်းတွေ အားလုံး ပေါင်းစပ်ထားသော တပ်ပေါင်းစုကြီးဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဂျီ၊ စီ၊ ဘီ၊ အေ ကို ဝံသာနုအဖွဲ့ချုပ်ကြီး လို့ လည်း ခေါ်တယ်။ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲမှာ အများကြီးလှုပ်ရှားကြတယ်။ အခွန်တွေမပေးရေး တွေ လုပ်တယ်။ အာဇာနည်ဆန်ရေးတွေ လုပ်တယ်။ အစည်းအဝေးကြီးတွေ လုပ်တယ်။ အဲဒီတော့ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး "ဟု မွရူး" Home Rule တို့ ဘာတို့ ထောင်ကြတယ်။

ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးတို့ ဘာတို့ ဆိုတာ ပီပီသသ တောင်းလာတဲ့ အခါဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချိန် အခါကျတော့ လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီးရယ် ၊ သခင်ကိုယ်တော်မှ ဝိုင်းရယ် သိသိသာသာကြီးကိုပဲ ဒီအမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲမှာ ဝင်ပြီးတော့ပဲ ငါတို့ စာပေနဲ့ တိုက်မယ်ဆိုပြီး ဝင်တိုက်တာ။ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး ဦးတည်ချက်ကို သိသိသာသာကြီး ထည့်ရေးကြတာ။ အဲဒီခေတ်လောက် မှာ လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီးက ဒဂုန်ယူဂတီအခန်းတို့ ၊ ဟို ... မန္တလေး ခင်တုတ်တို့ ဘာတို့ ဆိုတဲ့ နာမည်တွေယူပြီးတော့ ရေးတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး တော့ သူ တမင်ရည်ရွယ်ပြီးတော့ အမျိုးသားလွတ် လပ်ရေးစိတ်ဓာတ်

တွေ တဖွားဖွားတက်ပြီးတော့ ရေးနိုင်ခဲ့တာကတော့ဖြင့် တပင်ရွှေထီးဝ
ထွဲ့ပဲ။ ဒီ တပင်ရွှေထီးဆိုရင်လည်း သုံးတွဲလား လေးတွဲလားရှိတယ်။ အဲ
ဒါ သူရေးတာ တပင်ရွှေထီး အကြောင်း ရေးတယ်ဆိုပေမယ့် ဘုရင့်နောင်နဲ့
တွဲပြီးရေးတယ်။ နတ်သျှင်နောင် ဝတ္ထုလည်း ရေးခဲ့ တယ်။ နတ်သျှင်
နောင် ဆိုလို့ ရှိရင်လည်း မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ ဖော်ပြတယ်။ ခုခေတ်
ကျတော့မှ နတ်သျှင်နောင်ဟာ သစ္စာဖောက်လား၊ မျိုးချစ်လားလို့ ငြင်းရ
တာကိုး။ အခုတော့ ငြင်းနိုင်ပါတယ်၊ ခုတော့ ရာဇဝင်ကို အမှန်အတိုင်း
ရှာကြရတော့တာကိုး။ ဟိုတုန်းကတော့ နတ်သျှင်နောင်လို စာဆို တော်
တစ်ဦးကို သစ္စာဖောက်လို့ ပြောရမှာ ခက်သားပဲ။ ဟိုခေတ်
ဟိုအခါတုန်းက တပင်ရွှေထီးဖတ် တယ်ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် ဖတ်တဲ့ သူရဲ့ စိ
တ်ဓာတ်ထဲမှာ တစ်ခါထဲ ကိုယ့်လွတ်လပ်တဲ့ အတိတ်ကို ကိုယ် ပြန်လွမ်း
တယ်။ လွတ်လပ်တဲ့ အတိတ်ကို ပိုပြီးချစ်မြတ်နိုးလာတယ်။ လွတ်လပ်
ရေးကို ပိုပြီးတော့ အားထုတ်ချင်လာတယ်။ စိတ်ကို တလှုပ်လှုပ်နဲ့ နေ
အောင် လှုံ့ဆွတ် အရေးအသားတွေ ဝတ္ထုဇာတ် လမ်းဆင်ထားပြီး ရေး
သားခဲ့တယ်။ ဒီနတ်သျှင်နောင်ထဲမှာ လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီးနဲ့ စင်ပြိုင်ပဲ။ အချင်းချင်းလည်း အင်မ
တန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြတဲ့ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ မစ္စတာ မော
င်မှိုင်းနဲ့ စခဲ့တာပေါ့။ သူ့နာမည်ရင်းက ဆရာလွန်း။ ဒီဆရာကြီးက
တော့ ပထမတော့ ဝတ္ထုတွေရေးတယ်။ ဥပမာ မစ္စတာမောင်မှိုင်းမှာ ပုံ
တော်ဆိုလို့ ရှိရင် ဝတ္ထုပဲ။ အဲဒီဝတ္ထုလည်း ပဲ သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်
မယ်ဆိုရင် မင်းတုန်းတို့ သီပေါတို့ ရှိစဉ်က မန္တလေးခေတ်မှာ လူတွေပျ
က်စီးလာတာကို ဖော်ထားတာပဲ။ တစ်ဖက်က ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ကပ်
ယပ်စားသောက်နေတဲ့ လူတန်းစားတစ်မျိုးရှိတယ်ပေါ့လေ။ မင်းမျိုးလို
လို၊ မှူးမတ်မျိုးလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ လူတန်းစား တစ်မျိုးရှိတယ်။ သို့ပေမဲ့

တောသူတောင်သားတွေ မြို့ပေါ်တက်လာလို့ ရှိရင် လိမ်ညာ စားသောက်နေတာပဲ။ အဲဒီလူတွေရှိတယ်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ မြေလေးယာလေးတွေ ဟိုမှာ လုပ်စရာ ကိုင်စရာ အခက်အခဲတွေလို့ မြို့တက်အလုပ်ရှာ၊ မြို့တက်အလုပ်ရှာဆို လက်ထဲတော့ ငွေလေးဘာလေးတော့ပါလား။ မြို့ပေါ်ကျရင် မှီရာတွယ်ရာရအောင်လို့ ကူညီပေးမမယ့် လူရှာတယ်။ အဲဒီပါလာသမျှ ငွေလေးကိုပဲ ခုနင်က ဘာလိုလိုလူတန်းစားတွေက မိန်းမနဲ့ မျှားပြီးတော့ လိမ်ယူ တယ်။ အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေပေါ့။ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း အဲဒီခေတ်တုန်းက ဆရာတော်ကြီးတွေရှိ တယ်။ စာသိပ်တတ်တယ်။ မင်းဆရာတော်တို့ ဘာတို့လို အဲဒီ မြန်မာရှင်ဘုရင်များ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဗမာရာဇဝင်မှာ တော့ကာ အတော်အသုံးဝင်ခဲ့တဲ့ ပညာရှင်ကြီးတွေ ဘုန်းကြီးတွေ။ သို့ပေမဲ့လည်း သူတို့ ကလည်း ပဲ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ရှိပြီး လူထွက်တယ်။ လူထွက်တဲ့ အခါကျတော့၊ အင်္ဂလိပ်ဆိုလို့ ရှိရင် လူလောကမှာ Missfit တွေ ဖြစ်နေတာပေါ့။ တော်တော်အံ့မကိုက်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ ပညာရှင် ကြီးတွေ အံ့မကိုက်ဖြစ်ပြီးတော့ ချော်နေတဲ့ ဟာနဲ့ ဆရာမှိုင်းက ဘယ်သူနဲ့ ပေးစားလိုက်တုန်းဆိုတော့ ဝန်ကတော်ကျ ဝန်ကြီးရဲ့ စာရေး။ အဲဒီစာရေးရဲ့ စတုတ္ထမြောက် မယား။ ညားပြီးတော့ အဘိုးကြီး ဘုန်းကြီးလူထွက်ကြီး ပညာတတ်ကြီး ဒီကောင်မလေး လှည့်စားရာပဲ ခံပြုနေရတဲ့ သဘော။ ဒါမျိုး တွေ ဆရာမှိုင်းက ဝတ္ထုရေးခဲ့တယ်။ ပြဇာတ်တွေ ဘာတွေလည်း ရေးခဲ့တယ်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း ကျတော့ ဆရာကြီးက ဒီဝတ္ထု ရေးနည်းသားနည်းကို သူ့စွန့်ထားခဲ့ပြီးတော့ ဆောင်းပါးရှည်ကြီးတွေ ရေးတယ်။ ဆောင်းပါးဆိုပေမယ့်လည်း ရေးဟန်ကတော့ဖြင့် ခုနကပြောတဲ့ ဝတ္ထုဖတ်ရသလိုပဲ။ ဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ဖတ်ကောင်းတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကိုလည်း ဖော်ပြသွားတာပဲ။ အဲဒီထဲမှာ တော့ မှတ်စရာ ဗဟု သုတ မြန်မာစာပေထဲက မြန်မာကျမ်းဂန်

တွေထဲက အစုံပဲ သူကဖော်ပြသွား သေးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း
ပဲ သူက ဖန်တီးထားပုံကိုက ရသေ့ကြီးလိုလို သူ့ကိုယ်သူ လုပ် ထားတာ၊
တပည့်မတွေက ဗေဒါတို့ ခေမာတို့ သိတာတို့ ၊ အဲဒီ ရသေ့မတွေနဲ့ ရ
သေ့ကြီးနဲ့ ပြောကြဆို ကြဟန်၊ လျှောက်လည်ကြဟန်၊ စစ်ကိုင်း တောင်
ရိုးမှာ ဖိုထိုးကြဟန် အမျိုးမျိုးပဲ၊ စစ်ကိုင်းတောင်မှာ ပျင်းတဲ့ အခါကျ
တော့ ရန်ကုန် ဗဟန်း ဆင်းလာပုံရေးထားတယ်။ အဲဒီလို ဇာတ်ကောင်
တွေ ဆရာကြီး ဖန်တီးခဲ့တယ်။ တို့ ခေတ်ကျတော့သာ ဘယ်သူက ဘယ်
သူမှန်း သိပ်ပြီးတော့ မသိတော့ဘူး။ သူ့ ခေတ်တုန်းက ဗေဒါဆိုတာက
ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်။ မြန်မာ့အလင်း အယ်ဒီတာ
ဆရာစိန်းကြီးကို ရည်ရွယ်လေသလား။ သို့မဟုတ် ဘကြီးဘဖေကို ရည်
ရွယ်လေသလား အစရှိ သဖြင့် သိနိုင်ကြတယ်။ ဆရာကြီးက ဇာတ်
ကောင်တွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဆရာကြီး ရဲ့ မျက်မှောင်
ခေတ်ကို အကုန် ထင်ဟပ်ဖော်ပြပြီး ဝေဖန် သုံးသပ်ပြီးတော့ ရေးသား
တယ်။ အဲဒါ စာပေလည်း မြောက်တယ်။ ဆရာကြီးက လေးချိုး တစ်ပုဒ်
မရေးခင် လေးချိုးဆီပို့ပြီးတော့ စာတွေ ရေးတယ်။ ပထမစာတွေ
ဖတ်ကြည့်လိုက်ရင် အပိုတွေ တွေ့ရတာဘဲ။ ဇာတ်သွားမှာ ဝတ္ထုများမှာ
ကလိုင်းမိတ် (Climax) ဆီ ပို့ပေးရသလိုပေါ့။ ဗေဒါတို့ ခေမာတို့ နဲ့
ပြောကြ ဆိုကြရင်း တစ်ခါတစ်ရံ ဖိုးသူတော် ဘသူကလည်း ဝင်လာ
သေးတယ်။ အဲဒီလိုရေးတဲ့ အထဲမှာ ဆရာမှိုင်းက အမျိုးသား လွတ်လပ်
ရေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို အများ ဆုံးထည့်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဒေါင်းဂဏ္ဍိ၊ ဒေါင်းဋီ
ကာ အစရှိသည် တို့ ပေါ့။ အဲဒီခေတ်တုန်းက အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးရဲ့
အထိမ်းအမှတ်က ဒေါင်းတံဆိပ်အလံ၊ အဲဒီလို ဒေါင်းတံဆိပ်အလံကို
အကြောင်းပြုပြီးတော့ မြန်မာတွေဟာ တစ်ခေတ်တုန်းက ဘယ်လိုကြီး
ကျယ် ခဲ့ပုံ၊ ခုမှ ဘယ်လို ခေတ်မှို န်နေပုံ၊ ဒီဒေါင်းလံတလူလူ လွှင့်ပေးလို့

ရှိရင်ဖြင့် မြန်မာတွေ လွတ်လပ်ရေး ရမယ်ဖြစ်ပုံ၊ ဒါတွေကိုပင် ရင်းခံထားပြီးတော့ ဒေါင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟု သုတတွေလည်း ပဲ အကုန်လုံး သူက ထည့်သွားတယ်။

ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ ခွေးဂဏ္ဍိ၊ ခွေးဋီကာ။ ဒါက ခွေးဆိုတာကို သူမကြိုက်သမျှ ခွေး ချည်းလုပ်ပစ်တာပဲ၊ မကြိုက်သမျှ ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လည်း ပါတယ်။ အချောင်သမား၊ နိုင်ငံရေးသမား လည်း ပါတယ်။ အဲဒီမှာ အကုန်လျှောက်ထည့်တယ်။ အဲဒီတော့ ခွေးဂဏ္ဍိတို့ ခွေးဋီကာတို့ ဆိုတာ လည်း လွတ်လပ်ရေးကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ရေးတာပဲ။ ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ ဂျီ၊ စီ၊ ဘီ၊ အေ ဝံသာ နုခေတ်ကြီး ကုန်သွားပြီးတော့ အဲဒီတုန်းက ကွဲတာ အများကြီး ကွဲတယ်။ ဂျီ၊ စီ၊ ဘီ၊ အေ ဆိုတာ ရှစ်ကွဲ ကိုးကွဲကို ကွဲတယ်။ အခုက ၃ ကွဲ ၄ ကွဲ ရှိသေးတာ အခုခေတ်က သက်သာလာတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ဆိုရင်ဖြင့် မတူပြိုင်နိုင်အောင် ကြီးမားတဲ့ အမျိုးသား အဖွဲ့အစည်းကြီးပဲ။ သို့ပေမဲ့ ၁၉၂၆ ခု၊ ၂၉ ခုနှစ်လောက်ကျတဲ့ အခါကျတော့ ခုနပြောသလို ရှစ်ကွဲ ကိုးကွဲ ဆိုတာ ဖြစ်တယ်။ သက်ပန်း ဆရာတော် ကြီးမှူးသော ဂျီစီဘီအေ။ ရေဦးဆရာတော် ကြီးမှူးသော ဂျီစီဘီအေ။ မင်းကွန်း ဆရာတော်ကြီးမှူးသော ဂျီစီဘီအေကိုပေါ့လေ။ အဲဒီ ဂျီစီဘီအေ ကွဲပြားပြီးတဲ့ နောက် အင်္ဂလိပ်က လည်း တစ်ဖက်က အမျိုးသားလှုပ်ရှားမှုကို ခွဲတယ်။ တစ်ဖက်က လူထုတွေကို နှိပ်စက်တယ်။ ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်တယ်ဆိုတော့ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ပြီးတော့ တောင်သူလယ်သမားတွေကနေပြီးတော့ ထချကြ တယ်။ ဂဠုန် ဆရာစံက ခေါင်းဆောင်တယ်။ အဲဒီလို ဂဠုန် ဆရာစံခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ထချတဲ့ အခါကျတော့ တိုင်းပြည်မှာ ရှိနေတဲ့ သတင်းစာတွေ ဂျာနယ်တွေ ဆိုတာက ဆရာစံဘက်က ရေးဖို့ ဆိုတာက အတော်ခက်တယ်။ ထောက်ခံရေးဖို့ တော်တော်လေးကို ခက်ခဲတဲ့ အချိန်။ ဓားကိုင်ပြီး သူပုန်ထနေတဲ့ အဲဒီ

အချိန်အခါမှာ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဟာ စောင်းပါးရိပ်ခြည်နဲ့ ရေးနိုင်တယ်။ နာမည်ကတော့ တိုက်ရိုက်ကြီးပဲ "ဂဠုန် ဋီကာ"တဲ့ ။ သို့ပေမဲ့ ရေးတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ စောင်းပါးရိပ်ခြည်သဘောပဲ ရေးထားတယ်။ ဂဠုန်ဆရာစံရဲ့ ဂဠုန်အရေးတော်ပုံကြီးကို ထောက်ခံ အားပေးတဲ့ သဘောပေါ့လေ။ ထောက်ခံအားပေးတာကို ဥပဒေတွင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ စောင်းပါးရိပ် ခြည်နဲ့ ဆော်ထားတာပေါ့လေ။ ဂဠုန်ဋီကာတို့ နောက်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ဂဠုန် သူပုန်လည်း ပဲ တော် တော်လေး အဖီ နှိပ်ခံရပြီးတဲ့ နောက် တိုင်းသူ ပြည်သားတွေက ငြိမ်ငြိမ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဟုတ်လား။ ရှုံးသွားပေမယ့် အရှုံးပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မလွတ်လပ်သေးတဲ့ လူမျိုးဟာ လွတ်လပ် အောင် ထပ်ပြီးတော့ ကြိုးစားရမယ်။ အဲဒီတော့ လက်နက်နဲ့ ချမရတော့ ဥပဒေတွင်း လူထုအုံကြွမှု တွေနဲ့ ထပြီးတော့ အင်္ဂလိပ် လက်အောက်က လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားကြတယ်။ အဲဒီက တို့ ဗမာ အစည်းအရုံး ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ တို့ ဗမာအစည်းအရုံး ဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့လည်း ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဟာ သခင်တွေဘက်ကနေ ထောက်ခံအားပေး ရေးသားခဲ့တယ်။ သခင်ဋီကာတို့ ဘာတို့ ။

ဒီဆရာကြီးတွေက တမင်အားထုတ်ပြီးတော့ လွတ်လပ်ရေးကို အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးကို တမင်ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ဦးတည်ချက် Direction ကို ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ထားပြီးတော့ ရေးတာ သားတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစာပေမျိုး ဒီပြင်လည်း အများကြီးပေါ်ခဲ့တယ်။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးခေတ်၊ အဲဒီတော်လှန်ရေးခေတ်မှာ လည်း ‘ငဘ’ ဝတ္ထုလို စာပေမျိုး ပေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ မလွတ်လပ်ခင်တုန်းက ပြန်ပြီးတော့ ကြည့်ကြပေါ့လေ။ မလွတ်လပ်ခင် တုန်းက ဆိုရင် စာရေးဆရာတိုင်း စာရေးဆရာဆိုတော့ တော်တော်လေး ထင်ထင်ရှားရှားနဲ့

လူအသိ အမှတ်ပြုခံရတဲ့ စာရေးဆရာ ပေါ့လေ။ ဦးတည်ချက် ပြတ်ပြတ်သားသားရှိတယ်။ တစ်ခုတည်းသော ဦးတည်ချက်လည်း ရှိတယ်။ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးကို ဦးတည်ပြီး ရေးသားထားတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပဲ စာပေလောကဟာ တော်တော်လေး လုံးလုံးစည်းစည်း ရှိတယ်လို့ ဆိုရမယ်ပေါ့ လေ။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့မှာ လွတ်လပ်တယ်။ အဲဒီ လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့ နောက် ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့်ရင် တချို့က ဦးတည်ချက် လုံးလုံး မရှိဘူးလို့ တောင် ပြောကြတယ်။ ဦးတည်ချက်ရှိဦးတော့ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေတယ်။ အမျိုးမျိုးဖြစ်တော့ တစ်ခုတည်းသော ဦးတည်ချက် မရှိဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါလည်း မှန်တာပဲ။ ဒါကလည်း ပဲ ဆန်းတော့မဆန်းဘူး။ အမျိုးသားလှုပ်ရှားမှု မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ ရှိနေတဲ့ National Movement တစ်ခုလုံးကိုက အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်နေတယ်။ လွတ်လပ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ နောက်တစ်ဆင့်တက်ဖို့ လုံးပမ်းကြတယ်။ အားထုတ် ကြတယ်။ လိုလားကြတယ်။ အဲဒီအင်အား စုတွေ့ရဲ့ ကြားထဲကိုက ရည်ရွယ်ချက် အမျိုးမျိုးဖြစ်နေ တယ်ဟုတ်လား။ အဲဒီလို ဖြစ်နေတဲ့ အတွက်လည်း ပဲ ဦးတည်ချက်ဟာ အမျိုးမျိုး ဆိုပါတော့။ ဥပမာ - ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၊ နာမည်တော့ မေ့နေတယ်။ စာရေးဆရာကတော့ ဒဂုန်တာရာ ဝတ္ထုတိုပါပဲ။ အဲဒီ ဝတ္ထု မှာ ဘာရေးထားသလဲ ဆိုရင်တော့ ကောလိပ်ကျောင်းသူကလေး၊ သူက တောင်ငူကလား၊ ပျဉ်းမနား ကလား မမှတ်မိဘူး။ အဲဒီ ကောလိပ်ကျောင်းသူကလေး ရန်ကုန် အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ တက္ကသိုလ် ကြီးမှာ စာသင်ပြီးတော့ ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်သွားတယ်။ သူ့အရပ်ကို ပြန်သွားပြီးတော့ ချောင်း ကလေး ဟိုဘက်ကူးလိုက်တဲ့ အခါ လောကသစ်ကြီးတစ်ခုတွေ့နေရတယ်။ အဲဒီလောကသစ်ကြီးမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထက်ကြီးမားသော တက္ကသိုလ်ကြီးတွေ

နဲ့ စက်ရုံကြီးတွေလည်း မီးခိုးတလူလူနဲ့ ။ ဆိုလိုတာက ဗမာမြေပေါ်မှာ
ပဲ တိုင်းပြည်နှစ်ပြည်ထွန်းကားနေတယ်။ အဲဒါကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဖြ
င့် ဟိုကတော့ စနစ်တစ်မျိုးနဲ့ ထွန်းကားနေတယ်ပေါ့လေ။ ဒီကတော့ စ
နစ်တစ်မျိုးနဲ့ ထွန်းကား နေတယ်။ အဲဒါကိုကြည့်လိုက်ရင်ကိုပဲ သူ့ဟာ
က ဦးတည်ချက် ဘာမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ မြ
န်မာပြည်မြေပေါ်မှာ နှစ်ပြည်ထောင်ငြိမ်းချမ်းစွာ ယှဉ်ပြိုင်ရတော့မှာ
လားမသိဘူး။ သို့သော်လည်း အဲဒါ စိတ်ကူးယဉ်တာပါပဲလေ။ အခုတော့
ဖြစ်လည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ဖြစ်လည်း မဖြစ် နိုင်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရည်
ရွယ်ချက်က Direction ပျောက်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် အဲသလို နှစ်ပြည်
ထောင် ဖြစ်သလို စိတ်ကူးရေးသားခြင်းဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီးတချို့လ
ည်း ရေးကြတယ်ပေါ့လေ။ ရေး တာတွေကတော့ အမျိုးမျိုးပါဘဲ။ ဒီမှာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘရိတ်မအုပ်ဘဲနဲ့ ဝေဖန်လို့ သိပ်မကောင်းဘူး ဟုတ်
လား။ ဒဂုန်တာရာကိုတောင် လူနိုင်မို့လို့ ပြောရဲတာ။ စာဖတ်ပြီးမှ ဘယ်
ဝတ္ထုကဖြင့် ဘယ် အချက်မှာ ဘယ်ရည်ရွယ်ချက်ပျောက်နေပါတယ်။ ဘ
ယ်အချက်ကဖြင့် ဘယ်ရောက်နေတယ်လို့ စာဖတ်မှ ပြောနိုင်မယ်။ အခု
ဟာက ဝေဖန်ခါနီးမှ စာပြန်ဖတ်ရတဲ့ သဘောဆိုတော့ မနိပ်လှဘူး။ ဒီ
တစ်ခါကျတော့ ဝေဖန်ခါနီးတောင် စာကမဖတ်ရဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်ဝ
တ္ထုမှာ ဘယ်လို ဦးတည် ချက်ပျောက်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ အတိအ
ကျပဲ သိပ်ပြီးတော့ ပြောနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ။ သို့သော်လည်း ပဲ
ယေဘုယျခြုံပြီးတော့ ပြောမယ်လို့ ဆိုရင်ဖြင့်
ဦးတည်ချက်အမျိုးမျိုးဖြစ်ပြီးတော့ Common Direction Common Obje
ctive စာပေမှာ တော်တော်လေးပျောက်နေတယ်။ ဒီတော့ အခုစာပေပြု
စုချင်လို့ ရှိရင် လွတ်လပ်ပြီးတဲ့ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံမှာ ပြည်ထော
င်စုစာပေဆိုတာ ပြုစုနိုင်လို့ ရှိရင်ဖြင့် အများ သဘောတူ ရည်မှန်းချက်

ကတော့ ရှိဖို့ လိုတယ်။ တစ်ခုတည်းသော ဦးတည်ချက်၊ ပြတ်ပြတ်သားသား စာပေလောကအဖို့ မှာ ထားရှိဖို့ လိုတယ်။

တစ်ချို့ကတော့ ခုနပြောသလို ရည်ရွယ်ချက်၊ ဦးတည်ချက် ပျောက်နေရုံတင် မကဘူး။ အယူအဆက ဘယ်လိုဖြစ်လည်း ဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ လွတ်လပ်ပြီးပြီ။ လွတ်လပ် တဲ့ အခါကျတော့ လူတန်းစား တိုက်ပွဲကြီးတွေ ဆင်နွှဲရတော့မှာ ၊ စာပေမှာ လည်း လူတန်းစား တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရမယ်။ ဆင်နွှဲတဲ့ အခါကျတော့ အပေါ်တန်း အလွှာတွေအကြောင်းကို ဝေဖန်ပြီးတော့ ရေးတယ် ဆိုပါတော့။ စစ်ဗိုလ်ရဲ့ ဇနီး သို့မဟုတ် အရေးပိုင်ရဲ့ သမီး၊ သို့မဟုတ် စက်ပိုင်ကြီး၊ ကုန်သည် ကြီး၊ လိုင်စင်သူဌေးတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး၊ အဲဒီလို အပေါ်လွှာကို ရေးတဲ့ အခါမှာ အပေါ်လွှာထဲမှာ မတော် တာတွေကို ရေးရင်တော်ပြီ။ ဒါဟာ ရည်ရွယ်ချက်ထမြောက်တယ်။ ဒီလူတန်းစားအကြောင်းကို ရေးမယ်။ ဒီလူတန်းစားအကြောင်းကို ရေးသော်လည်း ပဲ ထောက်ခံရေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူတို့ ရဲ့ အဖြစ်သနစ်ကို ဝေဖန်ပြီးတော့ရေးသားတင်ပြတယ်။ တချို့ကျတော့လည်း ဒီလို မဟုတ်ဘူး ။ ဒါဟာ မပြည့်စုံဘူး။ တကယ့်အရေးကြီးပေဆိုတဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ ဆင်းရဲ သားတွေအကြောင်း ရေးရမယ်ဆိုတော့ ဆင်းရဲသားဘဝ ရေးချင်တဲ့ လူ တော်တော်များ လာတယ်။ ဆင်းရဲသားဘဝ၊ လူထုရဲ့ ဘဝ ... ဒါကလည်း တော်တော်လေး ပြောကြဆိုကြတယ်။ တရားဟောကြ တယ်။ လူထုရဲ့ စာပေဖြစ်ပါစေ၊ ပြည်သူရဲ့ ဘဝကိုဖော်ပြကြပါ၊ ထင်ဟပ်ကြပါ၊ ရေးကြပါဆိုတဲ့ အခါ ကျတော့ ဘာတွေရေးလာသလဲဆိုရင်ဖြင့် ဆင်းရဲသား၊ အလုပ်သမား ဆိုတာစာရေးဆရာက ဘယ်သူ့ ကို တင်ပြသလဲဆိုရင်ဖြင့် အစေခံလုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတို့ ၊ အဲဒီဟာလောက် ပဲ ဇာတ်ကောင်တွေ များ တယ်။ ဆင်းရဲသားကို နှိပ်စက်တာလည်း အိမ်

မှာ ခိုင်းတာစေတာ ပင်ပင်ပန်းပန်းခိုင်းတာတို့ ဟုတ် လား။ တချို့ဝတ္ထု
ထဲမှာ မတော်မတရားကျင့်တာတို့ အဲဒီဟာမျိုးပဲ။

ဒါမရေးရဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ သို့သော် ထပ်တလဲချည်းဖြစ်နေတ
ယ်။ သဘောက ဒါချည်း ပဲ။ တစ်ခါထဲ ဆင်းရဲသားအကြောင်း ရေးပါဟဲ့
ဆိုရင်ဖြင့်ရင် အိမ်တွေမှာ လွယ်လွယ်တွေ့နေကျ အစေခံအကြောင်းပဲရှိ
တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ ဘာလဲ၊ ရှေးက ဇာတ်တွေရှိပါပကော၊ မယ်
ပဒါ မောင်ဒါသ၊ အဲဒီတုန်းက Theme နဲ့ အဲဒီတုန်းက ဇာတ်အိမ် ဇာတ်
လမ်းထက် သိပ်ပြီးတော့ မပိုလှ ဘူး၊ အိမ်ဖော်တို့ အိမ်စေတို့ ရဲ့ ဖိနှိပ်ချူ
ပ်ချယ်ခံရခြင်းကို မဖော်ပြရဘူးလို့ မဆိုလိုဘူး။ သို့ပေမဲ့ ဆင်းရဲ သားရဲ့
တကယ့် သရုပ်အနေနဲ့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် တောင်
သူလယ်သမားတွေ ရှိတယ်။ စက်ရုံက အလုပ်သမားတွေရှိတယ်။ ဆေး
လိပ်ခုံက ဆေးလိပ် လိပ်နေတဲ့ မိန်းကလေး တွေရှိတယ်။ စက်ရုံက အ
လုပ်လုပ်နေတဲ့ ယောက်ျားတွေရှိတယ်။ ရေးစရာတော့ အများကြီး ရှိတ
ယ်။ သို့သော် ကလောင်ဟာ အဲဒီဘက်သိပ်မရောက်ကြဘူး။

ပြီးတော့ ခေတ်အကြောင်း တော်လှန်ရေးအကြောင်း ရေးကြပါလို့
ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် ဟီးရိုးက ဘယ်သူလဲလို့ ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် လမ်းဘေးမှာ
ထမင်းငါးမူးဖိုး နေ့စဉ်ဝယ်စားနေတဲ့ ပါမောက္ခတို့ ၊ ငါးမူး ဖိုး လမ်းပေါ်
မှာ ဝယ်စားတဲ့ ဒီပါမောက္ခဟာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ရှိမရှိတော့ မသိ
ဘူးပေါ့လေ။ သို့သော် ရေးကြတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ရှိတယ်။ အနုတက္ကမ
ပြီးတော့ကာ တော်လှန်သော စာရေးဆရာ ကြီး။ တော်လှန်ရေးသမား
ဟာ စာရေးဆရာကြီး အယ်ဒီတာကြီးနှင့် ပန်းချီဆရာကြီးတို့ ကလွဲလို့ မ
ရှိ တော့ဘူး။ ဒီဟာတွေက နည်းနည်းလေးရိုးသွားတော့ တော်လှန်
သော၊ ပြည်သူ့အကျိုးပြုချင်သော ဆရာဝန်ကြီး၊ ဟုတ်လား ... စုံနေတာ
ပဲ၊ ဒါဘာလဲဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် ဇာတ်လိုက်ဟာ ပညာတတ်လူတန်း စားပဲ

ဖြစ်နေတယ်။ တကယ် သတ္တုချကြည့်ကြမယ်ဆိုရင် ဒါ မလုံလောက်ပါဘူး။ ပညာတတ် လူတန်းစားဟာ သိကြတဲ့ အတိုင်းပဲ လူဦးရေအများကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဒါတွေ ချို့ယွင်း ချက်တွေပဲ။ ဒါဘယ်လူတန်းစားကို ဦးတည်ပြီးတော့ တို့ ဇာတ်ကောင်လုပ်မလဲလို့ ဆိုတဲ့ ဦးတည်ချက် ကိုက သိပ်မမှန်ဖြစ်နေတယ်။

လွတ်လပ်ပြီးတဲ့ နောက်၊ အခု ၁၃ နှစ်ရှိပြီပေါ့လေ။ သို့သော်လည်း ဒီကနေ့ကျမှ ဒီပြဿနာ စဉ်းစားတာလည်း သိပ်နောက်မကျသေးပါဘူး။ ၁၃ နှစ်ဆိုတာ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ နောင်တရကြ တယ်။ ပြင်ကြတယ်ဆိုရင် နောက်မကျပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီကနေ့ Common Aim Common Direction တစ်ခုတည်းသော ဦးတည်ချက်၊ ညီညွတ်သော ရည်ရွယ်ချက်၊ ညီညွတ်သော ဦးတည် ချက်၊ ညီညွတ်သော ပန်းတိုင်နဲ့ စာပေပြုစုဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါမှာ အရေးကြီးဆုံးက ဘာဖြစ်မလဲ။ ပထမ ဆုံး အရေးကြီးဆုံးတဲ့ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးဆိုတဲ့ အတိုင်း အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးကို ဆက်ထိန်းနေရဦးမှာ ပဲ။ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးရပေမယ့် အချိန်မရွေးပြန်ပျက်နိုင်တဲ့ အချိန်ဖြစ် တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီအမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းဖို့ ဆိုတော့ အမျိုးသားစိတ် ဓာတ်တက်အောင်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုချစ်အောင်၊ ကိုယ့်လူမျိုးကိုချစ်အောင်၊ ကိုယ့်စာပေကို မြတ်နိုး အောင် လှုံ့ဆော်တဲ့ ရေးသားချက်၊ ဒီလှုံ့ဆော်မှု Direction ဟာဖြင့် ရှိနေဦးမှာ ပဲ။ ဒီပထမ အချက် အရေးကြီးတယ်။

ကောင်းပါပြီ ... ဒါဖြင့်ရင် အခု အမျိုးသားလှုံ့ဆော်ချက်၊ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးကို ထိန်းသိမ်းလိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒပေါ်အောင်၊ အသိပေါ်အောင် စာပေက ကူညီရမယ်၊ အားပေးရမယ်၊ ဖန်တီးရမယ်၊ နောက်ပြီး ဘာအရေးကြီးသလဲဆိုခဲ့လို့ ရှိရင်ဖြင့် အခု လွတ်လပ်တယ်၊ လွတ်လပ်ပြီး တဲ့ နောက် ရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင်တွေခေတ်တုန်းကလို သို့မဟုတ် ရှင်ဘုရ

င်တွေမတိုင်ခင် ကျေးပိုင်၊ ကျွန်ပိုင်ခေတ်တုန်းကလို၊ တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့် သက်ဦးဆံပိုင်၊ အဲဒီလိုစနစ်မျိုးနဲ့ လူတစ်ဦးထဲ ကဖြစ်စေ ... လူ တစ်စုထဲကဖြစ်စေ ... လူများ စုကြီးကို ဖိနှိပ်တာ၊ ချုပ်ချယ်တာ၊ မတရားလုပ်တာလို ချင်လို့ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးကို ယူခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ။ အဲဒီလို ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေကင်းတဲ့ လူ့ဘောင်တစ်ခု ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံမှာ တည်ထောင်ချင်လို့ လွတ်လပ်ရေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ စာပေရေးတဲ့ နေရာမှာ လည်း ပဲ ဒီဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တာတွေ၊ မတရားလုပ်တာတွေ၊ ဆန့်ကျင် တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဆန့်ကျင်တဲ့ ဦးတည်ချက်၊ ဒီမိုကရေစီသဘောကို ရည်ရွယ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဒါကလည်း ရှိရဦးမှာ ပဲ။ ရှိရဦးမှာ တင်မကဘူး၊ အယူအဆရေးရာမှာ ဆိုလို့ ရှိရင်လည်း ပဒေသရာဇ် အယူအဆ အတွေးအခေါ်ကို ဆန့်ကျင်ရမယ်။ အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးတုန်းက မလွတ်လပ်တဲ့ ခေတ်တုန်းက နတ်ကိုသရော်ပြီးတော့ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတို့ ၊ ကဗျာတို့ ၊ သို့မဟုတ် တယူသန် ဘာသာရေး အစွဲအလမ်းကို တိုက်ချွတ်တဲ့ ဝတ္ထုတို့ ၊ ကဗျာတို့ ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုဟာတွေ အများကြီးပေါ်ခဲ့တယ်။ အခု ဒီခေတ် ကျတဲ့ အခါကျတော့ကာ ဆက်ပြီးတော့ လုပ်ရမယ်။ ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ အဲဒီရှေးဟောင်း အယူ အဆတွေကို စာပေနဲ့ ရှင်းလင်းဖယ်ရှားနိုင်အောင် ဦးတည်ပြီးတော့ ရေးကြ၊ သားကြဖို့ ဟာ အရေး ကြီးပါတယ်။ အဲဒီလို ရေးသားပြီးတော့ လူတန်းစားကို ဖော်ပြတဲ့ အခါကျတော့ ခုနကပြောသလို လူတန်းစား ဦးတည်ချက်မှန်ဖို့ လိုတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ရှိနေတဲ့ လူတန်းစား အသီးသီး ဖိနှိပ်ချုပ် ချယ်တဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာရှိတဲ့ လူတန်းစား၊ သူတို့ ရဲ့ မတရား စီးပွားရေး လူမှုရေး၊ စနစ်တွေ၊ သူတို့ ရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေဟာဖြင့် လူထုအတွက်လည်း မကောင်းဘူး။ တိုင်းပြည်လည်း မတိုးတက် စေဘူး ... အစရှိသည် ဖြင့် ပေါ်အောင် ဖော်ပြီးတော့ ရေးတာသားတာလည်း မှ

နံပါတယ်။ လိုအပ်ပါ တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခေတ်ကြီးတိုးတက်အောင် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်အောင် လုပ်တဲ့ နေရာမှာ သို့မဟုတ် လွတ်လပ်ပြီးတဲ့ အခါ တိုင်းသစ်ပြည်သစ်ကြီး တည်ဆောက်ကြတယ်။ အဲဒီ တိုင်းသစ်ပြည်သစ်ကြီး တည်ဆောက်တဲ့ နေရာမှာ လည်း ပညာရှင်တွေဆိုတာဟာ လိုတာပဲ။ အဲဒီ တိုင်းသစ်ပြည်သစ်ကြီး တည်ဆောက်တဲ့ နေရာမှာ ရှေ့တန်းက ပါဝင်ရမယ့် ပညာရှင်တွေရဲ့ အကြောင်း။ ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ အကြောင်း၊ ပရော်ဖက်ဆာတွေရဲ့ အကြောင်း၊ ပန်းချီဆရာကြီးတွေ ရဲ့ အကြောင်း၊ စာရေးဆရာကြီးတွေ၊ အယ်ဒီတာကြီးတွေအကြောင်း၊ ဒါလည်း ပဲ ရေးထိုက်ပါတယ်။

သို့သော် ခုထိအောင် သူ့လူဦးရေနှင့်စာသော် စာပေမှာ နေရာမှန်မရသေးတဲ့ တိုင်းသစ်ပြည် သစ် တည်ဆောက်ရာမှာ သူ့တာဝန်နှင့်စာသော် နေရာမှန်မရသေးတဲ့ လူထုအကြောင်း၊ ပြည်သူလူထု အကြောင်း၊ တောင်သူလယ်သမားတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ အဲဒီလူထုအကြောင်းကိုဖော်ဖို့ ဒါက အရေးကြီးဆုံး ဦးတည်ချက်ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလူထုဟာ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်ဖို့ ဒါကပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ တိုင်းသစ်ပြည်သစ်ကြီး တည်ဆောက်ကြမယ်။ စက်မှုလက်မှု ထွန်းကားတဲ့ တိုင်းပြည်ကြီး၊ တောင်သူလယ်သမားတွေ တောင်ယာပဲခင်းတွေကလည်း ကောက်ပဲသီးနှံတွေ သိပ်ထွက်နေတဲ့ တိုင်းပြည် ကြီး၊ စက်ယန္တရားကြီးတွေနဲ့ ထွန်ယက်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ကြီး၊ ဆေးရုံတွေ၊ ကျောင်းတွေ၊ တက္ကသိုလ် တွေ မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင်ရှိနေတဲ့ တိုင်းပြည်ကြီး၊ အဲဒီတိုင်းပြည်ကြီး တည်ဆောက်တဲ့ နေရာမှာ အလုပ် သမားတွေ၊ တောင်သူလယ်သမားတွေ၊ တာဝန်က အများ ဆုံးဖြစ်တယ်။ သူတို့ လက်ထဲမှာ တိုင်းပြည် ရဲ့ ကံကြမ္မာ အများ ဆုံးရှိတယ်။ သူတို့ မလုပ်ဘဲနဲ့ သူတို့ မဖန်တီးဘဲနဲ့ သူတို့ အားမထုတ်ဘဲနဲ့ ဒီတိုင်း သစ်ပြည်သစ်ကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူတို့ တာဝန်က

လည်း အရေးကြီးတယ်။ လူဦးရေအား ဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင် သူတို့ က လူများ စုဖြစ်တယ်။ ရာဇဝင်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရာမှာ လည်း သူတို့ တာဝန်ဟာ အင်မတန်ကြီးတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီတောင်သူလယ်သမားတွေ၊ အလုပ်သမားတွေကို ဇာတ်လိုက်နေရာမှာ ဝတ္ထုတွေ၊ ပြဇာတ်တွေ၊ ကဗျာတွေရဲ့ ဇာတ်လိုက်နေရာမှာ သူတို့ ရောက်ဖို့ လို တယ်။ ဒါဟာ အင်မတန်ကြီးတဲ့ ဦးတည်ချက်ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အခုပြည်ထောင်စုဆိုတဲ့ အတိုင်းပေါ့လေ ... ပြည်ထောင်စုစာပေနဲ့ တူ အောင်လုပ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ ဝတ္ထုကဗျာ အခုခေတ်မှာ ပြုစုကြတာဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့် မြန်မာစာပေပဲ၊ မြန်မာစာပေနဲ့ ပြုစုတာလည်း မြန်မာတွေရဲ့ ဘဝ၊ ဒီလောက်မှာ ပဲ အများ ဆုံးရပ်တည်နေတာပဲ၊ မြန်မာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်သည် ပင်လျှင် ရှမ်းပြည်သွားပြီးတော့ ရှမ်းလူမျိုးအကြောင်းရေးခဲ့လို့ ရှိရင် ... ဒါရှမ်းပြည်ရဲ့ စာပေဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ သဘောက အခုတော့ဒီလိုမရှိဘူး၊ ဥပမာ ရှမ်းပြည်ရဲ့ စာပေတွေဖော်ပြစမ်းပါ၊ ရှမ်းစာပေပြုစုကြစမ်းပါဆိုခဲ့လို့ ရှိရင်ဖြင့်မတွေ့ဘူး၊ ဘာတွေ့ရလဲလို့ ဆိုတော့ ရှမ်းစာပေ ပြုစုလို့ ရှိရင် ခက်နေတာက အရင်တုန်းက မြန်မာပဒေသရာဇ် ရှင်ဘုရင်တွေ လက်ထက်တုန်းက ရှမ်းတွေကို စော်ကားတာတွေက အများ ဆုံးပဲ၊ အဲဒီလိုစော်ကားထားတဲ့ အခါကျ တော့ ပေါ်လာတဲ့ စာပေ၊ ပုံတိုပတ်စကစပြီး မြန်မာတွေ ဘယ်လို လာပြီး ရှမ်းတွေ လိမ်သွားတယ်။ ကောင်မလေးတွေ ဘယ်လိုချုံ့သွားတယ်။ တစ်ခါထဲပြီး ရှမ်းသမီးရည်းစား ချစ်နေကြတာကို မြန်မာ ဆိုတဲ့ လူဆိုးကြီး (ဗီလိန်) လာပြီးတော့ ဘယ်လိုဖျက်သွားတယ်။ ပြည်ထောင်စု သွေးစည်းရေး စာပေ မဖော်ထုတ်ရဘဲ ဒါက ပုံတိုပတ်စပဲ၊ ပုံတိုပတ်စဆိုတာဟာလည်း ဘဝကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဖော်တယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်နေလဲလို့ ဆိုလို့ ရှိရင် ပြည်ထောင်စုသွေးကွဲ

ရေးသာ အားပေးတဲ့ စာပေကိုသာ ဖော်ထုတ်တဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်စင်စစ်က တကယ့်ပြည်ထောင်စုအဖြစ်နဲ့ တည်ဆောက်ကြတယ်ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့်ရင် ပြည်ထောင်စုသွေးစည်းရေးကို အားပေးတဲ့ စာပေမျိုးပြုစု ရမယ်။ နောက်ပြီးသကာလ ရှမ်းထဲကဖြစ်စေ၊ ရခိုင်ထဲကဖြစ်စေ၊ ကချင်ထဲကဖြစ်စေ၊ သူတို့ ရဲ့ ဘဝကို သူတို့ ဖော်အောင် ကနဲ့ မျက်မှောက်ဘဝကို ပေါ်အောင် ရေးနိုင်သားနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာတွေပေါ်အောင် စာပေတွေပေါ်အောင် အားပေးဖို့ အများကြီးလိုနေပါတယ်။ ရခိုင်ကလာတဲ့ စာရေးဆရာတွေ ရှိတယ်။ အဲ ... သူတို့ ကလည်း ပဲဟိုရခိုင်ပြည်အကြောင်းရေးတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ စာရေးနိုင်တဲ့ ရခိုင်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ စစ်တွေမြို့အကြောင်း စစ်တွေတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေတဲ့ ရခိုင်အမျိုးသား တွေအကြောင်း စာရေးသလားဆိုရင် မရေးပါဘူး။ မြန်မာလောကမှာ ရှိနေတဲ့ မြီးကောင်ပေါက်တို့ ၊ သို့မဟုတ် Rock'n Roll တို့ အစရှိတဲ့ ဒီလိုဟာမျိုးတွေနဲ့ ပဲ ပြီးနေတယ်လို့ ထင်တယ်။ တချို့ ရေးတာရှိတယ်။ ဥပမာ - နန္ဒမိတ်တို့ ဘာတို့ ဆိုရင် သံတွဲအကြောင်းတို့ ဘာတို့ ရေးတာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံတွဲတို့ ဘာတို့ ဆိုတာကတော့ ဒီဘက်မြန်မာနဲ့ သိပ်နီးပြီးတော့ သူတို့ ဘဝက ရခိုင်ဘဝ အမှန်ရမယ်လို့ ပြောဖို့ ခက်တယ်။ အဲဒါဟာ ချို့ယွင်းချက်တွေပဲလို့ ထင်တယ်။ ဥပမာ - ရှမ်းထဲက စာရေးနိုင်တဲ့ လူတွေလည်း ပဲ တော်တော်ရှိတယ်။ ရှမ်းပြည်လူထုရဲ့ ဘဝကို ထင်ဟပ်တဲ့ စာပေတွေ ပြုစုကြသလားဆိုတော့ ဒါဟာ မပေါ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ပထမဆုံး ရှမ်းလူထု၊ ကချင်လူထု၊ ရခိုင် လူထု အစရှိတဲ့ သူတို့ ရဲ့ ဘဝကို ဖော်ပြတဲ့ သူတို့ ရဲ့ ကနဲ့ အခြေအနေကို ဖော်ပြတဲ့ စာပေတွေကို အားပေးရမယ်။ ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ သူတို့ ရဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ ကိုပဲ သူတို့ စာပေ ပေါ်အောင်လည်း ပဲ ဦးတည်ချက်ထားပြီးတော့ ရည်ရွယ်ချက်ထားပြီးတော့ အားထုတ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒီအတို

င်း တစ်ခါထဲ ပစ်ထားလို့ တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့လေ။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရင်တော့ ဒီအတိုင်းအခြေအနေနဲ့ နေမှာပဲ။ အခု စာရှိပြီးသား ရှမ်းရှိတယ် ။ စာရှိပြီးသား ကချင်ရှိတယ်။ တချို့ လူမျိုးစုတွေကျတော့ စာကို မရှိသေးဘူး။ စာမရှိသေးတာကျတော့လည်း စာကိုရှိအောင် လုပ်ပြီးတော့ စာပေပေါ်အောင် ဖော်ပေး ကြဖို့ လိုတယ်။ အဲဒီတော့ ဒါဟာလည်း အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်လို့ ထင်တယ်။

အနုပညာနည်းဆိုင်ရာ ရေးဟန်သားဟန်မှာ လည်း ပဲ အထူးသဖြင့် တော့ အမျိုးသား အမွေ အနှစ်တွေ ဖော်ထုတ်ပြီးတော့ နောက်ပြီးတော့ လူထုကြားထဲမှာ ပျံ့နှံ့နေတဲ့ ရေးဟန် သားဟန် ပြော ဟန်ဆိုဟန် သုံးနှုန်းနေတဲ့ စကား အဲဒီဟာတွေကို များများ ဖော်ထုတ်ပြီးတော့စာကိုရေးမှ ပြည်သူ တွေလည်း ပဲ ပိုပြီးတော့ ငါတို့ စာပေပါလားလို့ ဖြစ်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ အချုပ်အားဖြင့် ပြောလို့ ရှိရင်ဖြင့်ရင် လွတ်လပ်ရေးမရခင်တုန်းက အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ စာပေကိုပြုစုကြတယ်။ ဒီတော့ကာ စာရေးဆရာတိုင်း မသိလိုက် မသိ ဖာသာသော်လည်းကောင်း၊ သိသိသာသာကြီးသော်လည်းကောင်း၊ အားထုတ်ပြီးတော့သော် လည်းကောင်း၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုဖော်ပြကာ သူ့ဘာသာသူ ပါလာသည် ကိုလည်းကောင်း၊ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဦးတည်ချက်ပန်းတိုင်ရှိတယ်။ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးပါပဲ။

အခု ဒီဘက်ပိုင်းက လွတ်လပ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ စာပေကို ပြုစုကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ စာပေကို လိုက်စားတဲ့ လူဖြစ်ဖြစ်၊ ရေးသားတဲ့ လူဖြစ်ဖြစ်၊ လေ့လာတဲ့ လူဖြစ်ဖြစ်၊ ခုနင်ကပြောခဲ့တဲ့ အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မယ့်စာပေ၊ ပြီးတော့ကာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချ

ယံမှု အဝဝ၊ မတရားမှုအဝဝကို ဆန့်ကျင်တားဆီးတဲ့ စာပေ၊ ပဒေသရာဇ်အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေ၊ ထိုးကွင်း၊ မင်ကြောင်၊ အင်းအိုင်၊ လက်ဖွဲ့ဆိုတဲ့ အဲဒါတွေကို ဆန့်ကျင်တဲ့ စာပေ၊ နောက်ပြီးတော့ကာ ပြည်သူလူထုများ ရာစု၊ အလုပ်သမား လူတန်းစား၊ တောင်သူလယ်သမား လူတန်းစားပါဝင်တဲ့ ပြည်သူလူထုများ စုရဲ့ ဘဝနဲ့ လိုအင်ကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြတဲ့ စာပေ၊ နောက်ပြီးတော့ ပြည်ထောင်စုကြီး ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူမျိုးစုအားလုံးရဲ့ ဘဝနဲ့ လိုအင်ကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြတဲ့ စာပေ၊ အဲဒီ စာပေတွေကို ပြုစုကြပါလို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။

(၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကလောင် အသင်း ဖိတ်ကြားချက်အရ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်း လူမှုရေးမဟာဌာန ခန်းမဆောင်တွင် စာရေးဆရာ ဦးသိန်းဖေမြင့် ဟောပြောချက်။)

(၆)

စာပေညီလာခံဗဟိုကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းဖေမြင့်၏ နိဂုံးချုပ်မိန့်ခွန်း

ဒီကနေ့ညနေ ပြီးဆုံးမယ့် ညီလာခံဟာ အင်မတန်အောင်မြင်တဲ့ ညီလာခံလို့ ဘာကြောင့် ပြောချင်သလဲဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီညီလာခံကို ခေါ်ဖို့ စဉ်းစားတုန်းကနဲ့ စာရင် ယခုအောင်မြင် လာတာဟာ မျှော်မှ

န်းတာထက် အင်မတန်လိုတဲ့ အတွက်ကြောင့် ထူးထူးခြားခြားအောင်မြင်တယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့သော လေးငါးခြောက်လ ဒီစာပေ ညီလာခံခေါ်ဖို့ စဉ်းစားကြစဉ်တုန်းက ကိုယ်စားလှယ် စာရေးဆရာပေါင်း ၃၀၀၊ လေ့လာသူ ၁၀၀ ဆိုပြီးတော့ စာရင်းအင်းတွက်ကြပါ တယ်။ အဲဒီလိုတွက်သာ တွက်ကြရတယ်၊ ၃၀၀ ပြည့်အောင်မှ တက်ပါ့မလားလို့ လေ့လာသူ ၁၀၀ မှ လာပါ့မလားလို့ ၊ အဲဒီလို စိုးရိမ်ကြောင့်ကျဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒီတော့ အခုတကယ်ခေါ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ်စားလှယ်ပေါင်း စာရေးဆရာ ပေါင်း ၆၇၀ ကျော်၊ လေ့လာသူတွေကဆိုရင်ဖြင့် ရေတွက်မထားမိလို့ မသိပါဘူး။ တော်တော်များ ပါ တယ်။ ဒီတော့ အရေအတွက် များ ပြားရုံတင်လားတဲ့ ၊ ဆွေးနွေးကြတဲ့ နေရာမှာ စာရေးဆရာတွေက စိတ်ပါဝင်စားကြပါရဲ့ လား၊ ပြန်ပြီးတော့ တွက်ကြည့်ပါ။ ဟိုတုန်းက အင်မတန်စိုးရိမ်ပါတယ်။ ညီလာခံခေါ်ဖို့ စဉ်းစားတုန်းကလည်း စိုးရိမ်မိတယ်။ ခေါ်ပြီး ၁၇-ရက်နေ့ မတိုင်တုန်းကလည်း စိုးရိမ်တယ်။ ပထမနေ့ စည်စည်ကားကားတွေ့ပြီး နောက်နေ့ ခြောက်သွားမလားလို့ စိုးရိမ်မိပါတယ်။

တကယ်ကျတော့ ပထမနေ့မှာ ဦးဆောင်ပြောတဲ့ လူတွေက ပြောသွားတယ်။ ပရိသတ်ထဲက ထပြီးပြောကြပါလို့ ဆိုတဲ့ အခါ စာရင်းပေးတာ ၄၀ ကျော်သွားတယ်။ အကုန်ပြောခွင့်မပြုနိုင်လို့ မဲချ ယူရတယ် ။ နောက်နေ့မှာ ဒီထက်လျော့သွားမှာ ပဲလို့ အောက်မေ့တယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ ၇၀ ကျော် စာရင်းပေးပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးနေ့ကျတော့ စာပေရေးရာ တာဝန်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ စာရေးဆရာ အချင်းချင်းတိုက်ရမယ့် ပြဿနာမဟုတ်ဘဲ စာပေလောကအပြင်အပမှာ ရှိနေတဲ့ တို့ အပေါ်က ခေါင်း ပုံဖြတ်နေတဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူတွေနဲ့ သာ တိုက်ရမှာ ပဲ၊

ဒါကြောင့် သိပ်တော့ဖြင့် ငြင်းကြခုန်ကြမှာ မဟုတ်တော့ သိပ်ပြီး လူနည်းလိမ့်မယ် အောက်မေ့တယ်။

ဆွေးနွေးဖို့ ပေးတဲ့ စာရင်းက ၁၀၀ ကျော်သွားတယ်။ ဒါတွေကြည့်လို့ ရှိရင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ညီလာခံဟာ သာမန်ကာလျှံကာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ညီလာခံမဟုတ်ဘဲနဲ့ အပြည့်အဝဆွေးနွေးကြတဲ့ အပြည့်အဝစိတ်ဝင်စားမှုရှိတဲ့ ညီလာခံဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် အောင်မြင်ကြောင်း ကျွန်တော်ကြေညာပါတယ်။ နောက်ပြီး ညီလာခံ စခါစတုန်းက ကျွန်တော်က ပြောပါတယ်။ ညီလာခံခေါ်ပေးတာ ကိုက တိုက်ပွဲတိုက်ကြဖို့ ခေါ်ပေးတာဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းထဲကသာ တိုက်ကြပါ။ ခေါင်းကွဲအောင် ထိပ်ကွဲအောင်တော့ မတိုက်ကြပါနဲ့ လို့ ဒီလောက်ပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ စာပေအယူအဆတွေကို တိုက်ကြပါ။ စာပေရေးရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဘောထားတွေကို တိုက်ကြပါ။ မညီတာတွေကို ညှိကြပါ။

ဒီလိုမူနဲ့ ဆွေးနွေးလာလိုက်ကြတာ ခေါင်းကွဲထိပ်ပြဲမဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဒေါသလေး ဘာလေး ကြီးတာတော့ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သို့သော် အတိုက်အခိုက် လှုပ်ရှားမှုရဲ့ နိဂုံးချုပ်က ဒီကနေ့ တညီတညွတ် ထဲစုချမှတ်လိုက်တဲ့ တညီတညွတ်ထဲ ဆုံးဖြတ်ထောက်ခံအတည်ပြုလိုက်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ နိဂုံးချုပ် ကြေညာချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကြေညာဟာဖြင့် ဒီညီလာခံရဲ့ အောင်မြင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

စာပေညီလာခံဟာ ချို့ယွင်းချက်တွေ ရှိပါတယ်။ အကြီးဆုံး ချို့ယွင်းချက်က အမှန်ပြောရရင် ဆွေးနွေးကြတဲ့ ပါဝင်ကြတဲ့ စာရေးဆရာတွေဟာ အတွေ့အကြုံက တော်တော်ကလေး ကွာခြားနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အထဲမှာ အသက်အားဖြင့် ၇၀ ကျော်၊

စာရေးသက်အားဖြင့်ပြောလို့ ရှိရင် အနှစ် ၅၀ ကျော် ဝါရင့်တဲ့ စာရေးဆရာကြီးများ လည်း ပါနေတယ်။ စာရေးဆရာအဖြစ် ရောက်ခါစ တစ်နှစ်နှစ်နှစ်သားရတဲ့ အသက်အားဖြင့်ဆိုပြန်ရင်လည်း ၁၇ နှစ် ၁၈ နှစ်ရှိတဲ့ စာရေးဆရာ အငယ်အညွန့် အဖူးလေးတွေလည်း ပါနေတယ်။ ဒီတော့ အတွေ့အကြုံအားဖြင့်ပြောပြော၊ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ပြောပြော အဲဒီကဲ့သို့ ခြားနားမှုကြောင့် အခက်အခဲတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။

အဲဒီလိုခြားနားမှုများကြောင့် များစွာသော ချို့ယွင်းချက်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီချို့ယွင်းချက် တွေကို ကျွန်တော်တို့ ဟာ နောင်တစ်ခါ ညီလာခံကျင်းပလို့ ရှိရင်ဖြင့် မုချဖယ်ရှားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ညီလာခံကျင်းပနေတဲ့ အချိန်အခါမှာ ကျွန်တော်က ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်နေရတော့ စကား လွတ်လွတ်လပ်လပ် မပြောရဘူး၊ အမှန်က စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ စာပေရေးရာတွေ ဆွေးနွေးတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော် ဝင်ပြောချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်တွေ သိပ်ပေးချင်တယ်။ သို့သော်လည်း ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်နေတော့ ပေးပိုင်ခွင့် မရှိခဲ့ဘူး ...။ ဒီတော့ ဒီနေ့တော့ နည်းနည်းတော့ပြောပါ ရစေ။ ဥက္ကဋ္ဌနေရာကို အခွင့်အရေးယူလိုက်ပါရစေတော့။ ဒီလိုပြောတဲ့ နေရာမှာ ပထမဆုံး စာပေ ညီလာခံ ဗဟိုကော်မတီမှာ တင်ပြပြီးတော့ အတည်ပြုလို့ ပြောဆိုထားတဲ့ မိန့်ခွန်းပါ အချက်အချို့ကို ဝေဖန်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေချင်ပါတယ်။ ဒီဝေဖန်ချက်က ဘာလဲဆိုရင် ကျွန်တော်ကနေပြီး ညီလာခံမှာ ဖြင့် နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲတွေ ရှောင်ရှားကြပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီလိုပြောတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖွင့်ပွဲမိန့်ခွန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံဟာ နိုင်ငံရေးပါတီတွေ အကွဲ အပြဲတွေ အတော်များ တဲ့ နိုင်ငံ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဆွေးနွေးကြတဲ့ နေရာမှာ စာပေရေးရာကိုသာ အဓိကထားပြီး ဆွေးနွေးကြပါ။ နိုင်ငံရေးသမားစကား

တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားကြပါဆိုပြီးတော့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်။ နိုင်ငံရေးစကား ပြောကြေးဆိုရင် ကျွန်တော့် ထက် ဘယ်သူသာဦးမလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် လိုချင်တာက ကတ္တားခြားစေချင်တယ်။ စင်မြင့်တွေ ခွဲထားစေချင်တယ်။ နိုင်ငံရေးလုပ် တဲ့ အခါမှာ နိုင်ငံရေးစင်မြင့်က လုပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ စာပေညီလာခံမှာ စာပေရေးရာကိုသာ ဆွေးနွေးစေချင်တဲ့ သဘောကြောင့် ဒီစကားကို ထည့်ပြောရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်လည်း ပဲ စာပေ လှုပ်ရှားမှုကြီးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ နေရာမှာ ဒီသဘောပဲ ထားသွားမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

သို့သော် စာပေရေးရာဖြစ်စေ၊ လူ့လောကမှာ ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆက်နေတာ ပဲ၊ မဆက်တာ မရှိဘူး၊ အားလုံး ဆက်နေတာပဲ၊ သို့သော်လည်း ပဲ လွယ်ကူစွာ လုပ်နိုင်အောင်လို့ ကိစ္စ တစ်ခုကို ကတ္တားခြားပြီးအလုပ်လုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေ့ စာပေရေးရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး တောင်သူလယ်သမားတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ လုပ်သားထုကြီးကို ဦးစားပေးပြီးရေးတဲ့ ဒီပြည်သူ လူထု လုပ်သားထုကြီး လွတ်မြောက်ရေး ဦးတည်တဲ့ စာပေဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာပေသည် လူတန်းစားဘက်သော စာပေဖြစ်ရမယ်၊ လူတန်းစားဘက်မလိုက်သော စာပေမဖြစ်ရဘူး၊ တောင်သူ လယ်သမားနဲ့ အလုပ်သမား လူတန်းစားဘက်က သိသိသာသာကြီးလိုက်တဲ့ စာပေဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မိန့်ခွန်းမှာ လည်း ပါတယ်။ အားလုံးပြောကြတဲ့ အထဲမှာ လည်း ပါတယ်။ ဒီကနေ့ပြဋ္ဌာန်း လိုက်တဲ့ ကြေညာချက်မှာ လည်း ပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီသဘောတရားသည် နိုင်ငံရေး ဟုတ်မဟုတ်ကို တော့ ကျွန်တော် အဆုံးအဖြတ်မပေးချင်ပါဘူး။ နောက်ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြတာ နာရီပေါင်း ၂၈ နာရီရှိပါပြီ။ ဒီဆွေးနွေးကြတာတွေမှာ အင်

မတန်ကို စာပေတာဝန်ခံတွေအနေနဲ့ စာရေးဆရာတွေအနေနဲ့ စိတ်ပါဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အချက်တွေပါလာတယ်။ ဒီအချက်တွေမှာ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စာရေးရမယ့်အကြောင်းအရာတွေ စာပေရဲ့ အတွင်းသားအနှစ် (Content) နောက်ပြီး စာပေအတွင်းသားကို ဖော်ပြရွေးချယ်တဲ့ စာပေပုံသဏ္ဌာန် (Form) ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဆရာဦးသိန်းဟန်ရဲ့ တင်ပြချက်တွေထဲမှာ လည်း ပဲ ပါသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တင်ပြချက်တွေထဲမှာ လည်း ပါသွားပါတယ်။ ကွန်တင်န့် ဖွန် ... ဒီနှစ်ခုမှာ ပထမဦးဆုံး စာပေရေး သားပြုစုတဲ့ အကြောင်းအရာကို ပထမ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်။ နောက်ပြီး (Content) နဲ့ ညီညွတ် အောင် ဘယ်လို (Form) တွေ ရွေးချယ်ကြမလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်။

ဆွေးနွေးခဲ့တော့ စာပေပုံသဏ္ဌာန်ဟာ ဦးသိန်းဟန် ပြောသွားတဲ့ အချက်၊ စာပေပုံသဏ္ဌာန်ရှိရုံ နဲ့ မပြီးသေးဘူး။ လှပတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ရှိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ လှပတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ရာရမယ်။ ဒီလိုပြောသွား ပါတယ်။ ဒါဟာလည်း အမှန်လည်း ပဲ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီတော့ လှပတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် ရာတဲ့ နေရာမှာ အချက်နှစ်ချက်၊ တစ်အချက်ကတော့ စိတ်ကူးခေါ်တယ် ပေါ့။ နောက်တစ်ချက်က အတတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်မှု (Technique) ခေါ်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ က စာပေရေးဖို့ အကြောင်းအရာရှိ တယ်။ ဒီအကြောင်းအရာကို ဘယ်လို ဖော်ပြရမလဲဆိုတဲ့ စာပေပုံသဏ္ဌာန်ရပြီ။ ဒီပုံသဏ္ဌာန်ကို တစ် ဆင့်တက်ပြီးတော့ လှပတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ဘယ်လိုဖြစ်အောင် လုပ်ကြမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ စာရေး ဆရာ အနုပညာရှင်တွေရဲ့ တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြစ်လာတော့ ဒီနှစ်ချက်မှာ စိတ်ကူးကောင်းရမယ်၊ ပင်ကိုဉာဏ်ရှိရမယ်။ ဒါဘာနဲ့ အလားသဏ္ဌာန်တူသလဲဆိုရင်ဖြင့် အလွယ်ကူဆုံး ဥပမာပေးပါရစေ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် (ဖွန့်) လှ

အောင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ၊ ဒါနဲ့ ဥပမာပေးပါရစေ၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် (ဖွန့်) လှပအောင် လုပ်ချင်ရင် ပထမဆုံး သူ့ပင်ကိုဖြစ်တဲ့ အရိုးအဆစ် အမျိုးကျဖို့ လို လိမ့်မယ်။ ပြီးမှ အိန္ဒိယ ကလာပ်ကြီးနဲ့ လေ့ကျင်းခန်းယူမလား၊ ရေကူးပြီးတော့ လေ့ကျင့်ခန်းယူမ လား အစရှိတဲ့ (တက်ကနစ်) အဲဒါက လေ့ကျင့်ပြီးတော့ ယူရတဲ့ အရာ၊ ဒီလို စာပေပုံသဏ္ဌာန်ကောင်း မွန်ဖို့ မှာ လှပဖို့ မှာ ပင်ကိုဉာဏ် စိတ်ကူးဉာဏ်ကလည်းကောင်းဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီလိုကောင်းရုံနဲ့ မပြီး ပါဘူး။ ခုနကလှပချင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို လေ့ကျင့်သလိုပဲ၊ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ အတတ်ပညာကိုလည်း လေ့ကျင့်ယူရပါတယ်။

ဒီသဘောလေးကို အခြေခံပြီးတော့ ဆွေးနွေးကြတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ပြန်ပြီး အစကောက်ချင်ပါ တယ်။ အစက ဘာလဲဆိုရင် ဥပမာ- တချို့က စာပေသစ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကဗျာသစ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာအစရှိသဖြင့် အငြင်းပွားမှုဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ (ရှိတ်စပီးယား) စာပေတွေကိုကြည့်ရင် ဖြင့်ပဒေသရာဇ်အဆာတွေပုံသဏ္ဌာန်တွေအများကြီးတွေ့ရတယ်။ သို့ပေမဲ့လည်း အတွင်းသားကို နှိုက်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် တိုးတက်တဲ့ အရင်းရှင်ရဲ့ အတွင်းသား အများကြီးတွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုရင်ဖြင့် မြေရှင် (ဘူဇာကွန်တင့်အင်ဖွန့်)လို့ ပြောကြတယ်။ ရှိတ်စပီး ယားက စပြီးတော့ ပြန်ကြည့်တော့ ရှေးဟောင်းပုံပြင်တွေ နတ်တွေ ဘာတွေကို မှီပြီးတော့ သူ့ပြဇာတ် တွေကို ရေးတာရှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အတွင်းသားကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ကာ (ဘူဇာဇီကွန်တင့်) ပဲ တိုးတက်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ ဆိုရှယ်လစ်စာပေမှာ အဆို တစ်ခုရှိတယ် ။ (နေရှင်နယ်လ်ဖွန့်အင်ဆိုရှယ်လစ်ကွန်တင့်) ဆိုတဲ့ အဆို၊ နေရှင်နယ်

လ်ဖွန့်ဆိုတာက အမျိုးသားပုံသဏ္ဌာန်ကို ယူရမယ်။ အတွင်းသားက တော့ဖြင့် ဆိုရှယ်လစ်အတွင်းသား ဖြစ်ရမယ်။ ဒီလိုဆိုပါတယ်။ ထိုနည်း လည်းကောင်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ က ဒီကနေ့ ကျွန်တော်တို့ အတွင်းသား သည် တောင်သူလယ်သမားရဲ့ အလုပ်သမားရဲ့ အတွင်းသားသာဖြစ်ရမ ယ်။ အဓိကအားဖြင့် (ဖွန့်) ဆိုတဲ့ စာပေပုံသဏ္ဌာန်ကတော့ဖြင့် ပဒေသ ရာဇပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အရင်းရှင်ပုံသဏ္ဌာန်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ် မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်မှာ တီထွင်ဖန်တီးနိုင်လို့ ရှိရင် ဆိုရှယ်လစ်ပုံ သဏ္ဌာန် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ သို့သော် အဓိကက ဘာလဲဆိုရင် အတွင်း သားက အဓိက ဖြစ်တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ပြန်ကြည့် မယ်ဆိုရင် ဗေဒါကိစ္စနဲ့ အငြင်းပွားတာဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ စကားပြေကို ရိုးရိုးကြီး ခန့်ခန့်ကြီး ရေးတဲ့ ရေးနည်းသားနည်းနဲ့ အတွန့်အတက် အညွန့်အတက် အကွန့်အညွန့်တွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ ရေးနည်းသားနည်းဆိုတာကို ဘယ် ဟာက မှန်ပါသလဲဆိုတဲ့ မင်းယုဝေရဲ့ အမေးကိုကြည့်ကြည့် ဘာကိုသာ အဓိကထားဖို့ လိုပါသလဲဆိုရင်ဖြင့် အတွင်းသားက ဘာလဲဆိုတာကို အ ဓိကထားဖို့ လိုပါ လိမ့်မယ်။ အတွင်းသားသည် လူတန်းစားရှုထောင့်နဲ့ မှ န်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။

အဲဒါကသာလျှင် အဖြေမှန်ကိုရောက်ပါလိမ့်မည်။ ဝေဝေဆာဆာ မ ရေးဘဲနဲ့ တုံးတိတိရေး ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါ င်းတို့လိုအရေးပဲ ဘယ်လောက်ကြီးကောင်းကောင်း အဲဒီရေးထားတဲ့ အကြောင်းအရာက အတွင်းသားက မမှန်လို့ ရှိရင် ရိုးရိုးရေးထားလည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ အဲဒါလည်း စာကောင်းလို့ မခေါ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အ ဓိက အရေးကြီးဆုံးက ဝေဝေဆာဆာ ရေးတာနဲ့ ရိုးရိုးရေးတာ သိပ်ပြီး အငြင်းပွားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အတွင်းသားက ဘာဆိုတာကိုသာ အရေး တကြီး စဉ်းစားဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီလို ကျွန်တော်တို့ တော့မြင်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုအရေးကြီး တာက စကားလုံးနောက်ကို အရှုံးပေးပြီးတော့ လိုက်မသွားဖို့ ဘဲ အရေးကြီးတာပါပဲ။ စကားလုံး နောက် အရှုံးပေးပြီး စကားလုံးဦးဆောင်ရာသွားပြီး လိုချင်တဲ့ အတွင်းက ပျက်ကုန်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဗေဒါနဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း ဗေဒါကို အလှလေးလို မြင်နေမယ်။ ဗေဒါရဲ့ သတ္တိကလေးကို မြင်နေ မယ်။ အဲဒီလို ဖွဲ့နည်းကလည်း သူ့ဖွဲ့နည်းနဲ့ သူရှိပါတယ်။ လူတန်းစားအနေနဲ့ လည်း ဖွဲ့လို့ ရပါတယ်။ ဒီတော့ ဖွဲ့နည်းကလည်း သူ့ဖွဲ့နည်းနဲ့ သူရှိပါတယ်။ လူတန်းစားအနေနဲ့ လည်း ဖွဲ့လို့ ရပါတယ်။ ဒီတော့ စင်စစ်မှာ စာရေးဆရာရဲ့ ခံစားမှု၊ သူရဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ သူရဲ့ ရှုထောင့်ပေါ်မှာ တည်ပြီး ရေး ကြစပ်ကြဖို့ ပါပဲ။ ဒီဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်ပြီးအငြင်းပွားနေဖို့ ၊ အတိုက်အခံဖြစ်ဖို့ မလိုဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီတော့ အရေးကြီးဆုံးကတော့ အခုနက အစီရင်ခံခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဟာ စာပေရဲ့ အတွင်းသားဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာရယ်၊ စာပေရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ရယ်၊ ဒီဟာတစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆက် သွယ်မှုကိုလည်း သိဖို့ လိုပါတယ်။ ခြားနားမှုကိုလည်း သိဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီလိုသိသွားမယ်ဆိုရင် ယခု ငြင်းခုံနေကြတာတွေဟာ အများကြီးထွက်လာပါလိမ့်မယ်။ အတွင်းသားကသစ်ရင် အဓိကအားဖြင့် စာပေသစ်ပဲ ဖြစ်မှာ ပဲ။

အတွင်းသားက သစ်ရင် ကဗျာသစ်ပဲဖြစ်မှာ ပဲ။ အတွင်းသားက ဟောင်းနေလို့ ရှိရင် ဘယ် လောက်ကြီးတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေကသစ်သစ် စာပေသစ်၊ ကဗျာသစ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ အတွင်း သားက အသစ်နဲ့ ညီအောင် ပုံသဏ္ဌာန်များ မတည်ဆောင်နိုင်ဘူးလားဆိုတော့ တည်ဆောက်ရမှာ ပဲ၊ ဒါလည်း လိုအပ်တဲ့ အရာတစ်ခုပဲ၊ တီထွင်လည်း တီထွင်ကြရမှာ ပဲ။ အရေးကြီးတာက အတွင်းသား သာလျှင် အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

နောက်ပြီး ဖွင့်ပွဲမိန့်ခွန်းမှာ အထူးတလည် ပြောသွားတဲ့ အချက်တွေ

ရှိပါတယ်။ စာရေးဆရာ တွေရဲ့ တာဝန်နဲ့ အခွင့်အရေးပိုင်းမှာ အရေးအကြီးဆုံး ဆွေးနွေးချင်တာက စာရေးဆရာတွေဟာ လူ့ ဘဝနဲ့ တစ်ထပ်ထဲဖြစ်အောင်၊ လူထုဘဝနဲ့ ထပ်တူခံစားနိုင်အောင် လူထုရှုထောင့်ကနေပြီး တွေး တတ်၊ ခေါ်တတ်၊ မြင်တတ်အောင် ဘယ်လိုဘဝထဲမှာ မြှုပ်နှံကြမလဲဆိုတာကို ဆွေးနွေးကြလိမ့်မယ် လို့ ထင်တယ်။ ဆွေးနွေးကြစေချင်လို့ ကျွန်တော်မိန့်ခွန်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တယ်။ သို့သော် ဒီအချက်မှာ သာမန်ဖော်ပြတာကလွဲလို့ သိပ်ပြီး ထိထိရောက်ရောက် ဆွေးနွေးကြတာ မတွေ့ရဘူး။ ဥပမာ - ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံနဲ့ နည်းနည်းပြောပါရစေ။ အချိန်က အတော်စောပါသေးတယ်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတို့ ၊ အရှေ့ဥရောပတိုက် နိုင်ငံတို့ မှာ ဒီပြဿနာ ပေါ်နေတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာ လည်း ပေါ်နေ တယ်။ မြောက်ဗီယက်နမ်မှာ လည်း ပေါ်နေတယ်။

စာရေးဆရာဟာ လူထုနဲ့ ဘဝထပ်တူခံစားနိုင်အောင် လူထုနဲ့ အတူမြင်နိုင်အောင်၊ လူထုနဲ့ ရင်းနှီးအောင်၊ မြောက်ဗီယက်နမ်တို့ တရုတ်ပြည်တို့ မှာ ကျတော့ တစ်နှစ်တစ်လ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီသဘောကိုကြိုက်လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဘာသာကို စီမံကိန်းချပြီး အလုပ်ကြမ်းလုပ်တဲ့ သဘောကို လက်ခံထားတယ်။ ဒီတော့တရုတ်ပြည်တို့ မြောက် ဗီယက်နမ်တို့ မှာ တကယ့်ကိုပဲ ကဗျာဆရာကြီးတွေ၊ စာရေးဆရာကြီးတွေ၊ တစ်ဖက်ကလည်း ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေ၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် တစ်နှစ်ကိုတစ်လ အလုပ်ကြမ်းဆင်းတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံ အလေ့အထလုပ်ထားပါတယ်။

ဒါက လူထုနဲ့ နီးစပ်အောင်၊ လူထုရဲ့ အမြင်ကို လုံးဝရအောင်၊ နီးစပ်မှုဆိုတာ သာမန်နီးစပ် မှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်က သူတို့ နဲ့ ရောပြီး

အလုပ်ကြမ်းလုပ်လိုက်တဲ့ အခါ လူထုနဲ့ ပညာရှင်တွေ ကြားမှာ တားဆီးထားတဲ့ တံတိုင်းကြီးဟာ ကျိုးပေါက်သွားပါတယ်။ လူထုနဲ့ ပညာရှင်တွေရဲ့ ကြားမှာ တားဆီးထားတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖြစ်တာတွေဟာ ပိုပြီးပွင့်လင်း လာတာကို တွေ့ရတယ်။ ဥပမာ - ကျွန်တော်တို့ ဆိုရင် တော်တော်စောစောတုန်းက ငရုတ်သီးခင်းဆင်းပြီး ငရုတ်သီးဆွတ်တာ အင်မတန် လွယ်ကူတဲ့ အတတ်ပညာပါ။ သိပ်သင်ဖို့ လိုတာမဟုတ်ပါ ဘူး။ ဆွတ်တဲ့ အခါ ငရုတ်သီးဆွတ်တဲ့ဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ သူတို့ ပြောချင်ရာ အကုန် လျှောက်ပြောတာပဲ။

အတင်းအဖျင်းရော၊ ကောင်းတာရော၊ မကောင်းတာရော အကုန် လျှောက်ပြောတာပဲ။ ကျွန်တော်ကို သူတို့ သိပ်ပြီး အားမနာတော့ဘူး။ မရှက်တော့ဘူး။ သို့မဟုတ်လို့ ရှိရင်ဖြင့် ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ ဆိုရင် ဒါတွေမပြောပါဘူး။ တကယ့်ကို ရင်းနှီးမှုဟာ ဒီအခါကျမှ ရပါတယ်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ နဲ့ ရူးမေးနီးယားတို့လိုကျတော့ အဲဒီအလေ့အထကို သူတို့ က စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ အရင်တုန်းက တော့ လုပ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာတွေဟာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်တယ်။ တစ်နှစ်တစ်လ သို့မဟုတ် ၁၅ ရက် အစရှိသဖြင့် ရွေးရွေးပြီး လူထုကြားထဲဝင်ကြတယ်။ အခုကျတော့ သူတို့က ဘယ်လိုတွက်သလဲ ဆိုရင်ဖြင့် ပညာရှင်တွေကို ဒီနည်းနဲ့ လူထုဘဝနဲ့ ဆက်စပ်ပေးတာဟာ လူထုမှာ လုပ်အားလျော့စေ တယ်တဲ့ ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတို့ ရူးမေးနီးယားတို့ ကျတော့ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းကလည်း သိပ်ပြီးထွန်းကားပြီး အလုပ်သမားတွေရဲ့ ထုတ်လုပ်ရေးစွမ်းအားကလည်း သိပ်တက်နေတယ်။

ဘာမတတ် ညာမတတ် စာရေးဆရာတို့ ၊ အင်ဂျင်နီယာတို့ က ဝင်ပြီး သူတို့ နဲ့ ဝိုင်းလုပ်တယ်။ လုပ်တဲ့ အခါကျတော့ အလုပ်က မတွင်

ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်က သူတို့ လုပ်နေတဲ့ လုပ်ရင်းကားဖြစ် တဲ့ အလုပ်တွေမှာ ကျတော့ လုပ်အားကလျော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစနစ်ကို ပြင်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်သလဲဆိုရင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှာ ပညာရှင်နဲ့ အလုပ်ကြမ်း လက်လုပ်လက်စားနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ဘယ်လိုယူရသလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာကို နည်းသစ်နဲ့ ဖြေရှင်းပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြေရှင်း သလဲဆိုတော့ ယခု ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှာ ရှိတဲ့ အထက်တန်းကျောင်းတိုင်းဟာ အထက်ကျောင်း ကလည်း မသင်မနေရပညာဖြစ်ပါတယ်။ မသင်မနေရ ပညာကို အထက်တန်းကျောင်းတွေမှာ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းအတတ်ပညာ၊ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း၊ အတတ်ပညာ ကျောင်းတိုင်းမှာ (ကွန်ပါစရီ) မသင်မနေရ လုပ်ပစ်ပါတယ်။

ထိုအခါကျတော့ ပညာရှင်နဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမားဆိုတာဟာ ကွဲပြားမှု မရှိတော့ဘူး။ တစ်စပ် တည်း ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအခြေအနေနဲ့ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဟာ လူထုကြားထဲကို ဘယ်လိုဝင်ကြမလဲ။ တောင်သူလယ်သမားတွေကြား၊ အလုပ်သမားတွေကြား ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုးကြမလဲ။ သူတို့ နဲ့ တစ်ထပ်ထဲဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဒီနေ့ဆို ရင် စက်ရုံအလုပ်သမားက ထပြောတယ်။ သူကိုယ်တိုင် စက်ရုံအလုပ်သမားမဖြစ်ခင်က စာပေကို ကြည့်ရတာနဲ့ သူကိုယ်တိုင် စက်ရုံအလုပ်သမားဖြစ်လာတော့ ကြည့်ရတာနဲ့ ကွာခြားပုံကို ပြောသွား တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ တကယ်ကို လူထုဘဝထဲကို ဘယ်လိုတိုးကြမလဲ။ တောင်သူ လယ်သမားတွေ အလုပ်သမားတွေရဲ့ ရှုထောင့်က မြင်တတ်အောင် သူတို့ နာနာခြင်း၊ သူတို့ ပျော်ပျော် ခြင်း၊ အဲဒီလိုဖြစ်တတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆိုတဲ့ ပြဿနာကို အရေးတကြီး စဉ်းစားဖို့ လို ပါတယ်။

စဉ်းစားပြီး အလုပ်ကို ကျကျနနလုပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါမှ သာ တက

ယ့် ပြည်သူ့စာပေကို လုပ် နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါက ပြီးခဲ့တဲ့ ညီလာခံမှ ဆွေးနွေးချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခွင့်အရေးယူပြီး ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ခု ညီလာခံအနေနဲ့ ဆွေးနွေး ပြီးကြပါပြီ။ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရလာကြပြီ။ ဒီတော့ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ အဆုံးသတ်တဲ့ ညီလာခံကပေးလိုက်တဲ့ စဉ်းစားစရာတွေကို ထပ်ပြီးတော့လည်း စဉ်းစားကြပါ။ ထပ်ပြီးတော့လည်း ဆွေးနွေးကြပါ။ ဆွေးနွေးရုံတင်မကဘူး၊ တကယ်လည်း ပဲ စာပေပြုစုပြီး သကာလ တကယ့်ကို စာပေတွေ၊ ပြည်သူ့စာပေတွေ၊ တောင်သူလယ်သမားတွေ၊ သူတို့ ရဲ့ ဘဝလွတ်မြောက်ရေးကို ထင်ဟပ် တဲ့ စာပေတွေ၊ အဲဒီစာပေတွေကို နောင်လာမယ့် တစ်နှစ်နှစ်နှစ် ကျကျနနပြုစုပြီးကြလို့ ရှိရင်ဖြင့် နောင် ၃ နှစ်လောက်ကျရင် (ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ၃ နှစ်လောက် ကျရင် ဒီစာပေညီလာခံမျိုးထက် အင်မတန်ကို မြင့်မားတဲ့ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ စာပေညီလာခံတစ်ခု ထပ်ခေါ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည် ပါတယ်။) တိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေကို လေ့လာရသလောက် အုပ်စိုးနေတဲ့ တော်လှန်ရေးကောင်စီရဲ့ သဘောထားကို လေ့လာရသလောက် ဆိုရင် နောင် ၃ နှစ်အတွင်း မြေယာတော်လှန်ရေး လုပ်ငန်း ကြီးဟာ အတော်ခရီးရောက်နေလောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။

ဒီလို ခရီးရောက်နေတဲ့ မြေယာတော်လှန်ရေးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဝင်ပါပြီး စာပေတွေ ပြုစုပြီးနောက် ၃ နှစ်ကြာလျှင် အတွေ့အကြုံသစ်များကို ဆန်းစစ်ဖို့ ၊ ဝေဖန်ဖို့ ၊ ဆွေးနွေးဖို့ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး တွေ့ကြပါဦးစို့လို့ ပြောရင်း နိဂုံးချုပ်ပါတယ်။

(၇)

အမျိုးသားစာပေ ညီလာခံ ကျင်းပရေး ဗဟိုကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးသိန်းဖေမြင့်၏ မိန့်ခွန်း

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား ...

မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာများ အသင်းအနေဖြင့် စာပေညီလာခံ တစ်ခုခေါ်ရန် ၁၉၅၃ ခုနှစ်က ပင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပေမယ့် အခြေအနေအရပ်ရပ် အခွင့်မသာ တဲ့အတွက် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ နှစ်စဉ်လိုလို နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံများမှာ ထပ်၍ ထပ်၍ ဆုံးဖြတ် ခဲ့ပါတယ်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီက နိုင်ငံတော်အာဏာကို သိမ်းပိုက်ပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအသင်း အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့နှင့် တော်လှန်ရေးအစိုးရ ပြန်ကြားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဌာန တာဝန်ခံဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်တို့ တွေ့ဆုံကြစဉ်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး စောမြင့်က ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာများ ဟာ တောင်သူလယ်သမားများ နှင့် အလုပ်သမားတို့ ကို ဦးစားပေးရေးကြဖို့ အကြံပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ က ဒီလိုပြဿနာမျိုးတွေကို ဆွေးနွေးဖို့ ညီလာခံတစ်ခုခေါ်ရန် စာရေးဆရာ အသင်းမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်းပြောပြကြတယ်။ စာပေညီလာခံတစ်ခုခေါ်ရင် တော်

လှန် ရေးအစိုးရက တတ်နိုင်သောဘက်မှ ကူညီပါမယ်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီး စောမြင့်က ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ မေလထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ တော်လှန် ရေးအစိုးရ ယဉ်ကျေးမှုကောင်စီရဲ့ ပထမ အစည်းအဝေးမှာ ပဲ စာပေညီ လာခံတစ်ခုခေါ်ရန် စီမံဖို့ ကျွန်တော်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန် တော်ဟာ မြန်မာ နိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဒီတာဝန်ကို စာရေးဆရာအသင်း အလုပ်အမှု ဆောင်မှာ တင်ပြလိုက်ပါ တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းအနေနှင့်ချည်း ကျင်းပခြင်း မဖြ စ်စေဘဲ ပိုမိုကျယ်ပြန့်တဲ့ အခြေခံရှိစေချင်လို့ ပြင်ဆင်ရေး ကော်မတီတ ခ်ကို ဇွန်လထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ကမကထပြုပြီးဖွဲ့စည်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကထဲက အလုပ်စတာပါပဲ အလုပ် လုပ်သွားရင်း စာပေညီလာ ခံ အခြေခံကျယ်ပြန့်ရေးသို့ ရှေးရှုပြီး ပြင်ဆင်ရေး ကော်မတီမှ စာပေ အ ဖွဲ့အစည်း ပေါင်းစုံနှင့် ထင်ရှားသော စာရေးဆရာကြီးများ ပါဝင်တဲ့ ဗ ဟိုကော်မတီအဖြစ်သို့ တိုးချဲ့ သွားပါတယ်။ ခုဆိုရင် ကျယ်ပြန့် ညီညွတ် တဲ့ ညီလာခံ ဖြစ်မြောက်လာခဲ့ပါပြီ။

ဒါဟာ အောင်မြင်ချက်တစ်ခုဖြစ်လို့ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်။ အဘက်ဘက် မှ ပိုမိုကျယ်ပြန့်ရေး၊ ပိုမိုညီညွတ်ရေးကို တောင်းဆိုသံကြားရသဖြင့် ကျွန်တော် အားလည်း တက်ပါ တယ်။ သို့ သော် ပိုမိုကျယ်ပြန့်ရေးနှင့် ပိုမိုညီညွတ်ရေးဆိုတာကို ကြွေးကြော်နေရုံမျှ ဖြင့် မရပါဘူး။ မှန်ကန်တဲ့ မူများ ဖြင့် လက်တွေ့အလုပ်များ ပါမှ ရပါတ ယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အခိုင်အမာ သဘော ပေါက်နေပါတယ်။

မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား ...

ကျွန်တော်တို့ ဟာ စာပေညီလာခံနှင့် ပတ်သက်ပြီး မှန်ကန်တဲ့ မူများ

ကို ထားခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီမူတွေဟာ ဘာတွေလည်း ဆိုရင် ယခုတိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေ ကျွန်တော်တို့ စာပေလောကရဲ့ အခြေအနေအရ စာပေရေးရာမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အယူအဆကို မဲခဲ့ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့ မရသေးပါဘူး။ စာပေတာဝန် ထမ်းရွက်နေသူများကြားတွင် အများစုကို သိမ်းသွင်းအောင်နိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစား အားထုတ်နေကြရတဲ့ ကာလသာဖြစ်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် စာရေးဆရာ အသင်းက ၁၉၅၃ ခုနှစ်မှာ ဆုံးဖြတ်စဉ်ကတည်းက စာပေညီလာခံဟာ အယူအဆအတွေ့အကြုံလဲလှယ် ညှိနှိုင်းတဲ့ စာပေနီးနှောဖလှယ်ပွဲသာဖြစ်စေရမယ်လို့ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ စာပေ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ မဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံဟာ နိုင်ငံရေးဝါဒအယူအဆနှင့် ပါတီများ အမျိုးမျိုးကွဲပြားနေတဲ့ နိုင်ငံ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အခြေအနေကြောင့် စာပေညီလာခံမှာ စာပေရေးရာကိုသာ ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းခြင်းပြု ရမယ်။ စာပေရေးရာဆိုင်ရာ သဘောတရား အယူအဆကွဲပြားမှုများကိုသာ တင်ပြပြီး နီးနှောဖလှယ် ကြရမယ်။ နိုင်ငံရေး၊ ပါတီရေး အကွဲအပြဲတွေမှ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားရမယ်လို့ မူချထားခဲ့ကြပါတယ်။

စာပေ ညီလာခံမှာ စာပေရေးရာ သက်သက်ကို ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးကြခြင်းဖြင့် ကျယ်ပြန့်တဲ့ စာပေ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုနှင့် စာရေးဆရာများ ညီညွတ်ရေးကိုအားပေးလိမ့်မည်လို့ လည်း ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ဆွေးနွေးကြတဲ့ အခါမှာ နိုင်ငံရေးသမား စကားတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားပြီး စာရေးဆရာစကားတွေနှင့် ထိထိမိမိပြောကြစေလိုပါတယ်။ နိုင်ငံရေးစကားပြောချင်ရင် နိုင်ငံရေး စင်မြင့်ကို သုံးကြဖို့ ပဲ ရှိပါတယ်။ စာပေညီလာခံစင်မြင့် ကိုတော့ မသုံးစေချင်ပါဘူး။ စာပေညီလာခံမှာ နီးနှောဖလှယ်ဖို့ ခေါင်းစဉ်ကြီး ၃ ခု ခွဲထားပါတယ်။

ဇွန်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ပထမဆုံး ကျင်းပတဲ့ စာပေညီလာခံပြင်ဆင်ရေးကော်မတီ အစည်း အဝေးမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

၁။ စာပေပြုစုဖွဲ့နွဲ့ရေးသားရန် အကြောင်းအရာ၊ တစ်နည်းပြောရရင် စာပေအတွင်းသား အင်္ဂလိပ်လို ဆိုရင်တော့ Content.

၂။ စာပေဆိုင်ရာ အတတ်ပညာ၊ ရေးနည်း၊ သားနည်း၊ စပ်နည်း၊ ဟပ်နည်း အပါအဝင် စာပေ ပုံသဏ္ဌာန်၊ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုရင် Form.

၃။ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ စာပေဝေဖန်ရေးဆရာနှင့် ရသစာပေအကြောင်းရေးသူ စာပေ ပညာရှိ၊ ၎င်းတို့ ၏ စား၊ ဝတ်၊ နေရေး အခွင့်အရေးများ နှင့် အခြား ဘဝပြဿနာများ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စာပေညီလာခံဟာ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲသဘောမျိုး ဖြစ်သော်လည်း ဦးတည်ချက် မဲ့တဲ့ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ထင်ရာစိုင်းသည့် ညီလာခံမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးတည်ချက်များ ရှိပါ တယ်။ အဓိကဦးတည်ချက်ကတော့ တောင်သူလယ်သမား တွေနှင့် အလုပ်သမားတွေကို အခြေခံတဲ့ စာပေဖြစ်ပေါ်ရေးပါပဲ။ စာပေပြုစုရေးသားရန် အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး တောင်သူလယ် သမားများ နှင့် အလုပ်သမားများ ဟာ လူ့ဘောင်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ သမိုင်းဖြစ်စဉ်ကို မောင်းနှင်နေ သော အင်အားစုများ အဖြစ်ဖြင့် ထင်ရှားစေရေး၊ ခေါင်းပုံဖြတ် သွေးစုပ်မှု အဝဝကို ခံစားနေကြရတဲ့ လုပ်သားထုဘက်၌ စာနာခံစားနိုင်အောင်၊ စာပေပြုစုဖို့ မှာ အရေးအကြီးဆုံး ပြဿနာများ ဖြစ်တယ် လို့ ကျွန်တော်တို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြပါတယ်။

လူထုကြီးကို ခေါင်းပုံဖြတ် သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်စိုးမိုးနေတဲ့ လူတန်းစားများကိုလည်း ဖော် ထုတ်ဝေဖန်ရေးသားခြင်းဟာ စာပေပြဿနာတ

စံရပ်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်နေသည် က တော့ စာပေဟာလုပ်သားပြည်သူလူထုကြီးကို အကျိုးပြုရမယ်။ တောင်သူလယ်သမားနှင့် အလုပ် သမားတို့ ရဲ့ ဘဝလွတ်မြောက်ရေး ဦးတည်ချက်ပါရမယ်ဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက် မှောက် မြန်မာစာပေမှာ တောင်သူလယ်သမားနှင့် အလုပ်သမားတို့ ဘဝကိုသာ သရုပ်ဖော်ဖွဲ့နွဲ့ရေး သားမှု အတော်များ လာပါပြီ။ သို့ပေမဲ့ လူထုဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်တာကို ဖော်ပြခြင်း၊ လူထုဘဝ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရည်မှန်းသော အသိဖြင့် ဦးတည်ခြင်း အလွန်နည်း နေပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ လူထု ဘဝလွတ်မြောက်ရေး ဦးတည်ချက်ကို တမင်မထည့်ဘဲ စာရေးဆရာဟာ လူထုဘဝကို တွေ့ကြုံကြားမြင်သလို ခံစားရသလိုသာ ရေးသားပြုစုတဲ့ စာပေများ လည်း ရှိပါတယ်။

ယခု စာပေညီလာခံမှာ ဒီအယူအဆနှစ်မျိုးကို အချီအချ ဆွေးနွေးကြ လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။ တစ်ခု ပြောချင်သေးပါတယ်။ ဗဟိုကော်မတီက ရွေးချယ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးစီးက စာပေ ရေးရာများကို တင်ပြပါ လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီတင်ပြချက်တွေကို ထောက်ခံ၍ သော်လည်းကောင်း၊ ကန့်ကွက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦးကပြောကြပါ လိမ့်မယ်။ အဲဒီတင်ပြပြောဆို ဝေဖန်ဆွေးနွေးသမျှ အချက်အလက်တွေဟာ တင်ပြသူ၊ ဝေဖန်ဆွေးနွေးသူတို့ ရဲ့ သဘောထားမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ဗဟိုကော်မတီက မည်သို့မျှမချုပ်ချယ်ဘဲ မိမိတို့ ထင်မြင်ယူဆတဲ့ အတိုင်း တရားသဖြင့် လွတ်လပ်စွာ တင်ပြဆွေးနွေး ဝေဖန်မှုကို အားပေး အားမြှောက် ပြုထားပါတယ်။ စာပေရဲ့ အတွင်း သား (ဝါ) စာရေးခြယ်တဲ့ အကြောင်းအရာကို လူတန်းစား အတွင်းသား၊ သဘောတရား အတွင်း သား၊ လူ့စိတ် သဘာဝ အတွင်းသား စသည် ပိုင်းခြားဆွေးနွေးနိုင်ကြ ပါတယ်။

တချို့က ချစ်ရေးကြိုက်ရေး၊ လွမ်းခန်း၊ ဆွေးခန်း ရေးကြတာကို ရှု
တ်ချကြတယ်။

တချို့က ထိတ်လန့်သဲဖို အရသာပေးတဲ့ စာပေတွေကို
ပစ်ပယ်သွားကြတယ်။

တချို့က စုန်းကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ မှော်၊ နတ်ပုံပြင်များကို ပိတ်ပင်ချင်ကြ
တယ်။

အမှန်တော့ အချစ်၊ အလွမ်း စသည် တို့ ဟာ လူ့အခြေခံသဘာဝတွေ
မို့ ရှောင်ကွင်းမရပါဘူး။ စာရေးဆရာဟာ အချစ်၊ အလွမ်းတွေ
ရေးခြယ်ကြရမှာ ပဲ၊ ဖွဲ့နွဲ့ကြရမှာ ပဲ။ ထိတ်လန့်သဲဖိုနှင့်အံ့ဖွယ် သရဲ
အကြောင်းအရာများကို အရသာ ခံစားချင်တာဟာလည်း လူ့စိတ် သ
ဘာဝပါပဲ။ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို အစားအစာအမျိုးမျိုး ကျွေးကြရသကဲ့သို့ပါ
ပဲ။ ဒီတော့ ဒီပြဿနာတွေမှာ ဝါးလုံးရှည်နှင့် ရမ်းပြီး ပိတ်မလား၊ လိုအ
ပ်တာယူပြီးမလိုအပ်တာ ဖယ်ရှားသွားမလား၊ အနုပညာ ပုံသဏ္ဌာန်ကို
ယူပြီး အတွင်းသား အသစ်များ သွတ်သွင်းမလား စသည် ဖြင့်
ဆွေးနေးကြရပါလိမ့်မည်။ ဒုတိယခေါင်း စဉ်ကြီးမှာ စာပေပုံသဏ္ဌာန်
ရေးနည်းသားနည်း၊ စာပေ အတတ်ပညာဆိုင်ရာ ကိစ္စများ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့်ကတော့ စာပေ ပုံသဏ္ဌာန် (Form) ရွေးချယ်
တဲ့ ကိစ္စမှာ စာရေးဆရာ များ ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးချယ်အပ်တ
ယ်၊ တီထွင်ဖန်တီးအပ်တယ် ထင်ပါတယ်။ ပန်းတိုင်း ပွင့်ကြပါစေဆိုတဲ့
စကားအတိုင်းပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ စာပေပုံသဏ္ဌာန်ရေးပုံ ရေးနည်း၊
ရွေးချယ်ကြ ရာမှာ တော့ လူတို့ အများ နားလည်နိုင်ရေးကို
အဓိကထားပြီး အလွယ်ကူဆုံး၊ အရိုးဆုံး ပုံသဏ္ဌာန်များကို သုံးမယ်ဆို
တဲ့ အယူအဆနှင့် တီထွင်ဆန်းသစ်မှု စာရေးဆရာ၏ အနုပညာခံစားမှု

ကိုသာ အဓိကထား ပြီး အဆန်းဆုံး အထူးဆုံး အညွန့်ဆုံး ပုံသဏ္ဌာန်များကို သုံးမည်ဆိုတဲ့ အယူအဆ အတိုက်အခံဖြစ် ကြလိမ့်မယ်။ ဖလှယ်နှိုးနှောကြလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

လူ့ဘဝကိုကြည့်လျှင် နေရာတကာမှာ အရိုးနှင့် အရွက်ဆိုတာလို ရှိတာပါပဲ။ လူတွေဟာ အရွက်ကို ပိုပြီးမြင်လွယ်ပါတယ်။ လူ့ဘဝအရိုးကိုကြည့်လိုက်လျှင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု၊ လုပ်ငန်း ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်မှု စီးပွားရေးစနစ် စသည် များကို တွေ့နေရပါလိမ့်မည်။ သို့ပေမဲ့ ဒီအရိုးမှ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အရိုးကို ဖုံးအုပ်နေတဲ့ အရွက်တည်းဟူသော နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ လူမှု ရေး၊ ချစ်ရေး၊ ကြိုက်ရေး၊ မုန်းရေး သနားရေး စသည် များကို လူတွေက ပိုမြင်လွယ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေဟာ လူထုအမြင်ခက်တာကိုလည်း ဖော်ရေးရတယ်။ လူထု မြင်လွယ်တာကိုလည်း လှအောင် ပအောင် ဖွဲ့နွဲ့ကြရတယ်။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ် သဘာဝပစ္စည်း တစ်ခုဟာ သူ့ပကတိအဖြစ်ဖြင့် မြင်ရတာထက် သူ့ရဲ့ အရိပ်၊ သူ့ရဲ့ အရောင်၊ သူ့ရဲ့ ကြေးမုံပြင် ထင်ဟပ် ပုံကို မြင်ရခြင်းက တစ်ခါတစ်ခါ ပို၍ လှနေတတ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာဆိုတဲ့ အနုပညာသမားဟာ ဒီအရိပ်တွေအရောင်တွေ ထင်ဟပ်မှုကိုလည်း ဖမ်းပြီး ရေးခြယ်တတ်မှ အနုပညာမြောက်ပါတယ် ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ယခု စာပေညီလာခံမှာ စာပေဟာ မည်ရွှေ့မည်မျှ အရိုးကို ဖော်ထုတ်ပြပြီး မည်ရွှေ့ မည်မျှ အရွက်ကို ခြယ်မှုန်းရမယ်ဆိုတာတွေ၊ မည်ရွှေ့မည်မျှ သဘာဝပြကတော့ကို ပုံတူကူးပြီး မည်ရွှေ့မည်မျှ အရိပ်အရောင်တွေကို ဖမ်းပြီး ခြယ်မှုန်းထိုက်ကြသလဲဆိုတာတွေ ဆွေးနွေးကြလိမ့် မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

အဓိပ္ပာယ်လေးနက် ကောင်းမွန်ဖို့ နှင့် အလှအပအနုပညာလက်ရာ

ဘယ်လိုစည်းဝါးကိုက် အောင် ညှိကြမလဲဆိုတာ ဆွေးနေးကြလိမ့်မယ်
လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ စာရေးမှု လွတ်လပ်ခွင့်၊ စာပေ လွတ်လပ်ခွင့်၊ စာ
ရေးဆရာနှင့် ထုတ်ဝေသူ ဆက်သွယ်ရေး၊ စာရေးဆရာ အသင်းအပင်း
အဖွဲ့စည်း ရုံးရေး စသည် တို့ အပြင် စာရေးဆရာနှင့် စာဖတ်ပရိသတ်အ
ဆက်အသွယ်များကိုလည်း ဆွေးနွေးကြ ပါလိမ့်မယ်။

အစိုးရက ဖြတ်တောက်ရေး လုပ်မည့်အစား
စာရေးဆရာအချင်းချင်း ဝေဖန်ရေးနှင့် စာပေ လောကကို စာရေးဆရာ
များကိုယ်တိုင် ထိန်းသိမ်းရေး ပြဿနာများ လည်း ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါ
တယ်။ ဒီခေါင်းစဉ်ကြီးအောက်မှာ ကျွန်တော့်အနေနှင့် အရေးအကြီးဆုံး
ဆွေးနွေးစေချင်တာကတော့ စာရေး ဆရာများ ဟာ တောင်သူလယ်သ
မားနှင့် အလုပ်သမားတို့ အကျိုးကို ရှေ့ရှုထမ်းရွက်နိုင်အောင် လူထု ဘ
ဝကို တကယ်ထင်ဟပ်နိုင်အောင် လူထုကြားထဲ ဘယ်လိုတိုးကြမလဲ၊ လူ
ထုဘဝနားလည်ရုံမျှ မက လူထုနှင့်ထပ်တူ အတူခံစားနိုင်တဲ့ နှလုံးသား
ရှိအောင် လူထုဘက်မှ လည်း မြင်တတ်၊ ရှုတတ်၊ တွေး တတ်တဲ့ ဦးနှောက်
ရှိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ စာပေညီလာခံရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မူကြမ်း
တွေပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဒီရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ ဒီမူတွေကို
ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဒီညီလာခံ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်လာကြပါတယ်။ ဒီ
မူတွေ ဒီရည်ရွယ်ချက်တွေကို ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း အစွမ်းကုန်အလုပ်
လုပ်ကြရင် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေနှင့် စာပေလောကဟာ ပိုမို ကျ
ယ်ပြန့်တဲ့ အခြေခံများ တည်ဆောက်မိပြီး ပိုမိုစည်းလုံး ညီညွတ်ကြပါလိ
မ့်မယ်။ စာပေညီလာခံကြီးအောင်မြင်ပါစေ။ ကြွရောက်လာသော မိတ်
ဆွေများ တိုင်း ပြည်အကျိုးအောင်မြင်စွာ သယ်ပိုးရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါ
စေ။
